

ДЖИЛИАН
ФИЛИП

РАЗБУНТУВАНИ АНГЕЛИ

КАМЕННО
СЪРЦЕ

ДЖИЛИАН ФИЛИП КАМЕННО СЪРЦЕ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

От векове най-силните бойци на народа Ший — Сет и Конал Макгрегър — по заповед на своята кралица издирват Каменното сърце, магически символ, от който зависи съдбата на цялата им раса. Загърбили тъгата по дома и дълга към своя клан, те са принудени да предприемат тайни преходи отвъд Воала, в света на простосмъртните. Един от тези незаконни набези има опасни последствия, които опустошават живота както на най-близките им хора, така и на целия клан.

В Отвъдния свят на простосмъртните Джед Камерън — отчаяно дързък млад крадец — е привлечен от странната и опасна Фин Макангъс и нейните сенчести роднини. Отмъкнат в света на Ший, Джед се сблъсква със заплашителни сили, способни да усукват времето и съзнанието му така, че да го принудят да изостави невръстния си брат. Но кой и защо иска да обсеби това дете? Скоро Джед и малкият Рори, Фин, Конал и Сет се оказват в окото на кървава буря...

В сблъсъка между двата свята войната и трагедията са неминуеми — особено когато коварството връхлита откъм най-шокиращата посока...

Прекрасно черно фентъзи — силна, понякога брутална, но и затрогваща история, мощен екшън, способен да ви изненадва на всяка страница, неустоим отначало докрай.

The TIMES

ЧАСТ ПЪРВА

1

— Не трябва да сме тук — каза Ангхис.

На това можеше да се отговори по толкова много начини, че не знаех с кой да започна.

Предпочитах да си държа устата затворена. Брат ми изобщо нямаше да е доволен, ако започна кавга. Конал притисна дланта си към разядената от солта скала, без да поглежда към мен или Ангхис, но аз видях как раменете му се напрегнаха от раздражение и въобще не ми се искаше да го предизвиквам.

Скалата също му лазеше по нервите: височините винаги го бяха плашили. Бях намерил пътека надолу и той се спусна след мен, но изобщо не му беше харесало и чепатият му характер напомни за себе си. Мислех си, че нощта, прекарана с Ейли Макнийл, щеше да го поотпусне малко, но след като си тръгнахме, нещата се влошиха още повече.

И какво от това? И на мен ми липсваше Орах, доколкото бях способен да усещам липсата на някого. Но това не означаваше, че ще попия светлината и пейзажа на родината и ще го съхраня в клетките си за следващото продължително изгнание. Бях наясно, че сребристият блясък на водата е същият и от другата страна на воала, както и плясъкът на разбиващите се в скалите вълни или писъкът на чайките. Сърцето ми знаеше, че това е друг свят: на един дъх и цяла една вселена далеч оттук. Винаги щеше да ми липсва и никога нямаше да го забравя. Щях да дам всичко от себе си, за да го видя отново.

Намерете ми Камъка, беше казала Кейт. И не се връщайте без него.

Мястото ни не беше тук. Но нямаше друг начин. Не бяхме дали клетва, че няма да прекосяваме Воала, че няма да се връщаме у дома, докато не намерим Камъка.

Казахме на Кейт, че ще стоим настрана, но не сме се заклевали в това.

Значи ще излъжем. И какво от това? Като че ли можехме да живеем, без поне веднъж на десет години да вдишаме нашия си

въздух.

Кейт Никнивън сигурно също го знаеше. И сигурно подозираше, че от време на време преминаваме тайно през водния портал, сякаш бяхме някакви си дебнещи ламири, а не синовете на Григар Ду. Но ако нашата кралица искаше да ни убие, то първо трябваше да ни намери.

Това бе просто една игра. Играта на живота ни. Всеки път, когато я играехме, рискувахме да го изгубим, но ако се откажехме от нея, щяхме да полудеем. Пък и какво би представлявал животът без някой и друг адреналинов ритник?

И все пак на мен това ми харесваше повече, отколкото на Конал. А на Ангхис му харесваше най-малко, особено сега.

— Сериозно говоря — продължи той. — Този път останахме твърде дълго.

— Знаем! — сопна му се Конал.

Погледнах многозначително Ангхис и той завъртя очи. Те изглеждаха още по-зелени, заради зеленикавия оттенък на тениската му. Той бе облякъл съдраните си дънки, беше праметнал ножницата с меча си на гърба и макар да се опитваше да звучи сериозно, се бе ухилил до уши.

Освен това в очите му проблясваше онзи копнеж, боговете да ни пазят. Знаех какво ще последва.

— Нали знаете — каза той, — че бихме могли да останем тук. При простосмъртните. Да се заселим.

— О, богове. Говориш като Рейлтин. — Кой би могъл да предположи, че тази горда кучка ще се превърне в такава поклонница на другия свят?

— На нея ѝ харесва тук. И знаете ли какво? Може и да е права. Може би трябва просто — нали се сещате — да се приспособим. Всичко ще бъде наред. Кога някой простосмъртен се е опитвал да ни навреди?

Аз се разсмях невярващо.

— Имаш предвид след месец май миналата година?

— Вината си беше твоя. Ако тя беше моя приятелка и аз щях да накарам другарчетата си да те спукат от бой.

— Какво искаш да кажеш? Че трябва да оставим Воала на милостта на Кейт? Да го оставим да загине?

— Разбира се, че не. Но може би... да оставим нещата да се поуталожат. Да се скатаем. Поне за известно време. — Той погледна раздражено към морето. — Докато Фин порасне.

— Да бе, да. Пак не мислиш рационално. Войните няма да те чакат да спреш да се плодиш.

— Млъквайте и двамата. — Конал опря глава в скалата, сякаш се вслушваше в собствения си глас. — Простете ми — промърмори той, — но ние стигнахме дотук. Можем просто да... аха!

Минаха четиристотин години, а внезапната му усмивка продължаваше да ме изненадва и да ме кара да му се ухилвам в отговор.

— Намери го — казах аз и се засмях.

— Намерих го.

* * *

— Знанието наистина е сила — казах аз, докато яздехме на изток. — И Ленора не би искала да го притежавам.

— О, стига си се овайквал. Нали вече знаеш. — Конал изглеждаше разсеян, но аз все още бях ядосан. Преди години тунелът в скалата би могъл да ме спаси от доста кавги. Щеше да ми спести отчаяното бягство през равнината под ярката луна, катеренето, което едва не ме уби, и всичко останало, което направих, за да докарам двама ни с Конал в собствената ни крепост.

— Можеше да ми улесни живота. И без това никой друг не знае за него. — Около изхода на тунела воалът бе изплетен здраво и дебело като въже и това бе дело на вещицата. Нищо чудно, че никой не го бе намерил.

— И никой не трябва да узнава. И двамата веднага започнете да изграждате бариера. Натикайте спомена навътре в съзнанието си.

— Защо ни го показва точно сега? — След като вече се приближавахме към дома, Ангхис изглеждаше по-доволен, но това бе разбираемо.

— Защото тя ми каза за него точно сега — отвърна Конал. — Ако щете вярвайте.

— Освен това — намесих се аз, — той се тревожи за стария прилеп. Ох. — Досега трябваше да съм научил, че ако смятам да обиждам майката на Конал, трябва да съм доста далеч от него.

Но...

— Сет е прав. — Гласът на брат ми бе тъжен. — Кейт още не е докопала крепостта само заради Ленора. Ако нещо ѝ се случи...

— И няма никаква причина това да стане — подчерта Ангхис.

— Искаш ли да се обзаложим? С онзи поглед в очите...

Да. Виждал съм я и изпитвах смесени чувства. Всички се страхуваха, че краят на Ленора приближава, а след смъртта на любимия ѝ, с когото бяха обвързани, тя бе живяла три века и половина по-дълго от всички останали, за които бях чувал. Това си беше адско постижение, защото след бдението на Григар душата ѝ бе теглена към него всяка минута, всеки ден. Това не можеше да ме накара да я харесвам, но все пак си беше постижение.

И все пак, ако се откажеше и се предадеше на смъртта, на изгнанието ни щеше да бъде сложен край, а аз копнеех за това. Колко време бе минало, откакто бях спрял да вярвам в Камъка? Бях изгубил бройката на вековете, ако изобщо имах някаква вяра в него. Пророчество? Съдба? Талисмани? Фъшкии. Ленора и Кейт може да бяха най-могъщите вещици, които Ший бяха познавали, но и двете се бяха оплели в мрежите на някакво си безумно старо пророчество и аз предполагах, че по времето, когато ламирите на Кейт най-последно я убиха, древната луда предсказателка сигурно бе започнала да ръси още по-големи безсмислици. Чух какво бе казала за мен — опитайте се да го забравите, ако живеете с някаква суеверна стара шийска вещица — и го натиках дълбоко в съзнанието си, заедно с лошите шеги, старата вина и всички останали житейски отпадъци. Никой луд полумъртъв ненормалник не можеше да ми нарежда как да живея живота си. Вече не. Тя ме бе изпратила в продължило четиристотин години изгнание, за да търся някакъв несъществуващ Камък, и това беше повече от достатъчно.

Никакво парче скала нямаше да спаси Воала, да победи кралицата и да върне двама ни с Конал при нашите хора в крепостта. Знаех много добре какво щеше да ни помогне: бойци с остри мечове, и колкото по-скоро зарежем тия небивалици и се впуснем в истинска битка, толкова по-добре.

Радвах се да видя, че колкото повече се приближавахме до водния портал, толкова повече се оправя настроението на Конал. Може би най-накрая той бе започнал да мисли като мен. Или може би просто бе наивен, като своя брат по обвързване. А когато Ангхис дори започна да си подсвирква, усетих, че щастието почва да ми идва в повече.

— Моля те, млъкни — казах му аз. — Това носи лош късмет. И изтрий тая глупава усмивка от лицето си.

— О, остави го на мира, Сет. Мозъкът му се е размекнал. От хормоните е.

— Нали не е забременял той.

— Човек би си помислил, че е точно така. Кълна се в боговете, че повръщаше всяка сутрин.

— И дори си отгледа коремче. Всъщност още си го има.

— Вие двамата що не си наврете главите в собствените си задници — рече бодро Ангхис, потупвайки се по корема, който, честно казано, бе също толкова твърд и плосък като моя. Е, може би наистина му завиждах малко. Той имаше пълното право да е щастлив. Двамата с Рейлтин бяха чакали достатъчно дълго.

Денят беше от онези, в които се редуваха ярко слънце и черен дъжд. Когато пороят секваше също толкова внезапно, както се беше появил, светлината се появяваше изпод облаците като лъч на фенер, огряваше полето и караше подгизналите от водата дървета да блещукат. Беше красиво. Поне засега си бяхме у дома. Никой от нас нямаше нищо против да се намокри. Яздехме под лъчите на слънцето и яркостта им ни караше да навеждаме глави.

Сигурно това бе причината детето да не ни види.

То осъзна опасността едва когато се озова под копитата на Конал, но бързината му успя да го спаси. Детето изскочи от другата му страна, спъна се и се стовари в папратта. Хълцайки от ужас, то се опита да се изправи и аз трябваше да дръпна юздата на синия жребец, за да го възпра да се хвърли към момчето. Да, беше момче, макар и в такова състояние, че синият жребец го приемаше единствено като плячка. Чернътото на Конал също започна да проявява интерес и вече виждах как се заформя битка за храна.

— Недей да бягаш! — изкрещях ядосано аз. — Недей да бягаш, глупав малък...

Все едно виках на дъжда да спре да вали. Момчето — седем- или осемгодишно — отново се беше впуснало в бяг. За негов късмет тичаше право към Ангхис, който просто се наведе, вдигна го във въздуха и го сложи пред себе си на седлото.

— Всичко е наред. Господи, хлапе, всичко е наред, това е кон, не е...

Думите на Ангхис нямаха по-голям ефект от моите. Момчето го удряше с юмручетата си по гърдите, хапеше голите му ръце, бореше се и риташе. Ангхис изруга и го плесна; хлапето го плесна в отговор и го засипа с ругатни, докато на него най-накрая не му писна и не притисна силната си ръка към челото на малкия.

— Спи, дете.

Момчето се противи две-три секунди, но беше твърде младо, за да издигне ефективна бариера, и тялото му се отпусна неподвижно. Поне изпадналото в безсъзнание дете не представляваше такова изкушение за черния и синия жребец. Докато двата коня пръхтяха и потрепваха с копита, постепенно успокоявайки се, Конал погледна към Ангхис, детето и мен.

— Богове, какво беше това? Не може ли да разпознае воден дух, като го види? Родителите му не...

Аз погледнах над рамото му и кимнах.

— Не се е уплашил от нас.

Тримата гледахме мълчаливо гъстия дим, който се кълбеше над хребета на хълма. В тишината можехме да чуем писъците, силните удари и звъntenето на мечове, които се забиват в плът, и жадното пукане на поглъщащите домовете пламъци.

Конал вдигна ръка и показа съвсем малко разстояние между палеца и показалеца си.

— Ей толкова близо — процеди той през зъби. — Ей толкова близо сме до земите ни.

— Но все още не сме навлезли в тях — погледна го Ангхис.

— Мерзавци! — изсъска Конал. — Как се осмеляват?

— Можем да вземем детето с нас. Да го отведем оттук. Така е по-разумно.

Аз мълчах. Ангхис бе неговият съветник. Но се надявах да изгуби този спор.

Всъщност мисля, че донякъде и той се надяваше да стане така.

— Ангхис, вслушай се.

Ангхис наведе глава.

— Трима са. Най-много четирима.

— И не ни очакват. — Конал кипеше от гняв.

Жребецът стоеше послушно. Беше забравил за момчето и протягаше глава към звуците и мириса на битката. Потупах го по копринената шия.

— И както е известно — казах аз, — притежаваш цяла армия в мое лице.

Ангхис завъртя очи.

— Длъжен бях да опитам.

Устните на Конал се разтеглиха и той оголи зъби в безрадостна усмивка.

— Да, така е. Но можеш да останеш тук с детето. Аз и армията ми от един човек ще се справим.

— О, стига...

— Това е заповед. — Конал му намигна. — Не ме е страх от теб толкова, колкото от сестра ми.

Ангхис погледна към припадналото в ръцете му момче и крайчетата на устните му се извиха в усмивка. Мда. Изглупял от радост.

— Добре, но действайте бързо. Не ми се иска да идвам и да ви спасявам задниците, не и с дете на ръце.

Те не ни очакваха. Не очакваха нищо друго, освен зле въоръжени фермери, които сигурно бяха отказали да дадат своя десятък на Кейт или някой от капитаните ѝ. Арендаторът беше вече мъртъв, но капитанът на нападателите все още не бе посякъл по-голямото момче; стискаше го за врата, докато то риташе бясно с крака.

— Пусни го — излая Конал и набързо го принуди да го направи.

След смъртта на капитана всеки от нас оставаше с по един противник, а Конал бе твърде разярен, за да проявява милост. Той се хвърли от гърба на черньото, събори третия мъж на земята и заби зъби в ухото му, а аз се втурнах след последния паникьосан ездач, като се опитвах да не нараня още по-малкото дете, което пищеше в ръцете му.

Мъжът вкара коня си в ъгъла до горящия навес и в допълнение към тази глупост пусна и детето. След това въобще не си направих труда да вадя меча си или да се опитвам да го обезоръжавам. Той беше

толкова уплашен от коня ми, че дори не ме забелязваше, така че аз го сграбчих за яката на ризата, придърпах го към себе си и го ударих с всички сили. После пак. И пак.

Продължавах да го удрям, когато Конал ме дръпна за ръкава.

— Само си губиш времето — каза ми той и изплю парче ухо. —
Вземи детето. Майка му е жива.

Майката бе полузаслепена от кръв, мъка и ярост, но наистина бе жива и бе запазила достатъчно разсъдък, за да знае, че това си беше чист късмет. Но след като земята ѝ бе опожарена, а добитъкът и любимият ѝ бяха убити, тя нямаше друг избор. Жената взе най-малкото дете от ръцете ми и прибра средното си момче от Ангхис.

После двамата с най-голямото издърпаха оръжията от телата на нападателите и закуцукаха в посоката, указана им от Конал. Крепостта се намиреше най-много на два дни път, а извън стените ѝ те нямаше да се намират в безопасност.

Аз ближих отеклия си и разранен юмрук и проклинах собствената си глупост.

— Смъди, а? — Конал ми намигна. — Глупак.

— Не го слушай — каза ми Ангхис. — Имаш стил.

— Знам, че имам. Той завижда.

— Ти имаш стил, а той е принуден да се държи етично. Разбира се, че ще ти завижда.

Аз се изсмях.

— Ти го наричаш етика, а аз политика.

— Циник.

Аз продължавах да му се хиля, когато смехът му рязко секна. Той вече не гледаше към мен; вирнал глава се вираше в горящата нива. Усетих как сърцето ми се свива.

— Конал! — извика той.

Конал изтича до нас и също впери поглед в появилите се в далечината ездаци; те се приближаваха бързо; може би това бе остатъкът от патрула. Бях се изненадал, че са само трима.

— Мамка му. Да се махаме.

— Всичко е наред. Още не са ни видели.

— Да, но ще ни видят. Трябва да ги прогоним оттук. Мамка му.

Разбира се, че трябваше. Знаехме много добре какво щеше да стане, ако остатъкът от патрула настигне жената и децата. Изругах

тихо през зъби, просто за да изпусна парата, след което смушкахме конете и препуснахме напред.

Появихме се пред тях в пълния си блясък на фона на залязващото слънце и горящите сгради. Нямаше как да не ни забележат, а ние не можехме да не чуем виковете им, изпълнени с изненада и триумф.

— Ку Хорах! Ку Хорах, копелето-бунтовник!

В никакъв случай нямаше да ни оставят на мира. Всеки един от тях копнееше да ни докопа и времето ми стигна само да изпитам отново задоволство, че арендаторското семейство се беше махнало оттук и може би за петстотен път да съжаля за самоубийствения алтруизъм на брат ми. След това ми оставаше само да изтегля мечата си и да препусна.

Между нас имаше дървета и растителност, които доста ни улесниха. Жребецът прескочи един паднал пън и бързо се шмугна сред брежите и гъстия храсталак. Отдясно яздеше Конал, отляво — Анхис. Виждах ги само като размазани фигури в движение, профучаващи покрай сребристите стволоче, чувах единствено своето дишане и тропота на копитата на жребеца, виковете и грохота на преследването.

Всичко беше наред. Когато се осмелих да погледна през рамо, знаех, че всичко е наред. Заля ме вълна от облекчение и нададох силен вик. Вече бяхме напреднали доста, а и ги бяхме изненадали с появата си; с лекота щяхме да ги изпреварим. Познавах тази земя и знаех точно накъде ни води Конал. Той бе направил широк завой, но вече се намирахме съвсем близо до североизточната част на земите ни, почти на наш терен, а патрулът на Кейт никога нямаше да се осмели да ни последва там.

Когато се отдалечихме от дърветата и препуснахме през глава към тресавищата, аз едва не се разсмях на глас. Късметът отново не беше изоставил Конал. Знаех, че зад niskия хълм ще видя първия граничен камък. Благодаря на боговете на бързите коне и глупавите врагове.

Разочарованите им викове звучаха все по-слабо и когато внезапно видях белия граничен камък да проблясва край левия ми крак, аз разбрах, че преследвачите ни са се отказали. Но във виковете им се долавяше странна нотка; едновременно разочарование и триумф. Нямах време да мисля върху това. Пришпорих жребеца надолу по

каменистия склон, право към следващия пояс от дървета; Конал препускаше на една дължина пред мен, Ангхис ме следваше по петите.

След няколкостотин метра Конал рязко спря коня си, завъртя се на седлото към мен и се разсмя. Жребецът ми го приближи с танцувалия стъпка и двамата ухилени се обърнахме да посрещнем Ангхис.

Той се бе отпуснал на гърба на коня си и за миг ми се стори, че ни играе някакъв глупав номер. Типично за него, но неподходящо за момента. Усмивката ми замръзна и постепенно се стопи.

Ангхис гледаше към Конал с жал и болезнена печал. В ъгълчетата на устните му потрепваха усмивка и няколко капки кръв. Зеленикавата му тениска бе подгизнала от влага, която бавно се процеждаше към дънките му. Под светлината на залязващото слънце всичко изглеждаше толкова отчетливо, че никога нямаше да забравя цветовете: зеленото на тениската и очите на Ангхис, тъмно червеното на уголемяващото се петно, и сребристото крайче на острието, което се подаваше между ребрата му.

— Ангхис — казах аз.

Той не отвърна. Гласът му вече се бе изгубил, а животът му отлетя когато Конал го свали от коня и го залюля в ръцете си, плачейки и викайки името му.

Ще ми се да можех да кажа нещо: исках да предупредя Конал, че стърчащият метал раздира гърдите му, смесвайки кръвта му с кръвта на Ангхис, но не мисля, че това щеше да му направи впечатление. Мисля, че в онзи момент той бе готов да приеме острието в сърцето си, ако това щеше да върне обратно приятеля му.

Не можех да не го призная на жените на Григар: те бяха жиливи. Твърди като вечния лед. От какво ли бяха направени душите на Рейлтин и Ленора? Във вените им течеше разтопена стомана.

Не мога да кажа, че Рейлтин не пожела да си отиде с Ангхис. Тя постъпи по същия начин като майка си и Григар: насили се да остане. А имаше избор. Каквото и да си мислеха простосмъртните, тя имаше избор. Щяхме да вземем детето и да го отгледаме; признавам, че това не ми беше по сърце, но щяхме да го направим. И мисля, че щяхме да свършим добра работа.

Може би ако ставаше въпрос само за Конал, тя щеше да му остави детето. Но трябваше да добави и мен към уравнението, и аз знаех, че онзи ден в Торнаший, в стаята, залята от слънчева светлина, тя обмисляше точно това.

Очите ѝ бяха кървясали и тя притискаше малката Фионуала към гърдите си така, сякаш тя бе единствената ѝ връзка с живота. Бебето бе грозно малко същество, чернокосо, със стреснат поглед, но когато не ревеше, беше много глезливо. Очароваше ме. Струваше ми се, че можех да започна да го обичам, така, както всички обикват бебетата. Останалата част от предсказанието не ни беше известна, но Рейлтин и без това се страхуваше от него. Не можеше да се насили да ме погледне, но бе вперила в Конал поглед, изпълнен с неописуеми гняв и мъка.

— Тя остава тук — изсъска сестра му. — Детето ми остава тук, където ще е в безопасност. Завинаги, Конал. Чуваш ли?

— Чувам те, Рейлтин. Аз...

— Не ме наричай така! Никога повече!

— Рей... Стела, сега не е моментът да се вземат решения. Моля те. Не му е времето.

— Напротив. Време е. И ти никога няма да споменаваш на Фин за другото място. Никога. Само тя ми е останала от Ангхис и няма да се отделя от мен. Млъквай, Сет!

Аз вдигнах отбранително ръце.

— Никога не съм...

— Това не е твоя работа. Стой далеч от детето ми. Тя няма нищо общо с теб.

— Знам. Аз...

Щитът ми бе свален и макар това да бе подъл номер, тя се възползва от слабостта ми и силата на презрението ѝ буквално ме блъсна назад. Аз разтърках слепоочията си, преглъщайки една ругатня, защото трябваше да се съобразя с мъката ѝ. Но вече се страхувах от нея; страхувах се от онова, което можеше да направи.

— Набийте си го в глупавите глави — изсъска тя. — Кейт не може да бъде победена. Аз ѝ бях приятелка и съветничка няколко десетилетия и вие няма да я победите. А аз? Аз я предадох заради любовта си, а сега любимият ми е мъртъв. Тя получи половината си отмъщение. Ако се върна там, тя ще си вземе и втората половина, и бъдете сигурни, че няма аз да съм убитата. Знам това по-добре от вас. Тя е твърде жестока, за да убие точно мен.

— Стела, ние ще защитим детето. Знаеш го...

— Абсолютно сте прави, че ще го защитите, и ето как ще го направите. Слушай ме внимателно, Конал — изръмжа тя. — Чуйте ме и двамата. Заклевам се в живота си. Вие сте ми свидетели, че се заклевам никога да не се върна там.

Гледах я втренчено.

— *Моля те, недей* — помолих аз Рейлтин. За пръв и последен път в живота си.

Тя студено и твърдо ми обърна гръб.

— Никога повече няма да прекося Воала. Това се заклевам, Конал. В живота си.

В настъпилата тишина аз чух непривичния звук на плача на Ленора.

— Стела — прошепна Конал. — Какво си направила?

* * *

Ех, какви ли не лъжи чу това дете през следващите шестнайсет години. Но аз нямах нищо общо с това.

Тя растеше сама. Не можеше и да бъде другояче с майка, която бе твърде студена дори по стандартите на Ший. Живееше в сянката на Воала, без дори да подозира за съществуването му, така че нямаше нужда да се опитва да я забележат. Нямаше как да знае с какво да започне. И естествено, никой не можеше да ѝ дава съвети. На Ленора, разбира се, би ѝ се искало; на Конал още повече. Но никой не можеше да спори със Стела.

А тя въобще не общуваше с мен. И аз няхах никакво намерение да се противопоставям на това.

Навъсеното малко същество с бледи, изпъкнали очи, ми напомняше за дълбоководна риба. Колкото повече растеше, толкова повече ми заприличваше на змиорка, която се е притаила в тъмнината, срамежлива и самотна, криеща смъртоносните си зъби. И трябва да знаете, че не сте научили какво е вродена омраза, докато не я видите в очите на едно шестгодишно дете.

Тя ме ненавиждаше, защото не ѝ обръщах внимание, защото се държах на разстояние от нея, защото не криех антипатията си. Тя не бе любвеобилна, но това като че ли допадаше на майка ѝ, която изглеждаше доволна от взаимната ни неприязън. Понякога изпитвах съжаление към останалото без баща дете с такава студена майка; понякога откривах отчаяние в очите ѝ и се колебаех, чудейки се дали да не предизвикам Стела с неподчинението си. Нямаше да ми е за пръв път.

Но тогава виждах Фин да дъвче кичур от черната си коса и да ме наблюдава с предпазлива ненавист. В такива моменти ми се приискваше да надникна в главата ѝ и да видя какво си мисли, но не се осмелявах да опитам. Колкото и добра да бе защитата ми, Стела щеше да разбере; а ако не успееше, детето сигурно щеше да го усети. Така че през годините се научих да потискам интереса си.

Ако Ангхис беше жив, всичко щеше да е по-различно; Стела нямаше да се страхува толкова много от мен и от глупавите бълнувания на пророчицата. Но той умря и това промени живота на всички ни, а най-много на Фин. Искаше ми се детето да започне да задава въпроси за измисления си живот, и аз да ѝ кажа, че вината за това не е нейна. Но беше много по-лесно просто да свия рамене и да обвиня за всичко безчувствената ѝ майка, отколкото да седна да споря

с Рейлтин: Рейлтин, която бе толкова изпълнена с горчивина и разяждана от мъка, че се бе отрекла от собственото си име.

Човек би си помислил, че детето би трябвало инстинктивно да усеща, че нещо се крие от него, особено когато нещата се объркват или пък вървят твърде на добре. Предполагам, че малката Фионуала си мислеше, че няма приятели, защото е скучна. Предполагам, че според нея никой не я забелязва, защото тя просто не си заслужава усилията, и че учителите ѝ я забравят, защото е твърде глупава, за да си правят труда да я запомнят.

Но сигурно си мислите, че тя си задава въпроси за другите неща: за учителя по химия, който си изгори ръката на лабораторната горелка точно когато тя си пожела това; за неприятната ѝ съученичка, която отрязва връхчето на палеца си с макетно ножче по желание на Фин Макангъс. Мисля, че тя би могла да тласне покорното момиче към собствената му смърт. Фин можеше да използва способностите си на Ший, макар да не знаеше, че има такива. Можеше да убива с тях: това нямаше да е първата подобна проява на кръвта на Ший в другия свят, а и децата могат да бъдат наистина безмилостни. Боговете го знаят, аз също.

Конал я наблюдаваше и се тревожеше. Всъщност той я отгледа, защото въпреки импулсивната си клетва, Стела беше напълно безполезна като майка — както всяка жена от народа ни. Бях доволен, че детето си има Конал и си мислех, че въпреки всичко, щом той е наоколо, с момичето всичко ще бъде наред. Въпреки грозотата ѝ и пълната липса на всякакво очарование, той я обожаваше. Честно казано това не ме изненадваше, като го знаех какъв е светец.

— Когато порасне, ще прилича на Стела — обичаше да казва той и Ленора се съгласяваше с него. Аз си мислех, че вероятността за това клони към нула, но предпочитях да запазя мнението си за себе си.

Ленора си беше изгубила ума по Фин също като Конал и се опитваше да я научи как да обработва сребро и да майстори сребърни бижута, както и на характеристиките на различните камъни. Момичето имаше усет за камъните — или поне така твърдеше Ленора; за мен те бяха просто геоложки отпадъци, тумори, изтръгнати от чистата скала — но в останалото, очевидно, беше пълен провал. Твърде тромава, твърде нетърпелива; потроши стотици остриета и си изгори пръстите на горелката. Но това не я отказа да прекарва часове в работилницата

на старата жена и да гледа как Ленора работи или да си играе с любимия си гарван (който също я обичаше).

Но всъщност Конал бе онзи, който я заведе на реката и я научи да плува; той я научи да се катери по дърветата, да лепи пластири на разранените си колене и да си слага торбичка с лед на главата, когато пада от клоните. Конал знаеше хиляди глупави вицове, които караха намусеното момиченце да се залива в смях; той я прегръщаше и я утешаваше, когато тя се прибираше у дома разплакана от побойниците в училище. Той научи Фин да кара безценния му джип и дори не я шляпваше, когато тя вкарваше колата в някоя канавка. Командваше я здраво, успяваше да я държи под контрол, казваше ѝ къде да се скатае, когато я прихванеше някое от нейните избухливи настроения.

Понякога ми ставаше неприятно, че той е толкова търпелив с нея, че рядко избухва и никога не ѝ дърпа ушите (макар тя често да си го заслужаваше). Конал бе баща на това дете във всеки смисъл, с изключение на биологичния, и понякога ми се искаше — за негово добро и доброто на Фин — Стела да се завре някъде и да го остави да се справя сам.

Двамата с него сме се карали заради Фин. Аз му казах, че сестра му греша, макар да не се налагаше: той го знаеше. Затова, както често става в подобни случаи, той си го изкара на мен.

— Решението си е на Стела! — изкрещя ми Конал и насочи острието на изтъпения си меч към гърлото ми. Избата под стария хамбар беше празна и кънтяща, идеално място за тренировки по фехтовка и скандали. — Изборът е неин! Детето е нейно!

— *Заради глупавата ѝ дебела глава* — отвърнах аз, отскачайки назад, преди да успее да ми насини окото.

Но с времето научих, че споровете с него са просто загуба на време. Повече не му се месех. Момичето нямаше нищо общо с мен. Пророчествата са просто измислени фантазии на шарлатани, нищо повече.

Интересно какво ли щеше или нямаше да се случи, ако се бях ангажирал повече, ако се бях отдал на живота и семейството си в другия свят. Трудно е да си представя как ли щяха да се развият нещата, ако отново не ме бе връхлетяла носталгията по дома и в онази пролетна нощ не бях отишъл до водния портал.

Може би всичко щеше да се случи отново, но по различен начин, в друго време. Кой знае? Мисленето може да ви подлуди. Отидох там и това е. Отидох до водния портал, при езерото във влажната долина в малката горичка до главния път. Ако не бях отишъл, никога нямаше да видя момчето.

Може би нещата щяха да се развият по друг начин.

Но се случи следното.

3

Черната вода вонеше на гнила растителност, а в сенките на дърветата бе тъмно като в нощ. Момчето стоеше неподвижно, вслушваше се в тишината, страхуваше се от нея и му се искаше въобще да не беше идвал.

Аз знаех всичко това. Клеках в тъмнината, наблюдавах момчето и го знаех.

Не се чуваше шумът на уличното движение; проблясваше само светлината на някоя лампа. Глупаво хлапе, въобще не му беше мястото там. Дали се надяваше да открие нещо, което да открадне? Защото не виждах друга причина за присъствието му.

Аз си имах моя работа и ми се искаше да я свърша. Искях да подуша въздуха и да вкуся водата на родната ми земя; исках коня си, вълка си и жената, която обичах от време на време. В гърдите ми бушуваха различни копнежи: свирепа носталгия, непоносимо нетърпение и най-обикновения от всички копнежи.

Не можех да мина през водния портал докато малкият крадец не се махнеше оттам. Нямах как да съм сигурен, че момчето няма да ме забележи; намираще се твърде близо, бе твърде неспокоен, твърде недоверчив. Можех да чуя трептенето на изопнатите му нерви. Погледнах с копнеж към портала, гладък като стъкло, потъмнял като мастило от сенките и нощта. Хлапето го опетняваше със страха си.

Какво ли го беше довело тук? Някоя пакост? Скука? Отчаяние? Отново се зачудих какво ли се надява да открадне от порутената колиба, която едва ли някой забелязваше и която се сливаше с гората, сякаш бе израснала тук.

Ламариненият ѝ покрив бе прояден от ръжда. През него прозираше късче небе, тъмен облак, обагрен в оранжево, но слабата светлина на нездравия градски залез не успяваше да проникне през клоните на дърветата. Това изнервяше момчето. Добре.

Знаех, че старият скитник си беше тръгнал отдавна. Наблюдавах го, скрит близо до колибата му, и видях, как дъсчената врата се тресна в гнилата си каса зад гърба му. Той се отдалечи, облечен в опърпаните

си дрехи, увит в дългото си, мръсно кожено палто, нахлупил на главата си лекъосана шапка. Както винаги суровото му, арогантно лице бе скрито наполовина под периферията ѝ и зад дебелите стъкла на очилата с телени рамки.

Чаках, смълчан и търпелив, докато не се убедих, че си е отишъл. Не се страхувах от стария несретник, но не исках да ме види как минавам през Воала от другата страна. Не обичах други хора да си врат носа в моите работи.

И тогава забелязах момчето да се промъква в сумрака. За малко да се изсмея на глас. Какво идиотче. Хлапето се прокрадна към колибата, стиснало носа си с пръсти заради вонята. Тя му се струваше толкова чужда. То си искаше бензиновите изпарения и бетона, това момче. Нуждаеше се от повече магазини, отколкото би могло да обходи; огромна, претъпкана джунгла, в която да се скрие.

Примигнах. Откъде знаех това? Момчето въобще не ме интересуваше. Но усещах присъствието му в такива количества, че то преля и се устреми към мен; силен ум, но недобре контролиран.

Добре, това вече събуди любопитството ми. И дързостта ми, но аз винаги съм си бил дързък. Настъпил бе моментът да убивам, да завладявам чуждо човешко съзнание, да се надпреварвам или да предизвиквам. Какво можех да направя, когато след вековете, прекарани в изгнание, ме бе подгонила скуката?

О, да вървят по дяволите честта, личния живот и моралните скрупули на брат ми. Аз се плъзнах в съзнанието на момчето.

* * *

Той отвори дъсчената врата, задържа я, за да не се блъсне силно в касата, и преглътна вика си, когато в палеца му се заби една треска. Аз изпитах същата болка като него; ако можех да използвам своята ръка, щях да го плесна.

Но аз не бях той. Можех да го чувствам, да го чувам, бях свързан с него, но не бях... той. По някакъв начин бяхме разделени; сякаш висях отстрани на движеща се с пълна скорост кола и изпуснех ли се, щях да падна на земята. Нещо не беше наред. Богове, наистина бях объркан.

Но дързостта не ме напускаше. Любопитството не ми позволяваше да си тръгна.

Момчето издърпа със зъби треската от палеца си, усещайки вкуса на кръвта. Подуши мириса ѝ и внезапно го заля усещането, че езерото е пълно с черна кръв, съсирена, неподвижна и смърдяща. Аз почувствах вледеняващия му страх, омразата му към водата, и това въобще не ми хареса.

Спри се, дете.

Той несъзнателно ми се подчини. Прогони треперенето си и претърси колибата. Нищо. Искаше му се да се изплюе от яд заради пропиляното време и аз се чувствах почти по същия начин. Вътре нямаше нищо освен пластмасов стол, който изглеждаше като изкопан от сметище, разнебитена пластмасова маса, две празни кутийки от бира, половинка нарязан хляб и няколко сивкави одеяла. Както и купчина парцали в ъгъла.

Когато се пресегна да ги разрови, ръцете му трепереха и той изръмжа нещо под носа си. Глупак, да се страхува от сенките и тишината. На света имаше много по-лоши неща; и аз знаех, че той е наясно с това. Раздразнен до степен на безразсъдност, той вдигна купчината парцали и я разтърси. Нещо падна с глухо издрънчаване на пода и проблесна. Аз го погледнах заинтригувано през очите на момчето, което постепенно започна да изпада в паника.

Не можех да не призная, че мислите му летяха бързо: хлябът се продаваше нарязан, а острието на ножа бе дълго, твърде дълго за изкормване на риба. Металът събра в себе си всичката светлина и проблесна смъртоносно. Дръжката бе зацапана с тъмни петна и когато момчето я докосна, ръката му потрепери.

То знаеше как изглеждат петната кръв.

Когато преобърна леко ножа с два пръста, през ума му мина мисълта за полицията. Но тя се задържа там само за секунди и бързо отлетя. *Забрави*. Не можеше да каже на полицията, не можеше да каже на никого. Щеше да забрави какво е видял, щеше да забрави, че въобще е идвал тук...

Нещо зад нас изскърца. Дъхът му застина в дробовете ни. Още преди нощният хлад да достигне до гърба му и двамата знаехме, че вратата се е отворила.

Той не искаше да се обърне.

О, Господи.

Но трябваше да го направи. Аз го накарах. Много бавно той се завъртя. Дишането му бе единствения звук в стаята. Очевидно си беше шумно по рождение. Когато вдишваше, се чуваше тихо свистене, и издишваше по същия начин.

Отразената от острието светлина проблесна в очите на скитника и го заслепи. За миг мъжът изглеждаше като замаян.

Всеки от нас побърза да се възползва от това: аз изхвърчах от главата на момчето със светкавична скорост и продължих да наблюдавам от тъмното навън; момчето просто се изстреля напред. Крещейки от ужас, то се блъсна в скитника и той залитна настрани. После малкият се промуши покрай него, изхвърча навън във влажния въздух и побягна.

Тичаше замаяно между дърветата, неспособно да намери пътя. Трябваше да остана с него, да му помогна; но не можех. Не и след като скитникът се бе върнал. Аз имах свои планове; момчето си имаше неговите. То се подхлъзна и зашляпа тромаво из оплетената трева и калната вода.

През цялото време момчето знаеше какво го очаква.

Аз си поех дълбоко дъх. Какво? Вече не бях в главата му, а знаех какво си мисли.

Щеше да се случи всеки момент: хващането на ръката му и ударът с ножа...

Богове, бях се приближил твърде много до него, познавах съзнанието му. Притиснах ръце към ушите си и се опитах да го блокирам.

Той нямаше да чуе приближаването на скитника...

Няма от какво да се страхуваш, исках да извикам аз. Остави ме на мира. Бягай и се спасявай. Махай се от погледа ми, живота ми, главата ми...

То нямаше да чуе скитника...

Но го чу. Когато се спъна в бодливата тел и тя разкъса кожата му, момчето чу гръмотевичния смях на скитника също толкова ясно, колкото го чух и аз. Когато успя да се прехвърли през оградата и се стовари тежко на пътя, то се надигна и побягна бързо, точно както му бях казал.

А аз знаех това, защото го чух. И продължих да го чувам още дълго време. През целия път, докато не стигна залитайки и плачейки до прага на собствения си дом, смехът отекваше в главата му сякаш бе последното нещо, което той и аз щяхме да чуем някога.

Уплашен ли бях или очарован, или и двете? Не ми се искаше да е първото, но никога не бях попадал на подобно съзнание на простосмъртен: изпълнено с агресия и страх, които проблясват като мълнии, неопитомено и толкова неконтролируемо, че с лекота би могло да проникне в моето, без да иска разрешение. Искаше ми се да разбера откъде се е появило. И тъй като обикновено следвах поривите си, реших да отложам пътуването си през водния портал и да разбера.

Нищо на света не се променя, най-вече аз.

Момчето бе извървяло дългия път от дома, а на връщане бе пробягало по-голямата част от него. Не знаех дали това е някакво постижение, защото ми беше трудно да определя възрастта му. То имаше лицето и физиката на дете на не повече от дванайсет или тринайсет години; но очите му бяха древни и предпазливи, а устата му бе свита в тънка линия. Чудех се кой ли от пацифистите в изоставената база му е баща.

Бяха построили въздушната база тук заради чистите небеса и ясното време. Разбрах го по време на войната, когато бомбардировачите „Шакълтън“ боботеха тежко в нощното небе. Покъсно, когато светът стана по-дебел и самодоволен, незаинтересован чак толкова от войните, базата се превърна в лагер на мира. Хипитата сигурно я харесваха повече от въздушните сили, защото когато съоръжението бе затворено, а самолетите разпратени по други бази, те купиха парчето земя от Министерството на отбраната и го превърнаха в комуна: едно от онези места, където те сами си отглеждат храната и си плетат дрехи от котешка козина.

В селището нямаше кой знае какво за гледане: няколко каравани, няколко екодомове със сламени покриви; детски люлки и катерушки. Електричество си произвеждаха с няколко малки вятърни турбини и слънчеви панели, и това ме заинтригува достатъчно, че да ги забележа, макар самите хора да не ми бяха интересни. Продаваха дървени фигурки и капани за сънища и водеха курсове по тай чи^[1], но живееха най-вече от парите, давани от незадоволените богаташки хлапета,

които идваха тук в търсене на забавления и смисъл в живота. Само това знаех за мястото, където се озовах, преследвайки момчето в мрака.

На теория членовете на общността бяха равноправни, но първият сред тях се забелязваше веднага. Той беше едър мъж, хем висок, хем пълен, с тъмна коса и прошарена брада и зачервени изсечени скули. Той изпъкваше между останалите не само заради физиката си; те се бяха събрали край едно отворено барбекю и пиеха бира, а едрият мъж седеше на върха на полукръга. Той пръв посегна към бутилките от щайгата, а останалите не спираха да му хвърлят погледи, да търсят одобрението му, да му отстъпват реда си.

Помислих си, че момчето се е запътило към него, но не: край мъжа седеше една жена и детето се отпусна на песъчливата земя до нея. Тя веднага ми допадна: палаво лице, широка усмивка и дълга руса коса, която ми напомни за Орах. Едрият мъж не я докосваше, но тя се бе навела към него, а ръката му бе отпусната собственически върху облегалката на плетения ѝ стол.

Никой не може да каже, че бягам от предизвикателствата.

Поне на пръв поглед никой в групичката не обръщаше внимание на останалите и членовете ѝ непрекъснато се меняха. Така че аз се промъкнах с лекота в полукръга от пиеси и започнах да се държа така, сякаш съм поканен, сякаш през цялото време съм бил там. Пък и не бях особено забележим. Не изпъквах. Това бе голямото предимство на Воала или поне едно от няколкото.

Затова се учудих, когато блестящите очи на едрият мъж веднага се вторачиха в мен.

Примигнах, усмихнах се, засмях се на шегата на момичето, което седеше от лявата ми страна, сякаш го познавах поне от десетина години. Вдигнах бутилката си в поздрав към едрият мъж. Той не реагира, но продължи да ме наблюдава още няколко продължителни секунди, след което се обърна небрежно към блондинката.

Не го харесвах.

Изглежда, нямаше никакво желание да се откъсне от нея. И все пак едва ли ме беше приел като заплаха, защото иначе щеше да се изправи, да се разходи сред хората си като някой недосегаем монарх и нямаше да позволи вниманието му да бъде отвлечено от разговора с високия кльошав мъж, чието лице не можех да видя. По това време

вече пиех третата си бира: достатъчно, за да се почувствам още по-самоуверен.

Момчето не ми обърна внимание, когато седнах до майка му, а и аз не му дадох повод. В съзнанието му продължаваше да има нещо заинтригуващо силно, но той бе изморен и не знаеше срещу какво се е изправил. Той лесно се разсейваше и не след дълго се изправи и отиде с няколко други деца да се занимават с онова, с което обикновено се занимават хлапетата. Да се друсат, да чупят прозорци, такива неща. Докато се отдалечаваше, русокоската му изпрати въздушна целувка и се засмя, когато го видя да се изчервява и да се опитва да скрие широката си усмивка. Истинска връзка между майка и син.

Аз се наведох и чукнах бутилката си в нейната.

— Здравсти.

Тя се обърна и ми се усмихна с лека изненада.

— О! Не видях, че си тук.

— Знам — отвърна аз. — Непрекъснато ми се случва.

— Не мога да разбера защо — отвърна тя, прехапа устни и ми се ухили.

Разбрах, че от раз съм я омаял.

* * *

Бяхме сред последните, напуснали огъня. Точно срещу нас двама бяха потънали в прегръдки и целувки, но все едно бяхме сами, а и момчето повече не се върна. Името му беше Джед. Това бе едно от първите неща, които ми каза тя. Предполагам, че съм успял да проявя някакъв интерес, макар вече да бях очарован много повече от майка му.

— Не може да нямаш семейство — казах ѝ аз.

— Сега вече нямам. Те не одобряват начина ми на живот, аз не одобрявам техния.

Напълно я разбихах и незнайно защо това ме натъжи.

— Ами Джед?

— Аз съм му достатъчна. Той ми е повече от достатъчен.

— Наистина ли? — Усмихнах ѝ се лъстиво, което винаги вършеше работа при Орах.

Тя ме плесна по ръката.

— Всичките сте такива. Искам да кажа, че Джед е единственият, който искам непрекъснато да е край мен. А всички вие носите само неприятности.

— Представа си нямаш. — Аз полегнах назад, облегнат на лактите си. Внезапната ѝ усмивка ми хареса. — Ами онзи, едрият?

— Кой, Мак ли? Той става. Не ме притежава. Така стоят нещата тук.

— Значи той не е... нали се сецаш. Бащата на момчето ти?

Тя сви рамене.

— Не. — Прозя се и протегна ръка зад гърба си, за да се почеше между лопатките. Възползвах се от момента и се надигнах: пресегнах се и лениво почесах мястото вместо нея. Едва усетих лекото ѝ потрепване.

Продължих леко да я потърквам с палец по гърба.

— Той се държи така, сякаш те притежава. Твоят човек Мак.

— Не. Той става. Ти не го познаваш.

— Но аз познавам такива като теб — рече той зад гърба ми.

Двамата се обърнахме. Знаех, че стои там заедно с кльоцавия си другар, но се опитах да изглеждам изненадан. Повдигнах вежда, чудейки се какво ли е накарало едрият мъж да ме гледа така. Освен очевидното, имам предвид. Безсрамно се слагах на любимата му блондинка, но въпреки това...

— Кой е този, Мила?

— Това е Сет. — Тя му се усмихна открито и аз реших, че бърка доста в преценката си. Мъжът я притежаваше, независимо дали тя го знаеше.

— Така ли? И преди съм виждал такива като теб.

Ситни тръпки полазиха по гърба ми: ехо от миналото. Толкова отдавна, че дори не можех да си спомня.

— Ти си Мак, нали? — Нямах намерение да ставам. Не че разликата във височината щеше да ме уплаши, но не виждах нищо достойно в залитащите ми опити да се изправя. — Мак кой?

— Мак никой. — Той изглеждаше объркан, че аз продължавам да лежа проснат на земята, уязвим и достъпен за ритниците му. — Джон Маклауд.

— Аха — рекох аз.

Маклаудовите се бяха пръснали навсякъде, но това нямаше значение в момента. Вече виждах семейната прилика. Поне във физическия смисъл. Вековете бяха заличили спомените, а и той едва ли щеше да се сети за древните клетви. Нищо чудно, че можеше да ме види.

Казвах, че той носи кръвта в себе си. Старата Ма Синклер го каза за онзи Маклауд, когото познавах, а и двамата отдавна бяха мъртви. Но не и потомството му. То не беше мъртво.

Не бях чак такъв глупак; отдавна живеех в другия свят. Освен това от изпитата на гладно бира леко ми прилошаваше. Изправих се на крака.

— Ще си ходя — казах аз.

— Мисля, че това е добра идея — отвърна той.

Искаше ми се да го фрасна в самодоволната физиономия, да забърша с шамар усмивчицата на кльощавия, но не го направих. Видях разочарованието в очите на Мила.

Живей, за да обичаш друг път, както обичах да казвам.

[1] Тай чи — своеобразна китайска подвижна форма на йога и медитативно упражнение за тялото и ума. — Б.пр. ↑

Никак не е лесно да придърпаш Воала настрани, за да задържиш вниманието на един простосмъртен, но Мила постъпи по възможно най-прямия начин. Все пак искаше да се видим. По дяволите, след ден-два искаше да ме вижда непрекъснато.

Чувствата ни бяха взаимни. Аз я харесвах. Момчето само досаждаше, но пък рядко го виждахме. Той не ходеше на училище и аз се чудех как е успял да се измъкне, но очевидно имаше достатъчно неща, които да ангажират вниманието му. Сигурно обираше магазини, докато ние мързелувахме, излегнати на пясъка, и наблюдавахме как корабите, натоварени с провизии на нефтените платформи, се отдалечават на изток.

— Аз го обучавам вкъщи — каза Мила.

— Така ли? Изненадан съм, че не са те арестували.

Тя се изкиска.

— Те не знаят, че съществува. Не съм регистрирала раждането му.

— Ами баба му и дядо му?

— И те не знаят. Обезнаследиха ме. Голяма работа; и без това парите им вече не ми трябват, нали? Това място ми стига. Тук си помагаме един на друг.

Чувствах се неудобно в ролята на Гласа на здравия разум, затова не казах нищо, но не смятах, че е постъпила умно, като е оставила всичките си пари в ръцете на Мак. За да не се впусна в мъмрене, аз засенчих очите си с ръка и се престорих, че дремя.

Устните ѝ докоснаха моите и ме накараха да се усмихна. Тя имаше вкус на море; кожата ѝ бе все още влажна и студена от морската вода. За разлика от нея аз се чувствах нагрян от слънцето и потен, но не ми се плуваше пак. Зарових пръсти в косата ѝ и придърпах лицето ѝ към моето, заглушавайки с устни кискането ѝ. Кракът ѝ, по който бе полепнал пясък, се уви около моя и потърка мускула на пресеца ми.

— Богове, жено — промърморих аз. — Тъкмо се облякох.

— Като гледам нямаш много дрехи върху себе си.

— Права си. А ти ще настинеш. Сваляй тази мокра риза.

— МИЛА-ААА!

И двамата подскочихме. Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Мамка му — казах аз.

— МИЛА!

— Той ще те убие. — Тя изпълзя на колене до върха на дюната и надникна през тревата.

— Ще ми се да го видя как се опитва. — Но сега не му беше нито времето, нито мястото затова. Аз я хванах за ръката и двамата побягнахме.

Странно колко бързо заряхахме преструвките, че той не я притежава, мислех си аз, докато се промъквахме между дюните и се провирахме сред дърветата. Внезапно и двамата избухнахме в смях, което ни пречеше да си поемем дъх. Плъзнахме се надолу между боровете по неравния тревист склон и се спряхме с разтуптени сърца. В очите ѝ, които бяха впити в моите, гореше възбуда и вълнение, а не уплаха.

— Нали знаеш, че мога да се справя с него — казах ѝ аз. — Стига да поискаш.

Тя поклати глава.

— Не, не, не. Моля те. Не искам неприятности.

— Малко късно е за това — ухилих се аз.

Тя преглътна надигация се кикот.

— Той идва!

— Бързо надолу към морето. Към скалите. Ще се измъкнем от него. — Двамата отново побягнахме.

Сигурно щеше да е по-добре да навлезем още по-навътре в гората, да заобиколим базата и да се върнем в лагера по главния път, ни лук яли, ни лук мирисали. Но аз не можех да мисля трезво, а имаше и нещо друго: откъм дърветата се носеха звуци на преследване. В тях имаше нещо странно; още тогава можех да го усетя. Но не спрях да помисля. Беше ми твърде забавно.

Когато пясъкът свърши, двамата скочихме във водата и заплувахме към черните скали, заобикаляйки зъберите. Мак вече се бе появил в полезрението ни и тичаше по мокрия пясък под дюните. Значи не е бил той в гората. Аз прескочих от едната на другата скала, подхлъзнах се на водораслите, но не паднах и подхванах Мила, която

залитна, щом се озова до мен. Мак беше на няколко метра зад нас, пламнал от ярост и унижение. Аз се вкопчих в една изпъкнала скала, скочих на тесния перваз и протегнах надолу ръка към Мила.

Тя изгуби равновесие и се плъзна назад. Мак я сграбчи за глезена.

Аз изревах едновременно с него. Мила бе попаднала в капан между двама ни, но моите ръце и крака имаха вековна практика в катеренето по скали. Пуснах ръката ѝ и бързо я хванах под мишницата. После дръпнах силно и кракът ѝ се изплъзна като риба от хватката му. Щом се озова на перваза, тя изписка донякъде от страх, донякъде от истерия, и аз я притиснах към себе си, за да ѝ попреча да политне назад.

На Мак нямаше кой да му попречи. Краката му не намираха опора на мокрите зеленясали камъни и той се плъзгаше ли плъзгаше, ръкомахайки като полудял. Безнадеждно. В падането му във водата имаше някаква грация, но плясъкът бе гигантски, както и вълната, която го погълна.

Аз затаих дъх, изпълнен със страх и чувство за вина. Мила притисна длан към устата си.

Тогавя той се изправи олюлявайки се, подгизнал до костите, кашлящ и плюещ солена вода, с брада, пълна с пясък. Водата му стигаше едва до бедрата, но в него се разби нова вълна, която отново го събори на четири крака. Той се изправи, завлече се до скалите и от тях на брега, като не спираше да ни ругае гръмогласно въпреки накъсаното си дишане.

Аз не му отвърнах. Опитвах се да овладее истеричния си кикот, макар Мила отдавна да бе спряла да се смее и трепереше в ръцете ми. Мак продължаваше да ни крещи нещо, което се радвах, че не можех да чуя; но пък аз така или иначе не гледах към него. Бях се съсредоточил върху кльощавия му приятел, който шляпаше безгрижно по пясъка с ръце в джобовете и викаше нещо на Мак. Той се беше появил откъм дърветата.

То се беше появило откъм дърветата.

Зачудих се как така не го бях разпознал веднага. *То* ми се ухили и ми намигна с жълтото си око, после ми махна с ръка, преди да се обърне към разярения Мак и да се опита да го утеши, полагайки успокояващата си длан върху големите му рамене.

Аз притиснах Мила през кръста.

— Той е вбесен — каза тя, прехапвайки устните си.

— Значи известно време ще стоим по-далеч от него. — Аз започнах да се изкачвам по скалите, влачейки я след себе си, като се опитвах да не поглеждам назад към Мак и онзи паразит, приятеля му. Кога ли бе успял да го привлече?

Потреперих. Вече не се смеех.

— Да се махаме оттук.

* * *

Големият град. Мястото им бе там, а не в някакво си затънтено селце, в което нямаше къде да се скрият, ако се наложеше. Помня как ми мина през ума, докато оставях Мила и сина ѝ, докато затварях багажника на колата и ѝ подавах мизерно малката чанта с багажа ѝ. Тя ми се усмихна.

— Всичко ще бъде наред — каза Мила. — Винаги сме се оправяли. Не за пръв път ме изритват отнякъде.

— Но предишния път не е било заради мен.

— Не е заради теб. — Тя ме целуна, но аз не помръднах от мястото си. Просто се облегнах на колата, без да свалям очи от нея. — Благодаря ти, че ни намери това място.

Аз се огледах със скръстени ръце: влажен бетон и мръсни прозорци, обрасъл двор, миризма на урина, бумтящ бас от приземния етаж, който караше костите ми да вибрират. Можех да се справя и по-добре, но хазаите не обичат наематели без банкова сметка и разписки за комунални услуги, придружавани само от мършавия им син тийнейджър, с очи на крадец. Като стана дума за него, той вече оглеждаше мястото и надничаше през мръсните прозорци на съседа. При вида на хлътналите му недоспали очи и потрепващи пръсти почти го съжалих. Но съчувствието ми си има граници и той ги беше достигнал.

Мила щеше да се оправи. Бях доста уверен в това. Нямах намерение да я издържам до края на живота ѝ, а и тя не го беше очаквала от мен. Не ги изоставях, но пък и нямаше как да ги отведе в дома на Ленора в Торнаший.

— Ще се видим ли утре?

— Може би трябва да изчакаме, докато Джед излезе, а? — Тя докосна нервно ръката ми. Този път сплетох пръсти с нейните.

— Добре — казах ѝ. Никога не можех да бъда сигурен каква част от случващото се разбира момчето, но се чувствах по-добре, когато го нямаше наоколо. Позволих ѝ да ме целуне. Отвърнах на целувката.

Смятах да се прибера право у дома, така че само боговете знаят какво ме накара да отбия и да мина отново през базата. Може би се чувствах виновен и вината пораждаше в мен неясното чувство за неправда и презрение. Не знаех как точно да постъпя когато се изправя пред Мак, но знаех, че няма да свърши добре. Така че бях спрял тъкмо навреме, преди да го намеря.

То ме чакаше в занемарената горичка край светофарите и когато свих по пътя към базата, леко се подаде от сенките. Спрях. Погледнах към земята под краката му и несъществуващата му сянка.

— Отдавна не сме се виждали — казах му аз.

— Накъде си тръгнал, Мурлин? — То запали цигара.

— Знаеш много добре.

То дръпна дълбоко, отметна глава назад и издуха дима към небето.

— Това е вредно за здравето ти — казах му аз.

То се ухили.

— А жените са вредни за твоето.

— Много ти благодаря — отвърнах аз. — Ти му пусна мухата, нали?

— Не трябваше да се месиш.

— Да се месея в кое?

То огледа огънчето на цигарата си и дръпна отново, за да му попречи да угасне.

— Стой настрани от протежето ми.

— О, разбирам. Смея да заявя, че много добре се справяш.

— Така е и не искам изтърсака на Григар да ми се меси в делата.

— Делата? — Опитвах се да се държа цивилизовано, но не се съдържах и устните ми се изкривиха в усмивка. — Виж какво, приятел, целият е твой. Свободен си да правиш каквото си искаш. Забавлявай се с него. Просто си дръж кльощавите ръце по-далеч от Мила.

То затвори едното си око и с крива усмивка потупа с показалец по фасата.

— Жената не ме интересува.

— Нямах предвид това. Стой далеч от нея.

То сви рамене.

— Недей да предупреждаваш Мак за мен.

— Като че ли ще ми повярва. — Изсмях се. — Дори да исках да го предупредя.

— Значи се разбрахме. — *То* смачка цигарата с тока на обувката си. — Ти си цивилизован човек, Мурлин.

— Поне единият от нас трябва да е. — Аз замълчах и се завъртях на токовете си. — Човек.

— Забавно. — *То* ми се закани с пръст. — Стой настрани.

— Същото се отнася и за теб.

Погледнах за последен път към светофара, но колкото и да се взирах в дърветата, не можах да видя ламира. Беше се върнал при протежето си.

И едва тогава осъзнах, че *то* не ми бе обещало нищо.

ЧАСТ ВТОРА
ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Отговорната работа се удаваше с лекота на Конал. Това не би трябвало да ме учудва и накрая спрях да се изненадвам, когато го видех в бизнес костюм. Той бе тих, дискретен, изумително ефикасен и никога не привличаше вниманието на корпоративните акули. Брат ми не спираше да повтаря (докато накрая не ми писна да го слушам), че ако имах хубава, стабилна работа, вместо да се хващам като наемник във възможно най-размирните места на картата, той нямаше да очаква от мен да прекарвам толкова много време като бавачка на Фин.

Детето все още нямаше приятели и привличаше само нежелано внимание. Но това не означаваше, че тя се задоволяваше да обикаля с наведена глава из Торнаший и да свиква да се държи като послушна простосмъртна гражданка. Фин обичаше да скита.

Конал определи границата при Езерото на феите: по очевидни причини то бе забранена територия, без въпроси, без уговорки; и тъй като това бе единственото място, където ѝ бе забранено да ходи, тя напълно естествено спазваше правилото. Що се отнася до нас, ние я наглеждахме, доколкото имахме възможност. И тъй като не можех да се задържа на работа за по-продължителен период от време, аз се оказвах натоварен с това задължение по-често от хората, които наистина се вълнуваха от съдбата ѝ.

Конал смяташе, че аз обичам да се грижа за момичето. Аз бих казал, че ме е грижа повече за хората, с които тя се срещаше — особено предвид отвратителното ѝ настроение в онази есен, когато навърши шестнайсет. Тя знаеше, че с Ленора става нещо и никой не ѝ казва какво, а тези две неща гарантирано щяха да я вбесят.

Казвах им го. Толкова много пъти. Страшно много неща се случиха по моя вина, но това не бе сред тях.

Като говорим за нещата, които не се случиха по моя вина, онзи ден видях отново Джед. Дори да ме беше забелязал, той нямаше да ме разпознае — имах достатъчно свободно време, за да се намърдам в странното му съзнание и да пренаредя тъмната мъгла на Воала както ми е удобно — но не можех да се отърва от любопитството, което то

пораждаше в мен. Също и от вината. Животът им не бе същият като преди, но пък да не би аз да съм я накарал да поверява всичката си собственост в ръцете на Мак. Испитах известно удовлетворение, когато научих, че е умрял в някаква фатална пиянска свада: до такава степен се бе потопил в дрогата, че Скиншанкс го беше зарязал и сигурно се бе насочил към някое ново и по-обещаващо протеже.

Не че това бе успяло по някакъв начин да помогне на Мила и синовете ѝ, които по това време вече бяха двама. Честно казано, не знаех как малкият бе успял да оцелее; това бе най-болнавото същество, което бях срещал в живота си. За Мила и Джед щеше да е по-лесно, ако просто беше умряло. Достатъчно беше да го погледнете, за да разберете, че не му е съдено да остане дълго на тоя свят, но Джед бе силно привързан към него. Очевидно не беше толкова добър колкото мен в дистанцирането от онези, които би трябвало да обича.

Не казвам, че се гордея с това. Просто ми се удава адски добре.

Не ме разбирайте погрешно. В началото се виждах често с Мила. Не я зарязах; поне не веднага. Не бих и могъл да го направя — честно казано, не можех да стоя далеч от нея. Не ми пукаше, че стълбището миришеше на урина, пот и гранясали хамбургери; кожата на Мила ухаеше на портокали и евтин бял мускус. Не ми пукаше, че стените бяха толкова тънки, че можех да чуя как съседката ѝ дърпа от цигарата си, хъхренето на храчките в гърлото ѝ, звънването на микровълновата ѝ печка. Ние просто усилвахме музиката и това е.

Когато Джед си беше вкъщи, той изобщо не ме забелязваше. Такова бе желанието ми. В повечето случаи беше навън, спеше където намери. Аз бях правил същото като малък, многократно, така че не ми се струваше като кой знае каква жертва от негова страна. Но въпреки всичко Мила го обожаваше. За мен тя бе еталон за майка, но честно казано, нямаше с кого да я сравня.

Може би затова не се притесних кой знае колко, когато най-накрая ги изоставих. Знаех, че той ще се грижи за нея. Джед я познаваше по-добре от мен, а аз не можех да се справя със страстта ѝ. Бях на четиристотин и няколко години, но все още не бях пораснал достатъчно. Не исках да я изоставям, но трябваше да го направя. С Джед щеше да ѝ е по-добре.

Като че ли Мила бе съгласна с това. Тя се грижеше за него толкова добре, а и без това вече нямаше чак толкова голяма нужда от

мен. Нуждаеше се единствено от мъжа, който идваше веднъж седмично да продава мечти, кошмари и забрава.

За последно я видях в нощта на Гай Фокс, по време на зарята в парка. Фойерверките се пръсваха в нощта на милион летящи перли, които проблясваха за миг на фона на тъмното небе. Докато тълпата ликуваше и ръкопляскаше, тя гледаше вторачено нагоре, в търсене на облачни паяци.

Огнени призраци — така ги наричаше тя. Такива бяха наистина; това оставаше след смъртта на фойерверките. Облаци от огнени паяци. Погледът ѝ бе изпълнен с такъв копнеж. Моят също, но аз не обръщах внимание на фойерверките; просто не свалях очи от Мила.

* * *

Чувствата настрана, но аз не се чувствах отговорен за никой от тях. Тя сама си бе избрала да живее в света на наркотичното опиянение.

Въпреки това аз се отбивах при тях от време на време. Къщата не ми беше по път, но и не се отклонявах кой знае колко. Просто исках да се уверя, че мястото не е изгоряло при някой пожар.

Но онова, което открих в онзи ден, не беше кой знае колко добро.

Когато Джед излетя пред входната врата, понесъл малкия си брат, аз бързо отскочих настрана; нямаше смисъл да рискувам. Той залитна, наведе се напред и повърна.

Студени тръпки ме полазиха по гърба, последвани от гадното чувство, че изборът на Мила може би не е бил съвсем независим. Изчаках Джед да изхвърли всичко, да се вземе в ръце и да поеме бавно към града. Щеше да установи, че отмъкването на разни неща с бебе на ръце не е особено лесно, но предполагах, че има причини за това; или поне една добра такава.

Трябваше да потвърдя подозренията си и не се наложи да чакам дълго. Дилърът на Мила излезе от апартамента им десетина минути по-късно; беше толкова кльощав, че чак прозрачен, но не можеше да заблуди никого, че е слаб.

Когато зави зад ъгъла, аз скочих върху него, притиснах го в стената с ръка на гърлото му и изсъсках в пергаментовото му лице:

— Казах ти, Скиншанкс. Остави я на мира.

То примигна, усмихна се измъчено, щом ме разпозна, и се отпусна, сочейки с пръст към гърлото си. Аз неохотно отслабих натиска. *То* се закашля деликатно и побутна отвратено ръката ми настрана, след което поправи якичката си.

— Можеше и да е по-лошо, Мурлин. Не се меси, защото току-виж станало така.

— Каза, че не се интересуваш от нея! — Червата ми се свиха от отчаяние и унижение.

— Така е.

— Тогава кой... — Гърлото ми пресъхна.

— Никога не съм се интересувал от жената, казах ти вече. Тя е просто средство за постигане на целта.

— Предупреждавам те...

— Не заставай между мен и протежето ми. — *То* изпуфтя от досада, измъкна пакет цигари и запали една. — Би трябвало да си наясно.

Наясно бях. Още повече когато картинката ми се изясни.

— Момчето.

— Бинго! А дори не трябваше да се обаждаш на приятел.

Можех само да го гледам безмълвно. Джед беше обречен, независимо дали щях да се намеся или не. Помислих си, че разбирам защо ламирът е привлечен от него. Неопитомената му интелигентност, привързаността му, съпровождана от безпощадност — всичко това забавляваше ламира. Харесваше му играта на преследване. Или може би само плячката.

— Не се тревожи, Мурлин. Животът му няма да приключи толкова неприятно като на скъпия Мак. Той е твърде обещаващ.

— Какво се обърка при Нилс Ласло?

— Да се обърка ли? Нищо не се обърка. Той се оправя чудесно. Едва ли има нужда от мен.

— Скиншанкс, ти си гадно копеле.

То се ухили.

— Тази обида звучи странно от твоята уста.

— Не наранявай Мила.

— Не ми се меси.

Забих поглед в студените му жълти очи. Патова ситуация.

— Ще те убия. — Безсмислена заплаха.

То сви рамене.

— Сигурно. И след мен ще дойде Слинкбоун. Онзи пазач е станал доста небрежен с възрастта; водният ти портал има нужда от нов наблюдател. Наоколо се мотаят доста от хората ми.

Аз поклатих глава, победен. Истината бе, че не исках да се меся. Това само щеше да влоши нещата за Мила и Джед; все пак познавах Скиншанкс от векове. Пътищата ни се пресичаха не за пръв път.

Пък и честно казано, момчето можех да похарча по-лесно от Мила или невинното бебе. А и той може би щеше да се справи добре с ламир за наставник. Много хора успяват.

Много хора успяват и продължават да обичат майките си.

* * *

Не знаех какво друго да направя, затова последвах Джед до центъра на града; освен това трябваше да наглеждам и Фин. Нямах да е зле да отида да я потърся.

Намирането ѝ не ми отне много време, но вниманието ми непрекъснато се отклоняваше към момчето и бебето. Оказа се, че мъникът въобще не пречи на работата на батко си. Наблюдавах през стъклената стена на бара в кафенето как Джед се подмазва на някаква възрастна женица с карирана пазарска чанта, но тя се прехласна по бебето и това го възпря да плъзне ръка в чантата ѝ. Ако Скиншанкс се захванеше с него, това нямаше да се повтори.

Майката с лъскавия джип не извади такъв късмет — видях го как взе една от играчките, накара пищящото ѝ хлапе да се засмее и бързо пребърка чантата ѝ. Кой би могъл да го обвини? Беше му оставена под носа. Освен това момчето имаше стил.

Мила щеше да е добре, щом той се грижеше за нея. Добре.

— ЕЙ! ФИОНУУУУАЛА!

Спомних си защо съм дошъл тук, взех кафето си и излязох навън. Крещеше някакво красиво, наперено момиче с лъскава коса и начервени устни, качено на високи токчета. Шаная Рууни, безкраен

източник на проблеми за Фин. Самата Фин се намираше от другата страна на улицата, с увиснала черна коса, превити рамене, изпълнена със срам и опитваща се да се слее с тротоара като сив хамелеон. Почти бе успяла. Завъртях очи, чудейки се дали не бих могъл да си намеря работа на някоя петролна платформа.

— Макангъс! — Шаная сви ръце около устата си, за да усили гласа си. — Мравешка мутро!

Шаная имаше остър поглед, не можех да не ѝ го призная. Често казано, Фин наистина имаше изпъкнали очи, които изглеждаха твърде големи за черепа ѝ. И също като някой уплашен бръмбар се опитваше да се промуши в тълпата и да се свре под някой камък. Богове, помислих си аз, пак се започва. Номерът беше винаги да се намесвам, но без Фин да забележи, че го правя.

Шаная отиде до бордюра и размаха пръст с лакиран нокът.

— На теб говоря, Макангъс!

Приблжих се към нея, приклеках до сергията на продавача на вестници и се престорих, че говоря на кучето му, като наблюдавах Фин с крайчеца на околото си. Тя се спря, погледна през рамо и аз останах поразен от унижението и омразата, изписани на лицето ѝ. Зачудих се дали Шаная ги забелязва.

Очевидно не, защото гласът ѝ се извиси над крясъците на групичката ѝ.

— Господи, майка ѝ сигурно се е чукала с бръмбар. Баща ѝ я е зърнал в родилното и веднага се е строполил мъртъв на пода.

Мамка му. От думите ѝ даже на мен ми секна дъхът. Момичетата завикаха престорено ужасено, а едно от тях изписка:

— Шаная!

Но Фин вървеше с вдигната глава и на лицето ѝ вече не се виждаха страх и унижение. В сребристите ѝ очи блестеше чиста омраза.

Не, Фин, помислих си аз. Няма да го направиш.

Някой се спря да си купи списание и за миг я скри от погледа ми. Аз надникнах отстрани, сърцето ми се разтупка бързо от тревога. Ако бях на мястото на Шаная, ако някой ме гледаше по този начин, последното нещо, което бих направил в този миг, би било да се запътя към този някой.

Когато Шаная стигна до пешеходното островче, Фин вече я гледаше напълно безизразно. И точно тогава вниманието ми отново бе привлечено към Джед. Той наблюдаваше Фин много напрегнато, очевидно бе очарован от нея. А трябваше да гледа Шаная, да бъде омагьосан от красотата и жестокостта ѝ, от биещото ѝ на очи присъствие. Полазиха ме тръпки на безпокойство. Това проклето хлапе и хаотичното му съзнание. На това му викаха случайни последици — и вината за тях бе моя.

Фин изобщо не изглеждаше уплашена. Погледна наляво и когато се обърна отново към Шаная, лицето ѝ потрепваше. За миг си помислих, че се кани да заплаче, но после осъзнах, че се опитва да не избухне в смях. Помислих си: „Опа!“ и се втурнах напред. Джед се намираше между мен и двете момичета и също се хвърли напред, сякаш знаеше какво ще се случи, сякаш искаше да се намеси. Не можех да видя добре. Изругах под носа си и хвърлих кафето в кофата за боклук, за да освободя ръцете си.

Закъснях. Шаная напусна островчето и свободната ръка на Джед хвана въздуха. Тя погледна надолу, олюля се и се спъна. Там нямаше нищо, нищичко. Но въпреки това тя се спъна.

Кълна се в боговете, че едва удържах смеха си. Беше забавно да гледам как красивото същество се спъва в нищо и залита, размахало ръце, със зяпнала уста, докато Джед отстъпва назад, опитвайки се да запази равновесие с бебето в ръце.

Внезапно всичко спря да ми изглежда забавно. Шаная падна с главата напред на пътя и лицето ѝ се плъзна по асфалта, сваляйки грима и част от кожата ѝ. Тя започна да драпа хаотично с ръце, сякаш се опитваше да не си счупи нокът. Жестовете ѝ изглеждаха непристойни и очевидно я болеше, но животът ѝ не бе застрашен. Поне докато към полегналите полицаи не се засили лендкрузърът. Шофьорката му погледна твърде късно напред, залепила телефона към ухото си, и устата ѝ се отвори в голямо комично О.

Вече тичах напред, когато чух писъка на някой до мен и видях как шофьорката на лендкрузъра затвори очи. Ако Шаная издаваше някакъв звук, той бе заглушен от писъка на спирачките, но според мен тя мълчеше. Просто си лежеше там с ококорени очи и гледаше как смъртта ѝ се приближава към нея във формата на грамаден джип. Аз се плъзнах по асфалта и се спрях.

Същото направи и Смъртта.

Поех си шумно дъх в настъпилата зловеща тишина. Огромната гума докосна косата на Шаная, но тя не помръдна главата си. Просто отвори уста и запищя.

Наоколо започна да се струпва народ. Хората гледаха опулено момичето на асфалта и бърбореха нещо в телефоните си, а някои от тях — включително и Джед — се опитваха да ѝ помогнат да се изправи на крака. Фин не помръдна от мястото си; очевидно не намираше нужда да го прави. Тя се повъртя наоколо, в очите ѝ проблесна сребриста светлинка, а единствената емоция, която се изписа на лицето ѝ, бе леко разочарование. Фин облиза устни, вирна глава и се заслуша жадно в писъците.

Богове, тя бе истинска дъщеря на майка си.

Време бе да се измъквам оттам. Бях действал тромаво и почти я бях изпуснал, но този път лошото се бе разминало. Нямаше нужда да оставам; имах достатъчно причини да отскоча за едно питие. Нищо не заплашваше Фин. Със същия успех можеше да е невидима. Никой не се интересуваше от нея, никой не я виждаше.

С изключение на Джед.

Аз се намръщих. Не грешах: той се откъсна от тълпата с преbledняло лице, погледът му се стрелкаше от Фин към шофьорката на лендкрузъра, която плачеше, отпусната на колене на пътя до Шаная. Вратата на колата зееше отворена; дръжката на чантата ѝ се виждаше на пасажерската седалка.

— *Хей, не! За днес беше достатъчно, момче.*

Не съм сигурен дали реагира на предупреждението ми; може би сам взе решение. Надявах се да се така, защото съжалих за онова, което направих след това; съжالياх за постъпката си през по-голямата част от останалия си живот.

Тръгнах си. Фин направи същото — отегчена, тя повлече крака към парка.

Всичко приключи. Не вярвах, че Джед ще запази интереса си към нея. Смятах, че той ще остане край красивата, уплашена Шаная. Но не взех предвид бунтарството, любопитството и неопитомения му, неконтролируем ум, в който бе бърникано твърде често.

Затова не го видях как тръгва след Фин; не го видях как обсъждаше, шегуваше се и ласкаеше, докато накрая не успя да я

придума да му обясни какво става. Така и не видях проблясъка на привързаност в очите ѝ към момчето, което пожела да разговаря с нея. Пропуснах момента, когато Джед се превърна в най-добрия и единствен приятел, който Фин бе имала някога.

Стела, която някога се казваше Рейлтин, полагаше огромни усилия да се държи любезно. Това допринасяше много за изграждането на представа за собственото ѝ аз. Знаех, че мотивите ѝ са разнородни и са обвързани със сложните ни игри на провокации и реакции, но поне животът въпреки бе ледено спокоен. Любезността ѝ обаче бе крехка като стъкло. През повечето време тя умираше от желание да ме ошамари, а аз умирах от желание да разбера до каква степен мога да я предизвиквам.

Както вече споменах, бях отегчен. И точно в онзи септемврийски следобед знаех, че Фин е долепила ухо до вратата и подслушва. Лукава малка хитруша. Как бих могъл да ѝ устоя?

Налях си едно уиски, сипах и на Стела.

— Майка ти губи контрол.

— Нима, Сет? — Студена, като лед. — И какво смяташ да направиш по въпроса?

— Аз ли? Че тя е твоя майка. Смъртта ѝ приближава. Това не те ли безпокои? — Въздъгнах. — Всъщност безпокойството не ти е в кръвта, нали?

Тя не обърна внимание на думите ми.

— Какво предлагаш? Да я заключим в „Калдърруд хаус“?

— Ха! Предсмъртната стая? Да, това ще ѝ хареса.

— Не си мисли, че не ми е минавало през ума. Наясно съм какви са алтернативите.

— О, разбирам. На сигурно място и всичко останало? Понякога странните ти нови инстинкти ми изглеждат доста рационални.

— Наясно съм, че мислиш за себе си, а не за нея. — Гласът ѝ можеше да ме вледени. — Но поне веднъж в живота си си прав.

Точно в този миг вратата се отвори рязко. На прага стоеше Фин, почервеняла от гняв, неспособна да се сдържа.

— О, боже, Стела. — Усмихнах се. — Имали сме си компания.

Стела изгледа студено първо мен, а след това и дъщеря си.

— Фин — каза тя, въртейки чашата с уиски в ръцете си. Стела не се нуждаеше от лед за питието си. Човек буквално може да види скрежа по пръстите ѝ.

— Мамо. — Фин притисна свитите си на юмруци ръце към хълбоците си. — Ще вкарате ли баба в дом?

— Това е най-доброто място за нея. — О, как обичах да дразня това момиче. — Пластмасови чаши. Пластмасови столове.

— Как смееш!

— Щом обичаш да подслушваш на вратите, ще чуеш доста неща, които няма да ти харесат. — Аз помръднах с рамене и глътнах остатъка от уискито си.

— Тя не е изкуфяла! Дори не е стара!

Богове, помислих си аз. Само да знаеше.

Работата бе там, че тя протестираше твърде ожесточено. Знаех много добре, че Фин наблюдаваше Ленора, също като мен. Виждах как пердето на детето потрепваше нощем, виждах я как наблюдава старата жена, която се отдалечаваше по покритата с чакъл алея. Наблюдавах завръщането ѝ, час или два по-късно, с изкаляни на коленете копнинени панталони от обраслите с тръстика брегове на Езерото на феите. Фин също знаеше къде ходи баба ѝ в малките часове на нощта.

Онова, което не знаеше, разбира се, бе как Ленора копнееше за дома, как линееше по него, как се бореше с привличането му, което ѝ влияеше по-силно, отколкото на останалите. Така че Фин сигурно се притесняваше, въпреки всичките ѝ протести, че старият прилеп може би си губеше ума, че някой ден можеше да падне в тъмните води и да се удави. Но тя нямаше как да знае, че Ленора не копнееше за Езерото на феите, а за едни съвсем други води.

Когато пожелаеше, Ленора можеше да изглежда доста грохнала и същевременно да излъчва прелестно очарование. Около нея витаеше една аура на зрялост, като патина на красиво дърво. Лицето ѝ продължаваше да е гладко, с изключение на бръчиците от смях и от непрекъснатото виране в пространството. Но тя не изглеждаше стара, с изключение на погледа ѝ на изключително прелестен велоцираптор.

Така че аз разбирах раздразнението на Фин. Просто не бях склонен да проявявам снизходителност.

— Ако затворите баба в „Калдърууд хаус“ — процеди момичето през зъби, — тя ще се хвърли през прозореца.

— Не се тревожи, дечко. — Пресегнах се отново към уискито. — Ще я настаним на приземния етаж.

Яростта и омразата ѝ ме пронизаха като стрела. Едно бе сигурно: макар и аматьорка, необучена, тя притежаваше необработена сила. Отметнах глава назад от болка, а тя се подсмихна гадно.

Стиснах зъби, отчасти за да притъпя болката, отчасти за да се въздържа от отмъщение. Това бе просто едно гневно избухване. Ако ѝ отвърнех със същото, щях да се разкрия. Освен това Конал щеше да ме убие.

Вместо това ѝ се усмихнах снизходително.

— Умно момиче.

— Да не би да си излязъл от погрешната страна на ковчегата си? — Погледът ѝ гореше от злоба. — Връщай се бързо обратно, докато не съм си взела дървения кол.

— Фин, млъквай. — Стела ни изгледа гневно. — Ти също, Сет. От теб се очаква да се държиш като по-възрастен.

Разсмях се, искрено развеселен.

— Може би все пак трябва да включим Фин в обсъждането, Стела. За такава малка многознайница тя не знае доста неща.

Шията на Стела се обагри в червено.

— Казах ти да млъкнеш!

Чашата ѝ се изплъзна от пръстите и се разби в масата. Натрошеният на прах кристал се разнесе из въздуха, а уискито се разля навсякъде.

Ужасена, Стела притисна длани към слепоочията си и погледна стреснато към Фин. И тя не бе единствената. Пусто да остане, бях впечатлен.

Но Стела се обърна към мен.

— Не намесвай Фин в това!

— Тя е внучка на Ленора — промърморих аз, без особено желание да се бунтувам.

— И моя дъщеря — изсъска Стела, — която ще напусне стаята още сега. Веднага, Фин.

Погледът ѝ бе поне петнайсет градуса под нулата. Фин излезе от стаята и аз реших, че е време за стратегическо отстъпление. Но не се сдържах и се обърнах за един последен изстрел:

— Това момиче е същинско копие на баща си.

Стела ми отговори толкова пискливо, че нищо не можах да разбера.

— И последната новина: Фин смята, че се опитваме да вкараме майка ти в старчески дом.

Събличайки ризата си, Конал сви рамене, избягвайки погледа ми.

— Остави я да си го мисли.

— Това не е добра идея. Нали знаеш колко обича тя стария прилеп.

Той се намръщи и вдигна меча си.

— Нищо лично. — Аз също вдигнах моя и подигравателно му отдадох чест.

Той свали оръжието си, обърна се и цъкна един бутон на айпода, заглушавайки гласа ми. След това ме връхлетя.

Когато се отдръпнахме един от друг, и двамата бяхме подгизнали от пот. Ухилих му се.

— Приемаш нещата твърде лично — изпъшках аз. — Истината боли...

— Да — сопна ми се той.

Изпънах рамене. Понякога дори аз знаех кога да се спра. Но все пак се чудех дали детското любопитство на Фин ще отслабне с възрастта или ще продължи да се изостря, докато всички не се порежем на него. Беше само въпрос на време момичето да научи твърде много неща. В ламперията на голямата изба имаше вградено самодивско дърво, но не в голямо количество; никой от нас не искаше да бъде напълно откъснат от онова, което се случваше над главите ни.

Грабнах кърпата си, избърсах си врата и се усмихнах помирително на Конал.

— Стига ли за днес?

Той се поколеба и ми се усмихна в отговор.

— Изморихте, а?

— Смешник. — Навлякох тениската си през глава и погледнах към дървения таван. — Фин си доведе приятелче на гости.

— Богове, пак ли. — Той разтърка лицето си с ръце. — Толкова скоро след последното момиче?

— Последното бе преди три месеца. — Не успях да прикрия остротата в гласа си. — Не се тревожи, тази ще забрави за съществуването ѝ.

— Точно. Не знам дали ще издържа последиците.

Усмихнах се и тръгнах нагоре по стълбите, следван по петите от Конал. Вечерта бе прекрасна; слънчевите лъчи танцуваха из предния двор на къщата, изпъстрен с неподвижните сенки на мъртвите брезови листа. Не можех да отрека на Ленора, че бе изплела добра магия и Воалът около Торнаший бе доста плътен. Двукрилата предна врата бе широко отворена и сенките на листата се простираха навътре в коридора, което караше цялото място да изглежда още повече като някаква фантомна сграда в празна земя.

Също като нас. Хората не я забелязваха, затова направо откачах, когато Фин застрашаваше сигурността ни като водеше временните си приятелчета тук. Но все пак не спирах да си напомням, че тя нямаше представа от това.

Спрях внезапно, когато видях кого е довела.

Момчето на Мила?

Косъмчетата на врата ми настръхнаха от безпокойство; не, от нещо по-лошо — ужас. Не можех да не призная: опитвах се да задържа твърде много конци, които се оплитаха и завързваха по непредвидим начин. Това бе последното нещо, от което имах нужда.

Той не носеше бебето със себе си, което означаваше, че поне този път майка му е с ума си; Скиншанкс нямаше как да е при нея. Но аз не се замислих твърде върху това, защото бях зает да се проклинам, че не съм държал Фин под око, че съм позволил това да се случи. Джед я беше последвал в онзи ден, когато тя едва не уби Шаная Рууни. Бях небрежен и ето до какво бе довело това.

Имаше много причини да не искам Джед да се замесва с Фин. Не исках да се върти около мен, около Конал, около който и да е от нас. Надникнах в лабиринта на съпротивляващото му се съзнание; не беше лесно, но вече го познавах добре. Леле-мале, ставаше все по-трудно да го управлявам. Надявах се, че Скиншанкс бе установил същото. Надявах се, че го изнервя също толкова, колкото изнервяше мен.

Той харесваше Фин, беше очарован — дори омагьосан — от нея, но от това нямаше да излезе нищо, не и с него. Той разпознаваше богатите домакинства, щом ги видеше. Знаеше, че ако изиграе

правилно картите си, разполагаше с месец или два. Знаеше, че в къщата има баба, която не внимава къде оставя ценните си бижута. Фин бе достатъчно наивна, за да му казва такива неща. И на него му бе достатъчно да огледа поне веднъж къщата.

Двамата с Фин бяха страхотна двойка: той с голямото си армейско яке с дълбоки джобове, зачервени от недоспиване очи и обръсната глава; тя с поведението си на богато момиче, порцеланови обеци и дебел сребърен ланец на врата, който струваше поне двеста лири. Едва не се засмях.

Но не го направих.

Двамата бяха погълнати от нещо, но Джед вдигна глава точно когато се появихме в полезрението му, и лицето му замръзна. Стомахът ме присви, защото реших, че ме е познал; но преди да успея да отворя уста и да се издам, осъзнах, че той не гледа мен. Като че ли не виждаше нищо друго, освен Конал. Устата му зина ужасено, очите му се ококориха; след това наведе глава и се престори, че разглежда мотора ми. Красивият ми, черен, чисто нов мотоциклет.

И едва тогава осъзнах какво ставаше тук.

— Ти, хитра малка лисицо!

Грабнах камъка от пръстите на Фин и зяпнах надрасканото шаси и разкривените букви.

РАЗПЛАТА.

Конал улови вдигнатата ми ръка, преди да успее да достигне до лицето ѝ.

— Поне го е написала грамотно — промърмори той.

Аз се взирах невярващо в малкото камъче. То беше зелено като морето. В него се забелязваше нещо дълбоко и древно, срещу което може би няма да поискате да се изправите, когато се появи на повърхността. Някъде бучеше горелка, лек ветрец шепнеше в листата на умиращите брези, наблизо се тресна врата. Внезапно Торнаший ми се стори толкова монолитно, че почти го усещах как живее и диша.

— Това е смарагд — сопнах ѝ се аз и го стиснах в шепата си. — Гаджето ти ли го задигна?

Тя се хвърли ядосана към мен.

— Не, не е той, задник такъв.

Конал я улови за китката, преди тя да успее да ме удари, и я завъртя рязко с лице към повредения мотор.

— Това ще ти бъде удържано от джобните, дете. Извини се на Сет.

— Как ли пък не!

— Не й искам шибаното извинение, искам главата й.

— Фин, извини се.

Джед продължаваше да не гледа към никой от нас. Лицето му бе бледо като вар. Очевидно се страхуваше от Конал, но когато погледнах брат ми, не забелязах никакви признаци да го е разпознал. Лицето му бе сурово и безизразно.

Фин сви рамене.

— Не разбирам защо правиш такъв въпрос от това. Сет може да си позволи да го боядиса наново. Когато вкара баба в старческия дом. Когато получи къщата.

— Достатъчно. Извини се на Сет или ще бъдеш наказана цял месец да не излизаш.

Тя все пак намери сили да го направи. Процеди през зъби едно „Извинявай, Сет“. Въпреки сарказма в гласа й, това й струваше много. Добре. Ухилих й се възможно най-гадно.

— Сет, закарай го за пребоядисване. Фин, престани да се цупиш. — Той погледна към Джед, който отстъпи назад, но не изглеждаше като да го е разпознал. Ако не бях толкова ядосан, сърцето ми щеше да се е вдигнало в гърлото. Откъде Джед познаваше Конал? — И между другото, не намесвай баба си в това. Никога не обсъждаме семейните дела пред чужди хора.

Тя изсумтя презрително.

— Аз от тях ли съм?

— Опитваме се да се грижим за нея по най-добрия начин.

— Като че ли тя има нужда от грижи — рече подигравателно Фин.

Конал взе камъка от шепата ми, огледа го и й го върна.

— Леони не ти го е дала, за да правиш с него бели. Прояви поне малко уважение. И не си мисли, че знаеш всичко, малка многознайка.

— Не знам всичко. — Гласът й бе леден. — Щеше да е по-добре, ако поне от време на време ми се доверяваше. Все пак моят ум работи,

за разлика от този на слабоумната ми баба.

— Хей, Фин, разговаряш с мен. Не бързай да ми отхапеш главата. — Той въздъхна. — В училище е зле, нали?

— Все едно ти пука — сопна му се тя.

— Наистина ми пука. Искаш ли да поговоря с учителите?

— Не!

— Не се сопвай — каза той и я прегърна през раменете. — Тогава какво очакваш от мен? Аз не съм ти баща, Фин. Всичко зависи от майка ти.

Донякъде неохотно тя се притисна към него.

— Добре де, иска ми се ти да си ми баща, а тя да не ми е майка.

Аз си поех драматично дъх и го изпуснах бавно, сякаш за да му кажа: „Не бях ли прав?“.

— Престани, Фин.

Тя отвърна поглед настрани.

— Извинявай.

— Ставаш все по-добра — обадох се аз. — Това наистина прозвуча искрено.

— Млъквай, Сет. — Миг колебание. — Ех, Фин. Съжалявам.

— Вината не е твоя. — Тя леко го мушна с глава в ръката, изразявайки привързаността си.

Той хвана главата ѝ и игриво я разклати.

— Не е твоя, дечко. Не го забравяй.

Струваше ми се, че всеки момент ще повърна.

— Радвам се, че най-после си изяснихме това — промърморих аз.

Тя го прие като сарказъм, но той ме погледна, хвана ме за ръката и я разтърси, след което се наклони да си върви. Така и не обърна внимание на Джед и аз бях сигурен, че момчето се чувстваше също тъй облекчено, както и аз.

И тогава онази малка крава Фин отново се обади. Искаше ми се да ѝ отрежа езика.

— Ей, Конал. Откъде знаеш, че баба ми е дала камъка?

— Мога да чета мисли.

— Дрън-дрън. О, аз не ви запознах. — Тя се обърна към момчето и гордо го хвана за ръката. — Това е Джед.

Затворих очи. Ако Конал познаваше Джед, значи знаеше и Мила, а това беше моя работа. Само моя. Въобще не ми се искаше да разказвам цялата гадна история на проклетия съдия Джон Дийд^[1].

Когато отворих очи, видях Конал да стои пред Джед и да изучава лицето му. Обзалагам се, че това бяха най-дългите трийсет секунди в живота на момчето. И на мен ми се сториха доста продължителни.

Тогава Конал рече:

— Знам.

Джед не се поколеба. Дори не се сбогува. Не можех да не му го призная: момчето бягаше бързо като хлебарка, когато светнат лампите.

* * *

О, да, той можеше да тича. Цял живот бе бягал, за да спасява живота си и живота на брат си. Привличаше лошите неща, лошия късмет, лошата карма. Всмукваше гнилите светове в орбитата си като гигантска черна дупка. Но в онзи ден, когато трябваше да избяга от свирепия рус мъж, Джед усети, че никога досега не бе привличал нещо толкова Зло.

А в онзи априлски ден му се наложи да бяга по-бързо от всякога, защото иначе щяха да го хванат, а той не можеше да позволи това да се случи. Имаше много добра причина да отмъкне портфейла на онзи мъж, но нямаше никакво намерение да обяснява каква е тя. И без това нямаше да получи никакво съчувствие, а само солидна доза бой.

Докато тичаше по околоръстното шосе, избягвайки прелитащите автомобили, той позна истинския страх. В кражбата не беше вложил нищо лично, но мъжът го бе приел много навътре. Ала лицето му не изразяваше нищо — то бе студено и мрачно, и въобще не изглеждаше напрегнато.

Виж, Джед бе изморен.

Поемаше с усилие въздух през свитото си гърло и гърдите започваха да го болят. Докато тичаше по моста над железопътната линия, куфарите и чантите го удряха по пиццалите. Пътниците бързаха да се отдръпнат встрани, когато той се стрелваше между тях, макар никой от тях да не успяваше да го направи навреме. Това успя донякъде да забави блондина. Когато Джед прескочи неподдържания

жив плет и се озова на паркинга на супермаркета, той бе спечелил преднина от петнайсетина метра.

Хукна към канавката, блъскайки се в наредените пазарски колички, прескочи я и се затича покрай съседния склад. *О, Боже, помогни ми да се измъкна.*

Между телените огради, сградите с начупени стъкла и изгорялата от слънцето, прорасла в пукнатините на асфалта трева се простираше лабиринт от улички. Блондинът нямаше да разбере накъде е тръгнал Джед. В никакъв случай.

Освен ако приближаващите се зад гърба му стъпки не бяха...

Мамка му. Момчето хукна отново, поемайки си рязко дъх, който прозвуча като ридание. *О, Боже, помогни ми и повече никога няма да крада.*

Потта влизаше в очите му. *Повече никога няма да открадна...*

Завой наляво, отново наляво. Покрай една ниска ограда, после зад сградата...

... от него, в понеделник...

Скочи в една тясна уличка, поряза се на счупено стъкло, но ето, успя да се измъкне...

Пусто да остане. Отърва се.

НЕ!

Блъсна се в една телена ограда, която не бе забелязал и отскочи назад. В яда си се вкопчи в нея и се опита да я разкъса. *Колко си глупав, глупав. Прескочи я, смотаняко...*

Тъкмо се хвана здраво за телта и някакви ръце се вкопчиха в китките му. Свалиха го на земята с такава лекота и Джед осъзна, че няма смисъл да се съпротивлява.

Отпусни се и няма да те боли толкова...

Лицето му се блъсна в телта. Тя одра бузата му, разкъсвайки кожата, но той се страхуваше повече от ръката, която го бе стиснала за шията със сила, достатъчна, за да счупи гръбнака му, и от парещата болка в слепоочията. Той потрепна, примигна, опитвайки се да се отърси от желанието да се съпротивлява. Докато вадеше портфейла, дъхът на мъжа свистеше в ухото на Джед.

Не и полицията. Само не и полицията. Натупай ме здраво и ме пусни...

Мъжът го пусна изведнъж и момчето се строполи на земята, очаквайки ритника в ребрата си. Това винаги болеше, но всичко щеше да е наред, стига да не го риташе в главата...

Не последва нищо. Отгоре се чуваше тежко дишане и изведнъж го връхлетя такъв страх, че той се уплаши да не се напикае. Главоболието беше още по-ужасно, направо пронизваше мозъка му. Не можеше дори да мисли...

В първия момент не чу стъпките. Когато най-последно звукът им достигна до съзнанието му, той установи, че те бавно се отдалечават по уличката. Постепенно утихнаха и когато момчето примигна и се осмели да погледне натам, болката в главата му също утихна. Той бавно свали ръце от главата си и погледна нагоре.

Нямаше никой.

Джед замига учестено. Не, наистина го нямаше. Нямаше и полицаи и въпреки пронизващата болка, черепът му като че ли беше непокътнат. Момчето трепереше и страхът все още не си бе отишъл. До стената на склада бяха наблъскани грамадни контейнери за отпадъци; той запълзя назад, докато не се озова между тях, опитвайки се да потисне плача си. *Безполезен пикльо. Следващият път бягай побързо или се бий като истински мъж. Или поне пипай по-чевръсто, за да не те хване копелето.*

Той седеше на студа, притиснал колене към гърдите си, изпълнен с гняв и мъка, но не заплака.

Поне докато не напипа нещо странно във вътрешния си джоб. Уплаши се още преди да го види, преди да измъкне снопчето хартийки и да ги разлисти. Ръцете му трепереха и той ги изпусна на земята, но побърза да ги грабне, преди вятърът да ги е разпилял. Изтри с обратното на ръката си горещите ядни сълзи и пяхна банкнотите обратно в джоба си.

После се изправи и отново побягна.

[1] „Съдията Дийд“ — популярен британски телевизионен сериал, съдебна драма. — Б.пр. ↑

Странно, че винаги съм го смятал за сън. Или за някакво видение, свряно в дъното на съзнанието ми. Никога не съм се изкушавал да смятам за истински сънищата си за Мила, затова когато наистина се случи, ми хареса. Поне тогава ми харесваше. Моментът на пробуждането обаче бе болезнен, но си го бях заслужил. Винаги се опитвах да забавя събуждането и разбира се веднага, щом човек си помисли за това, той се събужда.

Въпреки горчивината на спомените ми, тя наистина ми липсваше. Липсваха ми минутите, когато я наблюдавах как се опитва да си улучи вената; радвах се, че повече нямаше да ми се налага да бърша капчиците кръв от стената, за да не ги види сина ѝ, но ми липсваше предишното ѝ аз, липсваше ми кожата ѝ и косата, и ароматът ѝ.

Този път обаче можех да се закълна, че помирисах косата ѝ. Не беше същото като последния път, когато си тръгнах: на изгоряла захар, пот и прах. В съня ми златистите кичури, които мачках между пръстите си, ухаеха на портокалови цветове и трева, на шампоана, който момчето Джед крадеше за нея от супермаркета. Затворих очи и притиснах буза към темето ѝ. Обгърнах тялото ѝ с две ръце и го притиснах силно към моето, внезапно уплашен да не я изпусна.

— Всичко е наред — промърмори тя.

— Просто искам да съм сигурен.

Тя хвана ръцете ми и ги притисна към тялото си.

Врълхлетя ме вълна от желание, смесено с тъга. Когато плъзнах ръка по нейната, тъгата внезапно се изпари и аз целунах рамото ѝ с усмивка. Близнах кожата ѝ, за да я усетя по-добре: цитрусови плодове и сол, също като коктейл „маргарита“. Тя изви тяло от удоволствие и аз усетих, че се усмихва. Повдигна ръка и отметна косата си назад, позволявайки ми да захая ухото ѝ. Плъзнах длан по корема ѝ и изцяло се потопих в горещата похот. Сграбчих я за косата, опитвайки се да я обърна по корем, но тихият ѝ смях ме накара да отворя очи.

Нещо не беше наред. Косата, която се увиваше около пръстите ми, беше червеникавокафява. Аз примигнах, опитвайки се да се отдръпна назад, но тя се извъртя, хвана лицето ми в шепите си и тихо се засмя, вперила ясните си очи в моите.

— Кейт? — Светът ми се преобърна.

Можех да се отдръпна, знаех го. Макар да бе само сън, можех да отблъсна моята кралица настрани, но не го направих: вместо това се притиснах още повече към нея. Добре де, тялото ми го направи; съзнанието ми се съпротивляваше, но умът ми нямаше никакъв контрол над мен. Ръцете ѝ се плъзнаха около мен под завивките и аз си поех рязко дъх.

— О, по-тихо — каза тя и ме целуна, плъзгайки език дълбоко в устата ми.

Аз продължавах да я държа за косата и рязко дръпнах назад. Всичко бе толкова истинско, толкова ярко, че знаех, че мога да ѝ прекърша врата, ако поискам.

Но дори не се опитах. Искаше ми се. Но не можах. Зарових пръсти още по-дълбоко в косата ѝ, докато тя не изпъшка.

Когато се опитах да се отдръпна, тя ухапа устната ми; заболя ме. Но това бе приятна болка. Сърцето ми подскочи и заби ускорено.

— Не — казах аз. Всъщност гласът ми приличаше повече на грак.

— О, стига глупости. Това е сън.

— Знам. — Знаех ли, наистина?

— Успокой се тогава.

— Ами...

— Но не твърде много. — Тя ми намигна.

Целунах я и отново я дръпнах за косата, за да я отдалеча от мен.

— Не — казах аз. Помислих си за майка ми. За баща ми. И най-вече за брат ми. — Конал ще...

— Той те е стиснал за топките, скъпи. Но дори Конал не може да попречи на едно хубаво чукане насън.

Това ме разсмя. Плъзнах ръце по гърба ѝ и притиснах хълбоците ѝ към моите.

— Чукане насън — повторих аз. — Та аз дори не те харесвам.

Което потвърди, че всичко това се случва насън, защото никога не бих се осмелил да ѝ кажа това наяве.

— Но аз те харесвам, Мурлин.

Сигурно причината бе начинът, по който произнесе името ми. Успя да ме докосне някъде дълбоко вътре. Пък и защо ли да се надъхвам толкова? Моите сънища са си мои. Конал едва ли щеше да бъде наранен от някаква си подсъзнателна фантазия, за чието съществуване дори не подозирах.

Преметнах крака ѝ върху моя, плеснах я по бедрото. Както винаги очаквах да се събудя в най-важния момент, но за мое удоволствие поне този път това не се случи.

Твърде съм стар за това, помислих си аз, когато най-после се събудих и примигнах сънено, с отпаднали крайници след страстното преживяване и свито от срам сърце. Твърде стар, твърде опитен, твърде циничен. Но какво пък, по дяволите.

В това няма нищо лошо.

* * *

Нямаше нищо лошо, затова просто го изхвърлих от мислите си; изхвърлих Кейт от съзнанието си. Беше ми по-трудно, отколкото очаквах, затова бях доста изнервен, когато късно вечерта се изкатерих на покрива на Денис Сакрейни. Небето над нас бе като черно кадифе, обсипано със звезди, а луната грееше ярко. Каква глупава нощ бях избрал. Проблемът бе, че и двамата вече едва изтърпявахме Ленора и това ни правеше непредпазливи. Конал искаше всичко да приключи бързо, затова и ето ни тук.

Горкият глупак. И той като мен страдаше от носталгия по дома, но и по любимата. Също като мен не умираше от желание да остава повече тук; искаше да обездва полудиви коне в равнината, да строи стени и да копае ровове в земите на крепостта или да плува в залива. Искеше да се напива под лятното нощно небе, да свири щура, подлудяваща музика. Той не харесваше Сакрейни повече от мен, но не искаше да влиза в къщата му и да отнема вещите му. И отчаяно искаше отново да бъде с Ейли.

И въпреки цялото ми съчувствие, незнайно защо ми се прииска да се скарам с него.

— Майка ти се кани да направи нещо — казах му аз.

— И? — В гласа на Конал се долавяше острота.

— Просто ти казвам. В случай че си я изпуснал от очи.

— Разбира се, че не съм.

Изчаках няколко секунди.

— А що се отнася до кръщелницата ти...

Той внимателно отбягна забележката ми.

— Майка ми няма да мине оттатък. Години наред се притесняваме, а тя не прави нищо. Аз ѝ вярвам.

Нищо не казах. Поне не на глас.

— Това го чух, Мурлин.

— Нали знаеш, че дечкото смята, че нещо става? Може да е голяма досадница, но хич не е глупава.

— Името ѝ е Фин.

— Няма значение как я наричам. Тя ще продължава да създава проблеми, каквото ѝ да е името ѝ. А ако нещата продължават така, никога няма да получи и истинско име.

— О, Сет, не му е сега времето за това. — Конал спусна балаклавата върху лицето си. — Зает съм.

— Винаги си зает. Винаги избягваш тази тема.

— Всичките ги избягвам, много си прав. — Той тихо повдигна стъклената капандура на покрива. — *Сега млъквай. Моля те.*

Легнах по корем и гледах как се спуска с главата надолу по въжетото, увил краката си в него. Подът беше свързан с аларма, чувствителен на докосване, но Конал нямаше да падне. Никога не го правеше. Не носеше дори катераческо оборудване и това си беше чиста фукня. Аз бях по-добър катерач, но няхах необходимото за тази задача търпение. Фигурата, която хъркаше под нас, увита в завивките си, се размърда и изсумтя; аз отегчено насочих съзнанието си към него.

— *Побързай* — каза Конал.

Въздъгнах и се опитах да се съсредоточа. Денис отново изсумтя и се размърда в леглото. И двамата застигнахме, но просто нямаше начин Конал да го докосне, за да го потопи в по-дълбок сън. Освен това така можех изобщо да не откроя шифъра в главата му. И без това Конал го беше напил здраво на обяд, което бе довело до ранното му лягане.

Протегнах пипала към съзнанието на Денис. Първият път, когато се опитах да го направя, ми беше трудно да намеря пътеките и

връзките, които да ме отведат до нужното място. Но се научих да го правя страшно бързо и сега, след многобройните ми опити, ми се струваше фасулска работа. Мисля, че Конал не усещаше колко добър съм станал в това. Той все още изпитваше отвращение към този тип кражби и за него нямаше значение, че аз върша мръсната работа.

Но пък задачата не изискваше никакви усилия. А и кой би заключил най-съкровения си мисли? Никой, освен Ший.

Денис сънуваше за едно Бонд-момиче. Да, помислих си аз, това може да се случи само в сънищата ти. Докато обикалях из главата му, не можех да не се забавлявам с раздражението, което изпитваше към бившата си жена, с плановете му да прецака колегите си — сред които и Конал; това вече беше интересно — но по-голямата част от него не ми влизаше в работата. Опитах с „обмяна“, после „данъци“ и — бинго — попаднах на поредица от числа. Препратих ги на Конал и зачаках, увиснал с главата надолу, докато той ги въвеждаше с облечената си в ръкавица ръка.

Денис леко изстена и се размърда, което накара Конал да застине за миг. Не можех да виня Денис. Тя бе прекрасна, жената от съня му — късо подстригана, деликатна, красива като Ший. Малко ми напомняше за Ейли. А онова, което Денис правеше с нея, внезапно ми напомни за Кейт.

Бързо прогоних тази мисъл и потрепвайки измъкнах ума си от съзнанието на Денис. Не можех да се разбера. Мразех тази жена, но желанието вече бе подпалило слабините ми. Проклятие.

— *Още ли се мотаеш?* — сопнах се аз на Конал.

— *Какво ти става?* — Брат ми измъкна една голяма квадратна кутия от сейфа, но макар медальонът с огненочервен рубин в нея да бе зашеметяващ, ние не търсехме него. Той върна кутията обратно, постави върху нея папка с финансови документи — господин Честност дори не надникна в нея — и извади по-тъсна кадифена кутийка.

Отвори я бързо и доволен я пхна във вътрешния си джоб. Затвори сейфа, извъртя се и бързо запълзя нагоре като змия.

Когато се озовахме на покрива и стъклената капандура бе затворена, той тръсна глава, за да прогони главоболието от притока на кръв, а аз отворих кутията. Проблеснаха диаманти, красиви като лунна светлина, но камъкът, който Ленора търсеше, бе невзрачен розов сапфир, вграден в гривна.

— Абсурд — промърмори той. — Сега ще трябва да връщам проклетото нещо обратно.

— О, според теб това не е Единствения? — Не можах да прикрия сарказма си, въпреки че го съжалявах.

— Не този, не са и предишните няколко хиляди. Или колкото там бяха. Вече им изгубих бройката. Няма такова нещо като това Каменно сърце. Не може ли най-после и тя да го разбере?

— Няма такова нещо като нас — отбелязах аз. — И разбира се, че Каменното сърце не съществува. Важното е майка ти да не губи интерес, защото от всички хора тя най-силно се нуждае от хоби.

Той се изсмя остро.

— Тя ще бъде първият заподозрян, щом Денис си спомни как не спираше да му се възхищава на китката на приятелката му. Ще трябва да спра да я вода на бизнес партитата.

— И какво? Така става дори по-добре. Ще я затворят в „Корнтън вейл“ и тя няма да може да се прибере у дома. По-добре е от предположението на Фин. Нали се сещаш, за старческия дом „Калдърууд“. — Плъзнах се по наклонения покрив и леко скочих на тревата до него.

— Чувал съм и по-ужасни идеи — рече ми мрачно той. — *Не може да не съществува някакъв начин да я спрем...*

Аз свих рамене.

— *Според мен тя едва ли иска да се връща, но има ли друг избор? Знаем, че това все някога ще стане.*

— *Можем да я забавим.*

Усетих ротвайлерите още преди да ги чуем — те се появиха мълчаливо иззад ъгъла на къщата. Не се чу никакъв лай, което според мен беше лош знак. Въздъгнах.

— *Можеше поне да ги приспиш...*

Конал клекна в очакване и се усмихна, когато те неуверено се спряха.

— *Здрасти. Аз алфа куче. Покажете коремчета, омеги.*

Той свали ръкавицата си и протегна ръка към първото от тях. То я подуши колебливо, със заглъхващо ръмжене в гърлото си. После се претърколи по гръб, оплезило език, и само след миг второто направи същото.

Аз потърках коремчето му с крак, погледнах си часовника и изскимтах щастливо:

— Кръчма?

Конал се изправи, подръпвайки нежно ухото на по-голямото куче.

— Кръчма.

Момичето зад бара беше високо и червенокосо, с прибрана назад коса, която разкриваше високите му скули. Атлетичният ѝ вид ми хареса, а на изпъкналата ѝ ключица се виждаше капка пот, която просто плачеше да бъде облизана. Без да докосвам халбата си, аз се пресегнах към Воала. Той бе толкова крехък, толкова деликатен, но въпреки това се издигаше между нас.

Съсредоточих се върху дясната половина на мозъка ѝ и протегнах напред сетивата си. Сянката на Воала се простираше като тъмна материя върху възприятията ѝ: можех да го подръпна с лекота, като фина коприна. Тя ме видя. Усмихна ми се. Аз ѝ се усмихнах в отговор, докато лявото ѝ полукълбо щракаше в процеса на обработка на информацията. Харесваше ми начинът ѝ на мислене.

— Здравсти — каза тя.

— Здравей.

— Искаш ли нещо?

Погледнах развеселено към недокоснатата си халба.

— Още не. Много работа?

Тя сви рамене.

— Така времето минава по-бързо.

— Защо? Кога свършваш?

— Скоро. — Тя ме погледна прямо и се усмихна напрегнато, след което погледът ѝ проблесна над рамото ми. Усмивката ѝ стана мъничко по-широка.

Завъртях очи, когато Конал се настани до мен, усмихвайки се нервно на червенокосата. Върна се от тоалетната в най-неподходящия момент.

— Ще ми дадеш ли малко фъстъчки, миличка? Ако обичаш.

— Солени — додадох аз с най-сърдечната си усмивка.

Когато момичето ни обърна гръб, за да ги донесе, той ме стрелна с поглед.

— Ще ми се да не правиш така.

— Как?

— Ти си играеше със съзнанието й.

— Я кой го казва. — Аз кимнах с глава към момичето, което разговаряше с някакъв грубиян в другия край на бара. Беше забравила напълно не само фъстъците, но и нас двамата.

— Просто се опитвах да отвлека вниманието й от теб. Да вкарам нещата в обичайното русло. Не ме карай да го правя.

— Мразя да излизам по кръчмите с теб.

— Да бе, точно така. — Той внезапно се ухили и чукна чашата си в моята. — Да прием за Каменното сърце. Което този път със сигурност намерихме.

— Ха-ха. — Отпих голяма глътка. Бирата имаше лек вкус на изсушена на слънце трева. По дяволите, напоследък всичко ми навяваше носталгия. — Не мога да повярвам, че ми правиш забележки, както се има предвид какви ги върши кръщелницата ти.

Очите му се вкамениха, но той леко отмести поглед настрани.

— Остави я на мира.

— Да я оставя на мира ли? Нали ти казах какво направи с онова момиче Рууни.

— Шшт. — Той погледна към близката група пиячи. — Това е изключение.

— Не, Конал, не е. Знаеш ли какво е? Началото.

— Ще й мине.

— Няма. Не и докато не разбере какво представлява и защо може да прави такива неща. Ако не й бъде обяснено, тя ще го направи отново. И отново. Не може да се контролира и колкото да ми е неприятно да го призная, вината за това не е нейна. Тя не знае какво трябва да контролира. Или пък защо. Ще се превърне във вещица, Конал.

— Тук вече не ги изгарят.

— Така е. Много по-вероятно е тя да нарани някого.

— Не, няма. Това не й е в кръвта.

Можех само да го гледам и да клатя глава. На това му се вика отрицание.

Той внимателно остави халбата си на бара и аз разбрах, че полага усилия да не я хвърли по мен.

— Виж какво, за петстотен път ти повтарям, че не зависи от мен. Тя си има майка и Стела трябва да го реши. Не мога да й се

противопоставя.

— Ти си нейният Капитан!

Той ме погледна сурово.

— Мисля, че Стела не ме признава повече. А ти? Виж какво, Фин вече си има приятел. Това момче я вижда по-добре от останалите. Не знам защо, но е така.

— Това момче е бандит и крадец.

— Не. Крадец е, но не е бандит. Има добро сърце. Ще се държи добре с Фин.

Откъде можеше да е сигурен? Поклатих глава, но не му възразих.

— Помниш ли какво ми казваше винаги? Ние сме незабележими, а не невидими. Ще убягваме от вниманието им, но само ако не изпъкваме. — Кимнах отново към клиентите. — Фин няма да убегне от вниманието им, ако убие някого.

— Няма да го направи — отвърна упорито той. — Няма да се стигне до това.

Установих, че просто не мога да го погледна. За бога, чие дете беше тя? Цялото ѝ генетично наследство бе изцапано с кръвта на врагове. И той смяташе, че тя не е способна да убие?

Проклятие. Брат ми вярваше в човечността. Рязко извърнах глава настрана, за да не му се разкрещя в лицето. Тъкмо се канех отново да отпия, но халбата застина пред устата ми.

— Наблюдателят — казах аз.

Конал се сепна.

— Какво?

През входната врата бе влязъл скитникът, следван от порив студен вятър. Той се спря, побутна кожената си шапка назад и ни огледа през залепените си с тиксо очила. После се приближи до бара и застана между нас.

Ние го гледахме предпазливо. Обикновено той не напускаше поста си в гората, а и не изглеждаше особено щастлив. Всъщност мъжът винаги си изглеждаше така. Кисел тип.

— Наблюдателю — каза Конал. — Питие?

Той тръсна глава, като едва не разглови очилата си, и раздражено ги намести на носа си.

— По-добре зарежете вашите. — Гласът му бе прегракнал от продължителното неизползване. — Някой е минал през портала.

Конал затвори едното си око.

— Лоша работа. Но това не е ли твой проблем?

— Определено е твой проблем, щом си пуснал някой да мине —
додадох аз. — Какво общо има това с нас?

— Всичко. — Наблюдателят се усмихна мрачно. — Не беше
ламир. И аз нямах намерение да я спирам.

Кълна се, че ни трябваха няколко секунди да се осъзнаем,
гледайки се с нарастващ ужас.

— Мамка му! — изсъска Конал и се изправи толкова рязко, че се
олюля.

Аз отпих две бързи глътки от бирата. След което скочих на крака
и двамата хукнахме към дома и оръжията ни.

Цялото ми същество усещаше, че бях отново там, където ми е мястото. Въздухът изпълваше дробовете ми, щипеше върху кожата ми. Въздушните мехурчета се блъскаха в мозъка ми, надпреварваха се в кръвта ми, и както винаги ревът и воят на родния ми дом кънтеше в ушите ми: Защо се забави толкова?

Конал изглеждаше твърде зает, за да му се наслади.

— Къде, по дяволите, се е запилял конят ти?

Свих рамене и потупах лъскавия хълбок на неговия черньо.

— Сигурно е отишъл да убие нещо. А къде е майка ти? И по-важното, къде е кръщелницата ти?

Щом се озовахме в Торнаший, веднага разбрахме, че нещата са много по-зле, отколкото смятахме. Както очаквахме, Ленора беше изчезнала, но Фин също бе напуснала другия свят. Нямахме и следа от нея или от съзнанието ѝ, макар Конал да бе вложил всичките си сили в откриването му, след като претърси щателно къщата и земята. Или беше мъртва, или бе заминала с Ленора, но Конал отказваше да приеме и двете възможности.

— Това е просто съвпадение — каза той. — Сигурно е така.

— Тя не е от тази страна, Конал. Няма я. Никаква.

— Може би блокира...

— Не знае как да го направи. — Преглътнах критиката, която се колебаеше на върха на езика ми; той и без това изглеждаше ужасно измъчен.

— Наблюдателят щеше да знае, ако е преминала.

— Наблюдателят дойде при нас в кръчмата веднага, след като Ленора е минала край него. А ти знаеш също толкова добре, че Фин шпионираше майка ти. Наблюдаваше я как излиза през нощта. Изобщо не ѝ е било трудно да разбере къде е ходила, с всичката тая кал по панталоните ѝ. Фин е последвала стария прилеп и е била издърпана през портала, нарочно или не. Няма я, Конал.

Той беше твърде разстроен, за да ми направи забележка за стария прилеп.

— На Фин ѝ е забранено да ходи там. И тя го знае много добре.
Аз завъртях очи.

— Да, това винаги върши работа. И при мен се опитваше.
Слушай, защо не продължиш сам напред?

— Ще се наложи, ако жребецът не се появи скоро.

— Няма проблем. — Аз също не бях особено доволен, но в никакъв случай нямаше да го покажа пред Конал. Дори жребецът да бе нарушил някаква заповед, той си беше моят нарушител. И без това се забавихме достатъчно, връщайки се в Торнаший за оръжията и раниците си. Само боговете знаеха докъде бе стигнала Ленора. Според мен опитите ни да я убедим да се върне в другия свят бяха изгубена кауза; аз нямаше да позволя на никой да ме убеди да се върна, щом усетех с кръвта си родния дом. Освен това дори волята на Ленора не бе достатъчно силна, за да я задържи вечно жива. Но Конал бе отчаян. Не го винях.

— Тръгвай напред — казах му аз. — И без това може би е по-добре, ако се разделим. Ще се срещнем по-късно.

— Тогава не се блокирай. — Той хвана юздите на черньото. — Напоследък често го правиш.

Аз примигнах.

— Значи не трябва да си такъв любопитко.

Той се ухили, смушка жребеца и препусна в галоп.

Гледах го още няколко секунди, а стомахът ми леко се присви от чувството за вина. Винаги бе имало разни неща, които криехме един от друг. Щях да се изненадам, ако нямаше. А и не вярвах, че ще му бъде забавно да разкрие еротичните ми сънища с Кейт, На самия мен не ми беше забавно, щеше ми се да не им се бях наслаждавал толкова, щеше ми се да чувствах повече угризения след това.

А най-много ми се искаше да спра да се притеснявам за това. За бога, тук нямаше нищо сериозно.

Мигновено забравих за Кейт и сънищата с нея, щом усетих леко гъделичкане по врата, нещо познато или може би смътно заплашително. Секунди след това дочух и тропота на копита.

Не исках да проверявам съзнанията на невидимите ездачи; така направо щях да се издам. Просто трябваше да изчакам да се появят; затова се потулих в горичката от самодивски дървета с надеждата, че ще прикрият съзнанието ми докато извадя меча си от ножницата.

Богове, толкова се радвах да го видя обратно в истинския свят. Той проблясваше и потрепваше като живо същество, сякаш също се радваше да се прибере у дома.

Толкова бях погълнат от възхищението си, че не осъзнах как тропотът от копита не само се е приближил, но един от ездачите дори е спрял. Не ми харесваха коне, които можеха да се движат толкова тихо. Добре де, харесваше ми, че моят можеше, но това не беше жребецът. Другарят му бе продължил напред, но този, или може би ездачът му, ме беше усетил. Аз се промъкнах разтревожено към края на горичката.

Край ухото ми изсвистя стомана и проблесна острие. Съзнанието ми веднага се отвори, за щастие на едрото английско копеле. Аз се завъртях рязко и отбих меча от лицето си.

— Торк, проклет проstack такъв! Без малко да ми отрежеш главата!

Мечът на Торк описа острие пред него, мързеливо, като усмивката му.

— Не трябва да се промъкваш така, Мурлин.

— Не съм аз онзи, който... о, по дяволите всичко. — Ухилих му се в отговор и излязох от горичката. Шона бе обърнал и яздеше бързо назад; скочи от сивушкото си още преди конят да спре и яростно ме прегърна.

— Мурлин, неверно куче такова!

Трябваше да се примиря и с прегръдката на Торк, макар че той едва не ми изкара дъха от дробовете. Докато се отдръпвах от него, го ударих по ребрата, а в отговор той нежно ме перна по главата.

Разтърках звънтящите си слепоочия.

— Вие двамата сте като мехлем за изморените ми очи. Какво правите толкова далеч от крепостта?

Шона сви рамене.

— Обичайното.

— Момчетата и момичетата на Кейт не се държат порядъчно — додаде Торк. — А снощи, разбира се, ни призова нейно благородие Ленора. Предполагам за това и ти си тук, дребен. — Той ми намигна.

Погледнах го намръщено, но естествено, не се чувствах така. Аз също се радвах да го видя.

— Да, проклетите да са очите й. Излязохме да пийнем по едно питие, което наистина си бяхме заслужили, а стария прилеп се

измъкнал през водния портал.

— Добре де, тя сега е при Ейли. — Шона завъртя очи и погледна към небето.

Торк се ухили.

— Да, и си шушукат нещо. А ние дойдохме да ви потърсим, момчета. Не че се притеснявахме нещо. Просто искахме всичко да е мирно и тихо, нали се сещаш?

— О, богове, на мен ли го казваш.

— А къде е Конал?

— Отиде да търси майка си. Сигурно вече е при нея и Ейли.

Белезите изкривяваха мръснишката усмивка на Шона.

— Поне най-после ще затвори устата на сестра ми.

Аз повдигнах вежди и се ухилих.

— Надявам се да не го направи пред детето.

А Шона попита:

— Какво дете?

* * *

Ако имах кръвна връзка с Фин, досега щях да съм намерил следите от съзнанието ѝ и щях да знам в каква посока да поема, но нямах. И след като не беше при баба си, значи можеше да е навсякъде. Оставаше ни само да отидем до мястото, където ни чакаше Ейли и да се надяваме, че всичко ще се нареди.

Проклятие, знаех, че това дете ще ни създава проблеми още щом чух първия ѝ вледеняващ кръвта писък.

Яздех зад гърба на Шона, на коня му; той не беше голям колкото огромния метално сив жребец на Торк, но все пак не бе за подценяване. Когато сграбчих ръката на Шона и я извих зад гърба му, животното се изгърби и започна да подскача на четири крака, но после се съвзе и препусна напред. То ме познаваше и мълчаливото му примирение ме накара да се разсърдя още повече на жребеца ми. Къде ли си играеше проклетият звяр? Бяха минали няколко години, но понякога съжالياх, че конят ми е толкова независим. Представете ли си какви усилия полага, за да ме избягва, макар зовът ми да го привличаше непрестанно.

— Предполагам — отбеляза сухо Шона, — че ловува някъде.

— Въпреки това. Той е едно зле обучено непокорно дете.

— Аха, значи брат ти бе абсолютно прав за теб и коня ти.

Двамата сте родени един за друг.

Той не се обърна, но аз знаех, че се смее. Не се сдържах и също се ухилих.

— Този път ще му простя. Защо минаваме по заобиколния път?

Той бе подкарал коня си в югоизточна посока; минахме покрай боровата гора и свихме по една черна пътека. Това не беше пътят към мястото на срещата, за която бе споменал.

— *Дъгал Рийд. Ако някой знае нещо за твоята Фин, то това ще е той.*

— Може дори да я е отмъкнал — извика весело Торк изотзад.

— Боговете да са му на помощ. И тя не е моята Фин.

Шона рязко дръпна юздата на коня си.

— Какво...

— Казах, че не е моята Фин, боговете да ме пазят.

Но веднага разбрах, че Шона не е имал това предвид.

* * *

Сивушкото на Шона внимателно пристъпваше из мрачната пустош. На мястото на някогашната ферма сега цареше разрушение. Извадих мечата си, но от това нямаше никакъв смисъл.

Там, където животните трябваше да орат полето, а от ноздрите им да излиза пара в студения въздух, сега се издигаше пушек от овъглените им тела. Онзи, който бе виновен за това, нямаше намерение да краде добитъка. Така че още преди да стигнем до двора на фермата, знаехме какво ще намерим там.

Под копитата на конете ни димяха дървени трупи, миризмата на изгоряло ни задушаваше. Изгорени дървета, овъглени камъни, изгоряло месо; и то не само говеждо. Една от последните останали греди на покрива изскърца и се стовари на земята. Яздецията зад нас Торк мълчеше, чуваше се само накъсаното му дишане.

Шона накара коня си да спре пред купчина от димящи пънове. Животното отстъпи назад и изпръхтя, оголвайки зъби. Тук миризмата

на изгоряло месо бе по-силна и под нея се усещаше вонята на смърт. Пъновете имаха крайници. Или поне остатъци от крайници.

Плъзнах се от гърба на коня и слязох на земята. Приклеках край кладата и побутнах остатъците от плат. И преди бях усещал миризмата на изгоряла човешка плът; така и не можах да свикна с нея. Докосне ли веднъж обонянието ви, няма отърване от нея.

Изправих се, прибрах меча в ножницата му и изчаках да отmine болката от стотиците спомени.

— Това Рийд ли е? — попитах аз.

— И семейството му. — Торк вдигна ръка и рязко избърса лицето си с ръкав.

Шона не каза нищо. Той стоеше на коня си абсолютно неподвижен, стиснал юздата в едната си ръка, вперил поглед във фермата, чиято единствена сграда бе изгоряла наполовина и то само защото огънят не бе успял да се разгори.

— Има някой жив — каза той с безжизнен глас.

Погледнах към Торк и той ми кимна. Гигантският му кон издаде тих звук, когато ездачът му го подкара към задната стена на хамбара. Шона остана да пази отпред. И двамата бяха извадили мечовете си.

Обгорелите стени можеха да бъдат съборени, но не чак толкова лесно; ако скритият човек се опиташе да избяга настрана, щяхме да го хванем лесно. Отново извадих меча си и тръгнах предпазливо през изгорелите останки.

— Излез, или ще те заколя — извиках любезно аз.

Страх, нарастваща агресия: усещането бе толкова познато, че гърбът ми настръхна от мрачно предчувствие.

Не може да бъде...

Зърнах движение в сенките. Сигурно знаеше, че е разкрит. Чу се рязко поемане на дъх и момчето се изправи рязко, със стиснати юмруци, мръсно лице и оголени зъби, в които нямаше и намек за усмивка.

Не. То бе последната личност, която очаквах или исках да намеря. Не можех да повярвам, но ето го, стоеше пред мен.

Джед се бе свил като змия, всеки негов мускул се бе напрегнал за битка. Искаше ми се да му кажа поне да не стиска толкова силно зъбите си, по дяволите, защото в това му състояние не би издържал и

две минути в битка с някое галено кученце. Но нещо в очите му ме спря: студена жестокост.

Трябваше да го върна при майка му. С ламира или без него, тя щеше да е по-добре, ако синът ѝ бе при нея.

Той продължи да се взира в мен няколко секунди. Гласът му прозвуча пискливо от зараждащата се паника.

— Къде се намирам?

— Колко оригинално. — Завъртях очи. — Намали децибелите.

Той ме изгледа с такава омраза, че едва не потрепнах. Но не можех да си го позволя.

Джед отмести поглед към Шона и стоящия зад него Торк. После от Торк към мен. И очите му останаха залепени за мен.

— Познавам те — каза той.

— Не знам за какво говориш — излъгах аз. — А, да. Видях те в Торнаший с онази идиотка Фин. Къде е тя?

— Не, това не си... ти... къде...

— Къде се намираш? На едно непознато място. Къде е Фин?

Шона ме погледна намръщено, объркано и същевременно неодобрително.

— Фин?

— Фин изчезна — изтърси Джед.

Аз пристъпих към него и го хванах за яката.

— Изчезнала? Къде?

Той потрепна, но омразата остана в очите му.

— Кон. Имаше един кон. Беше опитомен, а ние бяхме изморени и тя го яхна и...

— Тя какво?

— Да не си глух, бе? Яхна го! И препусна! Заряза ме тук!

О, богове. Каквото и да си мислех за Фин, не вярвах, че ще постъпи така. За нея приятелите бяха нещо трудно постижимо.

— Какъв цвят беше конят?

— Шантав цвят. Беше син.

* * *

Не би трябвало да настигнем жребеца толкова бързо, въпреки че го призовавах със свирепа настойчивост, а Шона бе наясно, че не трябва по никакъв начин да ме разсейва. И все пак глупачката на гърба му сигурно се бе съпротивлявала като дявол, щом все още не бе успял да стигне до езерото Дю.

Вятърът ме блъскаше в лицето и студът пареше устните ми; ах, това лудо препускане щеше да ми достави невероятно удоволствие, ако не си представях какво би казал Конал за това, че конят ми е изял кръщелницата му. Торк беше останал във фермата с момчето; радвах се, че няма да участвам в този разговор, но и онова, което трябваше да свърша, не ме очароваше.

Когато я зърнахме за пръв път, тя бе само едно размазано петно на хоризонта, но жребецът определено не препускаше с всички сили. Когато се приближихме, аз видях ясно Фин: слабичка фигура, свита върху гърба на коня, с разрошена черна коса и ужас, примесен с мрачно негодувание. Човек нямаше как да я сбърка: познавах тази коса. Познавах характера ѝ. Нищо чудно, че жребецът си имаше проблеми.

Вместо в най-близката стена забих чело в гърба на Шона, между лопатките му, но той бе погълнат изцяло от преследването на жребеца. И благодарение на момичето на гърба му най-после бяхме успели да се изравним с него. Двата коня препускаха през тресавището, а бреговете край блестящата вода на езерото Дю се приближаваха все по-широки и по-ясни: вече бяхме толкова близо, че можех да чуя песента на вълните.

Малката не ни обръщаше никакво внимание. Тя се снижи на гърба на жребеца и се вкопчи в гривата му. Инстинкт, помислих си аз: вроден инстинкт. Конят я подмяташе, главата ѝ се клатеше лудо, но тогава тя се наведе напред, захапа един от пръстите си в основата и разкъса кожата.

Бяхме вече толкова близо, че почти можех да я докосна, и кръвта от ръката ѝ се посипа върху лицето ми като дъжд.

Страховно. Миризмата на кръвта просто щеше да оправи всичко.

— Не го прави! — изкрещя Шона.

— *Боговете са ми свидетели, добиче такова, толкова много СИ ЗАГАЗИЛ...*

Момичето ни хвърли поглед пред разрошената си коса, но като че ли забелязваше само Шона, така, както жребецът забелязваше само мен. Тя стръвно дъвчеше показалеца си.

— Спри! — изкрещя Шона.

Фин изплю кръв и кожа; изглеждаше повече разочарована, отколкото уплашена.

— С удоволствие бих го направила! — извика тя.

— *Той НЕ ГОВОРИ НА ТЕБ!* — *извиках аз и продължих:* — **НЕПОКОРНА ТОРБА МЕСО!**

Честно казано, това не беше предназначено само за жребеца, но наистина му бях бесен.

Шона ни приближи още малко, аз протегнах ръка и сграбчих момичето през кръста, сблъсквайки се с гнева и объркването ѝ. Тя си помисли, че се опитвам да я издърпам и започна да се съпротивлява заедно с коня — ядосана от намесата ми, очевидно готова да се прости с пръстите си, но не и с двете си ръце. Не успяваше да освободи и трите си пръста едновременно, но трябва да ѝ призная, че се опитваше. И продължаваше да гризе яростно собствената си плът.

— О, БОГОВЕ! — Пуснах я, изправих се на гърба на коня на Шона и скочих върху жребеца далеч не толкова грациозно, колкото би ми се искало.

Шона отведе сивушкото встрани, а аз се пресегнах край момичето, за да сграбча гривата на жребеца, но след като вече бях на гърба му, той бързо забави ход. Галопът премина в игрив тръс и най-накрая той застина като скала и започна да тръска глава, извивайки изящния си врат за един последен поглед назад. В черните очи проблясваше пакостливо разочарование, докато Фин сръчно освобождаваше пръстите си от гривата.

Думите, които се изсипаха от устата ѝ, щяха да ѝ спечелят едноседмично наказание. Аз седях със скръстени ръце и чаках да приключи, защото знаех, че приливът на адреналин има краткотрайно действие. И наистина, хладнокръвието ѝ се изчерпа заедно със запаса от ругатни и тя започна да трепери.

Хванах я през кръста и я свалих от жребеца, подавайки я в ръцете на Шона и тъй като той беше далеч по-състрадателен от мен, прегърна момичето докато то не спря да трепери.

Но само толкова. След като я пусна, той хвана кървящата ѝ ръка и я огледа от двете страни. Собственият му кон завъртя очи и започна да удря с копита при миризмата на кръвта.

— Не знаеше ли, че не трябва да правиш така?

— Не — отвърна тя и погледна към пръста си, на който личаха отпечатъците от зъбите ѝ. Беше стигнала до костта. Момичето неволно изхълца от болка, но бързо стисна устни и затвори очите си. Лицето ѝ бе преbledняло и тя леко се олюля, но бързо отблъсна протегнатата ръка на Шона.

Той погледна към жребеца.

— Що се отнася до теб...

— Ще се оправя с него — рекох бързо аз и силно го плеснах по муцуната. — Непослушен кон. Идвай, когато те повикат.

Той изпръхтя и подигравателно разтърси черната си грива.

— Никога не порастват — промърмори Шона, без да уточни кой.

Но аз не отвърнах нищо, защото Фин бавно се обърна към мен. Лицето ѝ изглеждаше отчасти ужасено, отчасти стреснато, с голяма доза отвращение. Не знаех какво да кажа, затова за пръв път в живота си сметнах, че е по-добре да си държа устата затворена.

— И така — каза най-после тя, като гласът ѝ леко потреперваше.

— Изглежда, че вие, копелета такива, не сте ми казали доста неща.

Когато стигнахме до мястото на срещата, нощта бе спуснала черната си завеса. Яздехме, потънали в неловко мълчание, под сиянието на замъглената луна. Фин и Джед, които яздеха на конете съответно зад Шона и Торк, не можеха да разговарят, а аз нямах никакво намерение да обяснявам каквото и да било на момичето. Това не беше моя работа; случилото се не беше по моя вина и нямаше да ми развали настроението — което въпреки всичко, бе по-добро от всякога. Бях си върнал коня; яздех го през тресавището, хълмовете и овразите, и облените с лунна светлина дървета. Не исках да се връщам в другия свят.

Нищо не може да се противопостави на усещането за принадлежност; не можете да се борите с него. То е запаметено в костите ви и се е просмукало чак до мозъка ви. Ако искате, можете да се опитате да се борите с него — боговете знаят, че се опитах и то в доста продължителен период — но няма да го победите. Можете единствено да си държите главата над водата, да се опитвате да дишате, докато усещането за принадлежност ви дърпа надолу за косата.

Вече разбирах, че бях започнал да се давя.

Бях се ухилил до уши, когато слязох от жребеца и го поведох през офиковата горичка между два хълма. Ухилената ми физиономия не се нравеше на някои хора, затова не се изненадах, когато усетих, как едно студено острие леко повдига брадичката ми. Треперещото оръжие леко погъделичка гърлото ми.

— Какво му е смешното, Мурлин?

— Ейли. — Подпъгнах пръст между острието и шията си и леко го побутнах встрани. — И аз се радвам да те видя.

— Ами как очакваше да те разпозная? Мина доста време.

— Ха-ха. Къде е Конал?

Шона се бе приближил мълчаливо до мен. Той ме стрелна укорително с поглед, хвана ръката на сестра си и я притисна към

челото си. След като приключи с формалностите, тя го прегърна и ми подаде същата ръка. Напълно безпристрастно.

Пусто да остане. Поздравих я както се полага, но без капчица елегантност.

Сега вече тя се усмихна. Тъмночервената ѝ коса все още бе късо подстригана и все още изглеждаше така, сякаш сама си я беше отрязала в тъмното, с някой от двата меча, които висяха на гърба ѝ. Но дори и в гадно настроение тя изглеждаше все така красива. Ейли погледна над раменете ни към Торк, който държеше юздите на жребците.

Фин и Джед също слязоха от конете. Момчето се стовари на земята, коленете му направо се подгънаха. На лицето му бе изписано разбойническо изражение: с други думи, той направо умираше от ужас.

— Всяко нещо по реда си — казах аз. — Ще направиш ли нещо за ръката ѝ? И без това здраво съм загазил.

Ейли отиде бързо до Фин, хвана я за китката и огледа окървавената ѝ длан.

— Не си се шегувал, Мурлин. Конят ти я е докопал, нали? На Ку Хорах страшно ще му хареса.

Торк погледна смутено Фин.

— Познаваш ли я?

— Знам коя е. — Ейли се усмихна, не особено приятно. — До гуша ми дойде да разглеждам снимки.

— Мамка му. — Торк беше пребледнял.

Ейли леко отслаби хватката си, но аз видях как Фин се опитва да извърти ръката си и не успява и в очите ѝ проблясва паника. Наканих се да възразя — наистина — когато Ейли потърка силно с палец грозната рана и я разкървави.

Щом кръвта бликна, Фин се ококори, но очевидно бе твърде шокирана, за да изпищи — докато Ейли не притисна силно разкъсаното с пръсти. Тогава момчето нададе вой от болка.

Аз потрепнах съчувствено. Истинското лечителство причинява болка, а от отношението на Ейли към пациентите ѝ има още какво да се желае.

Но Фин се съвзе доста бързо, стисна силно устни, преглътна сълзите си и се втрени в запечатаната рана.

— Май трябва да ти благодаря — промълви тя с треперещ глас.
— Няма защо — отвърна Ейли. — Лесно беше. Е, Сет, оставям те да обясниш това на брат си. Все пак Фин е твоя.
— Не е, по дяволите — отвърнах машинално аз.
Веднага съжалих за нетактичността си, но Фин се сопна:
— Прав си, че не съм — и бързо издърпа ръката си от ейлината.
— И не се притеснявай за онова, което ме очаква от ръцете на Ку Хорах — добавих злобно аз. — Смятай, че вече съм мъртъв.
Торк изсумтя развеселено; Ейли се усмихна студено.
— А, да. „Стела“.
— Тя ще разбере — обади се Торк, все така ухилен.
— Тя ще разбере — потвърдих аз. — И после ще ми пререже гърлото.
— Добре. — Фин ме стрелна с поглед, изпълнен с чиста омраза.
Ейли скръсти ръце и кимна към Джед, който се кокореше невярващо към ръката на Фин.
— А с него какво ще правим?
— Ще го вземем с нас. — Шона сви рамене.
— В никакъв случай. — Джед рязко вдигна глава, сякаш за пръв път след фермата на Рийд се бе събудил. Той отстъпи крачка назад, после още една, отърсвайки се от ръката на Торк. — Какво е това място? Трябва да се прибера у дома. Покажете ми как.
— Не е възможно — отвърнах му мило аз. — Може би по-късно. Ако слушаш.
Дори в тъмното успях да видя как лицето му пребледня от ярост.
— Видях онази ферма. Видях какво се случи в нея!
— Наблюдателността ти е поразителна.
— Млъквай, змийо. — Фин се изстъпи напред и застана до Джед.
— И аз бях там. Видях телата.
— Не се тревожи, конят нямаше да ги пипне. Не обича мърша.
— Болно копеле. Извикай полицията!
Аз само се засмях.
Лицето й пламна.
— Властите. Когато и да е. Ако ти не им кажеш, ние ще го направим!
Шона се обади с тих глас:
— Властите го извършиха.

Тя го изгледа мълчаливо и примигна. Трябваше да науча този негов номер. Но пък при тези обстоятелства не трябваше да предизвиквам момичето. Тя, разбира се, беше в шок.

— Рийд и семейството му са мъртви — каза Шона на Ейли.

— Знаем. Кейт ще си плати за това, или поне гнусният ѝ патрул. Според теб къде е отишъл Ку Хорах?

— О, не! — Аз зарових пръсти в косата си, доволен, че се е появило нещо, което да ме откъсне от караницата с Фин. — Той вече се е заел с това.

— А ти какво очакваше? Това са негови хора. Мъртви са само защото снощи подслониха нас тримата. Щях да тръгна с него, но се наложи да се правя на бавачка. — Тя завъртя очи.

— Ще ми се това да го кажеш на Ленора. — Ухилих се и за пръв път получих в отговор искрена усмивка.

— Освен това трябваше да намери и момичето.

— Брат ми, овчарското куче.

— Какво всъщност прави тя тук?

— Мина случайно през водния портал. Предупреждавах ги. Той се намира извън границите, но, хей...

— Не тя. Не момичето. Имах предвид Ленора.

Аз се поколебах и се намръщих. В очите на Ейли проблесна очакване.

— Нищо ли не ти е казала?

— Каза доста неща. Само не и какво търси тук. — Очакването ѝ премина в страх, който се превърна в крехка надежда. — Намерил си го? Камъкът?

Облизах устни. Не очаквах, че ще ми се наложи да обяснявам точно тази част.

— Как ли пък не.

— Тогава тя какво...

Сега вече и Шона ме гледаше втренчено.

— Някой ще ми каже ли какво става тук? — сопна ни се Фин.

— И на мен ми се иска същото — отвърна Ейли и страховитият ѝ поглед затвори устата на момичето.

Зад гърбовете ни се разнесе хладен глас:

— Все някога ще трябва да ви кажа, нали?

Ленора. Стоеше в сянката на дърветата, под нездравата лунна светлина; сините ѝ ириси проблясваха, както и черните мраморни очи на гарвана, който бе кацнал на ръката ѝ и се взираше във Фин. Неодобрителното му грачене наруши мълчанието.

Момичето не отговори. Тя напрегнато оглеждаше птицата; като че ли можех да видя как парчетата от целия ѝ живот се събират ведно в главата ѝ и веднага се разграждат от киселината на лъжите. Стори ми се, че за миг видях проблясващи сълзи на миглите ѝ. След това тя каза свирепо:

— Млъквай, Фарамах.

Все някой трябваше да каже нещо, защо това да не бъдех аз.

— Ленора се върна завинаги. Всичко свърши.

Ейли погледна невярващо първо мен, след това и Ленора. После облиза устните си.

— Ленора, недей. Не още. Простихме се с толкова много неща.

— Знаем, Ейли. — Ленора я докосна по ръката. — Съжалявам.

— Направихме го заради теб!

Ленора не ѝ отвърна веднага. Тя вдигна ръце към прибраната си коса, извади фибите и разпусна светлокестенявата маса върху раменете си. В нея винаги се бяха забелязвали златисти кичури; сега проблясваше сребро.

Аха. Така си и знаех.

Ейли бързо се съвзе.

— Имаш още няколко месеца — процеди тя през стиснати зъби. — Може да са нужни само няколко месеца. Току-виж си намерила Камъка още утре. Нямах право да се отказваш.

Объркването на Фин си личеше ясно, защото момичето просто мълчеше. Джед се бе притиснал до нея, но също не казваше нищо. Умно момче.

— Няма да остана повече там — каза Леони. — Няма.

— Трябва! Дай шанс на Конал. Кейт ще нападне земите на крепостта, ако ти...

— Аз ценя ума си. Каквото и да си мислят, Конал не може да ме държи там, а и аз няма да остана. Искам селкир. Нямам друг избор.

Погледът на Ейли режеше като лед.

— Ти ни го отне. Отне го от мен.

— Ейли. Ти знаеш как да се биеш, така че отивай и се бий. Ако изгубиш, поне ще знаеш, че си дала най-доброто от себе си. Освен това — посочи Ленора с лекичка усмивка, — Кейт също не разполага с Камъка.

— Камъни, дечко! — Неспособен да се сдържам повече, аз се изсмях горчиво. — Много камъни! О, колко много неща видях, колко много неща извърших само заради някаква си прорицателка, която баба ти е познавала някога. Старата безцеремонна откачалка не спомена нищо конкретно. Камък! — Аз посочих Ленора с пръст. — А сега тази стара откачалка кълца и тъпче наред!

Ленора постави ръка на рамото на Ейли, преди момичето да успее да ме удари, а Фарамах подхвъркна и кацна на рамото ѝ.

— Сет, Сет. — Дъртата вещица изненадващо ми се усмихна мило. — Прекарал си доста време от другата страна. В теб се е събрала толкова ярост, че дори не знаеш към кого да я насочиш.

Съжалението ѝ ме изгаряше. Изръмжах:

— Ти си причината за това. Ти съсипа живота ни, а сега ни казваш да забравим заклинанията и пророчествата, и да използваме умовете си, както би трябвало да бъде. Ако в главата на брат ми имаше и капчица ум, той никога нямаше да ме въвлече в това!

— Да не си посмял! — извика Ейли. — Конал се посвети също като теб на търсенето на Камъка. — Очите ѝ горяха. — Както и аз!

— Преглътни го, Ейли.

— Млъквайте, всичките. — В гласа на Торк се долавяше отвращение. Той се гневеше толкова рядко, че веднага ни затвори устата. Браво на него. Веднага ме отрезви.

Фин изглеждаше бледа и сдържана, което въобще не ми хареса. Знаех, че обмисля нещо. Сетих се отново за всички парчета, които си паднаха на местата и за това как животът ѝ най-накрая придоби визия: която ѝ се струваше логична и позната. Или може би не.

Тя се приближи до Джед: по-близо, отколкото му бе приятно, защото забелязах как той се напрегна. Гласът ѝ бе ясен и натежал от отрова.

— Джед? Внимавай какво си мислиш. Защото те чуват.

— Какво чуват?

— Мислите ти. Могат да видят какво става в главата ти. Всичките.

Ленора въздъхна и затвори очи, за да скрие разкаянието си.

Момчето гледаше опулено Фин. То едва не се разсмя, но аз видях как усмивката му постепенно избледнява. Той се изпъна, срещна погледа ми, след което се извърна и впери очи в ейлините.

Тя се намръщи.

— Не драматизирай повече от необходимото, Фионуала. Не правим точно това.

Джед отстъпи назад толкова бързо, че едва не се препъна в един пън.

— Махай се. Махай се.

Той разтърси силно глава. Почеса се, след което се хвана за косата. Усещаше го, нали?

— О, богове — сопна му се Ейли. — Проверих само за миг. Беше започнал да се паникьосваш.

— Казах ти да се махаш. Не го прави отново!

Тя сви рамене.

— Хубаво.

Установих, че ме изпълва съжаление заради онова, което му бях причинил, но само защото се възмущавах от крайния резултат. Не се сдържах и казах:

— На твое място не бих се тревожил, момче. Ти си непробиваем. Или може би си глупав?

— Млъквай! — извика Фин. — Остави го на мира! — Ръката ѝ намери неговата и този път той не се напегна.

Свих рамене, извадих меча си от ножницата на гърба ми и започнах да го остря.

— Удивително — промърмори Леони, изучавайки Джед така, сякаш той бе проба върху предметно стъкло на микроскоп. После се обърна към Фин и улови нещо на врата ѝ.

За пръв път го забелязах. Беше късчето смарагд, което бе използвала, за да надраска мотоциклета ми: поставено в груб сребърен птичи крак, обхванато в острите му нокти. Това бе първият ѝ медальон, който бе направила, докато се обучаваше в обработването на сребро и беше ужасно грозен, защото Фин нямаше никакво усещане за метала. Но камъкът бе закрепен добре.

Ленора завъртя медальона между пръстите си, без да обръща внимание на смъртоносния поглед на Фин.

— Не трябваше да ти давам защитен камък. Не че знаех какво представлява. Тогава още не.

Добре, че Джед улови Фин за ръката, защото иначе тя щеше да удари старата жена.

— Какво представлява?

— Защи́тава ума ти. Затова успя да ме проследиш до езерото, без да те усетя. — Тя я изглежда остро. — Някои неща са лични, Фионуала.

Фин процеди през зъби:

— Лични.

Това като че ли затвори за миг устата на стария прилеп, но гарванът хрипливо каза на Фин собственото си мнение. Аз се усмихнах скришом, съсредоточен върху меча си.

Ленора разклати ядосано смарагда.

— Измамен камък. А и гнездото му не е сигурно. Мърда. — Тя го разклати, за да покаже, и камъкът се помръдна с един милиметър.

— Не разполагах с много време. — Фин също размърда камъка и се намръщи. — Прибързана работа.

— Разбира се, разбира се. Промъкнала си се в работилницата ми! Смела си, това е добре. — Тя гордо прегърна Фин. — Също като Сет!

Кучка, помислих си аз, щом зърнах как Фин се стяга в прегръдката ѝ и погледът ѝ се вледенява.

— Знаеш ли — промърморих аз в настъпилата тишина, — това дете бе отвлечено от коня ми. Справи се много добре. Справи се като истинска Ший, защото е такава. — Улових ледения поглед на Фин. — Още няколко минути и щеше да прегризе пръста си. Рейлтин да върви по дяволите. Дължиш обяснение на това момиче.

Ленора сви устни, сякаш искаше на мига да ме убие. Ейли леко ми се усмихна. Но най-голямо удовлетворение ми донесоха очите на Фин; стъклената ѝ омраза се пропука, заслепявайки я за миг. Засмях се вътрешно.

— Ще го получи по-късно. — Шона рязко вдигна глава и се послуша в мрака. — Наблизо има нещо.

Нищо не можеше да се сравни със сетивата на Шона, така че не можехме да пренебрегнем предупреждението му. Когато Торк извади меча си, заедно с всички нас, Джед отскочи встрани.

— Внимавай къде пъхаш това нещо.

— Ще го пъхне в теб, ако не си затваряш устата — изръмжа Ейли, душейки вятъра.

— Колко са? — попита Торк.

— Шона, иди да разузнаеш — каза му Ейли. — И междувременно намери Ку Хорах.

— Няма значение колко са — рекох аз, свивайки рамене, докато Шона и конят му се стопяваха в мрака. — И без това не можем да се замесваме в никакви кавги. Не и когато тези бебета са с нас. Да се махаме.

С очевидното желание да ми откъсне главата, Джед тръгна към Торк. Но големият мъж го плесна развеселено между лопатките, завъртайки го към мен.

— Не, момче. Мурлин ще те вземе.

Завъртях очи, докато се мятах на гърба на жребеца.

— Пак ме обърнахте на бавачка.

Наведох се и вдигнах момчето. Нозете му увиснаха безжизнено във въздуха и преди да се усети, вече седеше на седлото зад мен. Не му дадох време да скочи обратно на земята, дори и да се беше опитал. Изскочихме от горичката и жребецът ми се втурна напред, а на Джед му остана единствено да изпищи, да се вкопчи в кръста ми и да стисне здраво.

* * *

Нощта беше ветровита и студена; черните борове изпъкваха на фона на звездното небе, полюлявани от вледеняващия вятър, който вкарваше кичури коса в очите ми. Когато забавихме ход, останалите ни настигнаха. Фин се беше залепила за гърба на Ейли. Ейли ми изръмжа да продължавам напред, но аз бях твърде очарован от дърветата, от прорезите на деретата и спускащата се тъмнина. Внезапно осъзнах, че момчето зад гърба ми трепери от студ.

— Добре ли си?

— Бивам.

Добър опит. Едва успя да произнесе думата пред тракащите си зъби.

— Имаш ли... — поколебах се за миг — някой, който да те чака?

— Само мама. И малкият ми брат.

— Аха. — Известно време яздехме мълчаливо. — А тази... мама. Ще се справи ли?

Той изсумтя.

— Винаги се справя. Винаги може да се надрусва. Притеснявам се за брат ми.

Напрегнах се.

— Тя ще се тревожи за теб, нали?

— Ще реши, че спя някъде навън. Сигурно дори няма да забележи, че ме няма.

Презрението в гласа му ме раздразни и разстрои. Работата бе там, че той не го мислеше наистина. Твърде често се бях завирал в главата му. Но когато човек си повтаря нещо твърде често, той започва да вярва в него. Че тя не трябва да разчита само на него. Че трябва да обича повече бебето.

Не, не. Всичко зависеше от него. Само от него. Ако сърцето му се извърнеше от нея, Мила беше изгубена.

Той имаше нужда от перспектива. Имаше нужда от урок.

— Слизай — казах му аз.

Джед се поколеба, мислейки си, че не ме е чул добре. Аз се извърнах леко назад, издърпах го от седлото и го пуснах на земята. Той застина мълчаливо на място, което ми осигури достатъчно време да се отдалеча, без да поглеждам назад. Жребецът ускори леко ход и след няколко секунди момчето се бе изгубило в мрака.

След като изминахме още няколкостотин метра, накарах жребеца да спре. Останалите се движеха някъде напред, но аз не ги виждах. Зачудих се, ако го оставя, колко ли време ще им е необходимо да осъзнаят липсата му. И... дали ще решат, че си заслужава да се върнат за него.

Меланхолията ме обгърна като мокро наметало. Погледнах отново през рамо. Джед не се виждаше никакъв, дори като неясно петно в здрача.

Брандир седна на блатистата земя и ме погледна въпросително. Аз се взрях в тъжните очи и съвсем леко докоснах съзнанието му.

— *Всичко е наред.*

Той тихо изскимтя и наклони глава. Беше объркан.

Също като мен. Чудех се кога решението да дам урок на хлапето бе преминало в изкушение да го изоставя на произвола на съдбата и ламира.

Мамка му. Къде ми беше акълът?

Обърнах рязко коня и препуснах обратно през мрака и мъглата. Опитвах се да не бързам, опитвах се да не мисля, че ще пристигна твърде късно. Бях го изоставил само преди няколко минути. Едва ли съм го изгубил. Все още не.

Въпреки това сърцето ми се преобърна в гърдите, щом зърнах самотната му фигурка, която се тресеше още повече, докато той се препъваше по неравната земя. Дяволът ме накара да го заобиколя в широк кръг, да го приближа изотзад, и когато го заговорих, той подскочи стреснато и извика ужасено.

— Сега вече страхуваш ли се?

Джед се спря, като трепереше и дишаше тежко. Брандир се промъкна от другата му страна и го зяпна в очакване, изви шията си и му се ухили.

— Да — изплю неохотно той.

— Хубаво — промърморих аз. — Радвам се, че вече познаваш усещането. Сега се качвай.

— Благодаря, ще повървя пеша.

Поех си ядосано дъх.

— Ако зависеше от мен, щях да те оставя да вървиш, докато не паднеш мъртъв, но така ще ме забавиш много. — Протегнах се от седлото, сграбчих го за ръката и го дръпнах обратно на седлото.

— Ох! Имаш златно сърце — изпъшка той. — Ти сам реши да ме свалиш от коня.

Разкъсвах се между желанието да се разсмея или да го шамаросам. Оголих зъби.

— Той не обича непознати. Освен когато е гладен.

— Ха-ха. — Джед ме погледна. — Какво толкова казах?

— Нищо. Съвсем нищо. Може ли и занапред да е така?

Честно казано, той се опита. Но мрачното му мълчание не продължи дълго, тъй като се наложи да се притисне силно към тялото ми, за да си стопли кокалите. А и аз трябваше да призная, че едва не паднах от коня от облекчение, когато видях, че не съм го изгубил. Пък и любопитството направо го разяждаше.

— Какво е това място?

— Домът ми, моят свят — сопнах му се аз. — Което ме кара да се чудя ти какво правиш в него.

— И Фин.

— Не, на Фин мястото ѝ е тук. — Без малко да добавя: „На ти пък“, но успях да удържа петгодишното хлапе, което се вихреше в тялото ми. — Мястото ѝ е сред нас. А твоето не е.

— Ти ще кажеш. Както и да е, стана случайно. Фин видя старата куч... баба си да отива при езерото и тръгна след нея, за да се опита да я измъкне. Аз сграбчих Фин, защото си помислих, че глупавата патка ще се удави.

— Колко благородно — казах аз, вкарвайки саркастична нотка в чистата истина. — И след това тя потъна, нали? А ти не можа да я пуснеш. Точно както се случи с Ласло.

Той отново изсумтя.

Въздъгнах и си помислих, че когато Кейт води тук своите простосмъртни, те сигурно се изразяват доста по-разбираемо от този тук. За добро или за лошо тя винаги успяваше да ги убеди да минат през воала. Имаше периоди, в които прибираще поети, крале, въоръжени рицари; напоследък водеше сърчни с меча наемници. Капризна кучка.

Мисълта още не ме беше напуснала, когато в съзнанието ми се появи еротичния ми сън и аз потреперих.

— Кой? — попита най-накрая той.

Аз и голямата ми уста.

— Кой, кой?

— Ласло. Кой е той?

За да си спечеля малко време, аз започнах да разресвам с пръсти гривата на жребеца и той нежно изцвили.

— Някой като теб — избрах най-накрая аз. Това до голяма степен си беше истина. — Напоследък това проклето езеро е като Пикадили съркъс. И то най-вече благодарение на Ленора. А сега и малката ти приятелка се набута в него.

— И защо трябва Фин да е виновна? — сопна ми се той.

— Защото, Кулан, ти нямаше да можеш да минеш през водния портал без нея.

Това накара и двама ни да млъкнем, макар и по различни причини. Мозъкът ми бе като вцепенен. Не можех да го погледна, а само се вирах напред, обзет от паника, с единственото желание да настигна останалите. Прякорът му не се беше появил току-така. Как се беше случило?

За щастие той не беше забелязал изненадата ми. Гигантската луна се бе издигнала високо над главите ни. Светлината ѝ правеше тъмнината да изглежда още по-плътна и когато аз отново погледнах зад гърба си, видях, че Джед е стиснал здраво очи от страх да погледне към сенките. Не от тях трябва да се страхува, помислих си аз, и за няколко секунди той отново се бе озовал в смъртоносна опасност.

Момчето беше неволно протече на ламир. Представляваше усложнение, лоша поличба, неприятности. Имах много лошо предчувствие за присъствието му тук. И ако случайно не се държеше толкова здраво, ако бях смушкар жребеца да препусне в галоп, той щеше да падне.

Нямаше да съм виновен, че глупакът не може да се задържи на седлото...

— Пристигаме ли? — попита той, без да отваря очи.

— Не — сопнах му се раздражено аз. — Не може ли да поотпуснеш хватката си? Малко ми е трудно да дишам.

Той разплете пръстите си, опита се да се отдръпне по-назад, но цялото му тяло се беше вцепенило от движението на коня и от страх.

— Не можеш ли да си купиш седло?

— Мога. — Размърдах се, за да се освободя още малко, борейки се със себе си и с хватката му. — Но на коня няма да му хареса също толкова, колкото и на мен. — Най-накрая успях да откопча едната му ръка.

Той отвори окото си, погледна към мрака, а след това и към земята. Брандир му се ухили и момчето отново ме прегърна през кръста и стисна здраво.

Изръмжах.

— Намирам привързаността ти към мен за изключително трогателна.

— Само почакай да сляза от тоя проклет кон. Значи ти наистина си фея? Бибиди-бобиди-бу^[1]!

— Това и друг път съм го чувал. — Устните ми се изкривиха в озъбена усмивка.

Но той просто не можеше да се сдържи. Наведе се напред и прошепна в ухото ми:

— Не вярвам във феите.

Дръпнах рязко юздите на коня, въздъхнах, хванах здраво ръцете му и ги магнах от кръста ми. Когато се обърнах с лице към него, той беше прехапал устната си и ме наблюдаваше предпазливо с крайчеца на едното си око.

— Опа — рече Джед.

— Спокойно, изгубено момче, няма да те изям — казах му аз. — Всъщност дори ми се стори доста смешно.

Той погледна встрани и промърмори:

— Струваше си да опитам.

Сподавих смеха си.

— Склонен да убие, но пък начетен.

— Ехо?! — рече той. — Аз ли се разхождам с меч на гърба?

— Не, идиот такъв, ти си запасал полуавтоматичен пистолет на колана.

Изпълни ме задоволство, което накара устните ми да се разтегнат в усмивка, а коня ми да затанцува. Момчето все още не можеше да скрие нищо от мен и това ме караше да се чувствам много по-добре. Признавам и че това го постави в сравнителна безопасност от мен.

— И така — казах самодоволно аз. — Откъде го взе?

— Езерото — промърмори той. — Езерото на феите. Беше увит в найлонова торбичка. Пъхнат в тръстиката.

Замислих се за няколко секунди.

— На Ласло е. Сигурно. Що за глупаво място да го остави...

— Не е чак толкова глупаво. Съвсем случайно го открих. Доста време обикаляхме край него.

Полазиха ме студени тръпки.

— Трябваше да го оставиш на мястото му.

Усетих го как свива рамене.

— И без това е празен.

Не посмях да го попитам защо смята така. Сигурно се беше опитал да застреля коня ми, когато той беше препуснал с Фин на гърба.

Пресегнах се назад и взех пистолета от ръцете му. Слабата лунна светлина се отрази от дулото му като от копринена кожа. Красиво момченце. Пуснах юздите и погледнах в пистолета. След това го облегнах на рамото си, за да може той да види проблясъка на петте патрона вътре.

Джед преглътна шумно. После рече с дрезгав глас:

— Значи е заял.

Затворих пистолета, притиснах дулото към слепоочието ми и натиснах спусъка.

Сухо изщракване. Чух го как си поема дъх, спуснах предпазителя и залюлях безполезното оръжие на показалеца си.

— Не работи от тази страна на Воала. Сигурно затова Ласло го е оставил край езерото. За да му е под ръка когато се върне.

— Не работи...

— Точно така. Което е добре, защото някой тъпанар е свалил предпазителя.

Той едва не изпусна пистолета, докато го откачаше от пръста ми.

— И да не знае, че вече си тук, скоро ще го научи. Кражбата на това нещо е като предупредителна аларма.

— Предупредителна аларма.

— Да, мое малко ехо. Попаднал си в купчина кравешка тор, Кулан.

Отново го баламосвах, но в моя защита трябва да кажа, че исках да го предупредя. Оръжията не функционираха от тази страна на Воала, блокирани от някаква древна магия, което си беше добре. Дайте на Ший пистолети и за около век всички ще сме изтребени.

Разбира се на Нийл Ласло сигурно би му харесало да има лесен достъп до оръжие при завръщането си в другия свят. А това се случваше често. Все пак той имаше лесен достъп до жената, която знаеше най-добре кога годините се приплъзват и кога не; освен това предполагам, че понякога изпитваше носталгия по смъртта и унищожението в собствения му свят.

Може би двамата с Ласло имахме повече общи неща, отколкото ми се нравеше.

Не мога да си спомня точно първия път, когато пътищата ни се пресякоха, преди десет или повече години. Не се и съмнявам, че е било в някоя военна зона, където и двамата сме се чувствали като у дома си

(макар на мен да ми се иска да е другояче). Виждах бях резултатите от работата му в няколко села, където пристигах твърде късно, както обикновено става с умиротворителите. Веднъж ми се удаде възможността да го убия, но политиците не ми позволиха, и по-късно аз се разплатих добре с въпросните господа щом открих на какво е способен, което бе практически всичко.

И той, разбира се, привлече ламира Скиншанкс; нямаше как. И когато Кейт премина от другата страна, за да си намери нов любовник, ново развлечение, нова плячка, на него, разбира се, му бе нужен само един поглед и той я последва в нейния свят. Това бе напълно разбираемо, особено когато човек не подбира особено компанията си или правителствата, които подкрепя, гърлата, които прерязва, или селата, които изгаря.

Относно шеговитото ми предупреждение към Джед — това бе поредното общо нещо между мен и Ласло. Пророчествата. Нелепости, които висят над главите ви като грамадна кална скала, окачена на рибарска корда. Гадателката, която сви кривите си пръсти около живота ми и го стисна, отдавна беше мъртва, но останалите като нея бяха оцелели, за да тровят нови съзнания, нови времеви линии.

Разбито сърце, ледено сърце — така ме наричаше тя. Уморих се да слушам как ще се развие животът ми: макар старата шарлатанка да бе умряла преди векове, тя все още ме командваше. Знаеше кого ще обичам и понякога кого ще убия; знаеше кой ще ме гледа как умирам. Знаеше много повече от мен — макар никога да не ме беше виждала — защото аз нямаше как да знам кое има значение и кое е важното; така и не разбрах какво да направя, за да получа най-добри резултати. Тя така и не ми каза кои са важните неща, нали? О, Кейт Никнивън сигурно се е наслаждавала докрай на онзи момент в крепостта: докато държеше в прегръдките си мъртвата ми майка и ни заливаше с поток безполезна информация.

На която и без това не повярвах въобще.

Момчето, което седеше зад гърба ми, мълчеше. Аз се взирах в тъмнината, заслушан в зловещите въздишки на вятъра. Чудех се дали знае какво ли ни преследва в задушавания мрак и внезапно почувствах леден полъх по врата си, далеч по-студен от хапливия вятър.

И като че ли прочел мислите ми, Джед се обади:

— От какво се страхуваш? От Ласло ли?

— По-скоро от други неща. — Помръднах с рамене и въздъгнах.
— Започна да ме отегчаваш, изгубено момче. А останалите напреднаха доста. Ако паднеш от коня, няма да се върна да те търся. — Изсъсках на коня си и той подскочи напред. — Затова по-добре се дръж здраво.

Добре че ме послуша. Говорех напълно сериозно.

[1] Песента на феята-кръстница от анимационния филм на Уолт Дисни „Пепеляшка“ от 1950 година. — Б.пр. ↑

Ейли подкара коня си през сечището, претърсвайки сенките, макар да знаеше, че си губи времето. Любовта я кара да страда, помислих си аз. Очите ѝ блестяха като на елен в нощта и тя бе толкова напрегната, че сигурно щеше да подскочи при първото изпукване на съчка.

— По дяволите. Няма го тук.

Аз повдигнах вежди.

— Без майтап, Шерлок.

— Светът не е свършил — обади се весело Торк, макар че според Ейли сигурно беше така. — Ще почакаме.

— Няма. — Ленора яздеше зад гърба на Торк. — Продължаваме напред. Искам да съм по-близо до морето.

Ейли я погледна.

— Ще изчакаме Ку Хорах и Шона.

„О, това ще ми хареса“ — ококорих се аз.

— Не, не, не, Ейли. — Ленора погали Фарамах по гушката и гарванът доволно изграчи. — Няма. Ку Хорах върши всичко бавно, както винаги, а мен ме чакат по-важни дела от това да се мотая наоколо. Ти си само лейтенант, Ейли. Давам ти заповед. — Тя се усмихна сладко. — И ти нямаш право да ми се противопоставяш.

Вятърът беше спрял. Нищо не помръдваше. Заинтригуван, аз местех поглед от едната към другата; Торк като че ли беше очарован от листния килим, покриващ земята.

Ейли постепенно се съвзе, бузите ѝ пламнаха и тя си пое дъх, за да възрази, но аз реших, че е по-добре да се намеся и да подчертая близостта си с Конал.

— Той няма да се върне тук. Продължил е към мястото на следващата среща.

— О, страхотно — промърмори Торк.

— Добре — рече Ленора. — Да тръгваме. Ку Хорах може да се грижи за себе си, Ейли.

— В такъв случай ще се разделим. Патрулът все още обикаля наоколо. Торк, вземи Ленора. Тя може да ги обърка.

— С удоволствие — отвърна Ленора. — Трябва само да ме помолиш.

Обожавам женската политика. Изборът на Торк, разбира се, не влизаше в нея. Той ми се ухили.

Ейли изръмжа, но единственото, което рече, бе: „Внимавайте“. Ленора се притисна закачливо към тялото на Торк и тримата с коня му се стопиха между дърветата като призраци.

— Сет, води. — Ейли се обърна към Фин, стиснала един зловец изглеждащ нож за канията му. — Можеш ли да хвърляш ножове?

Фин сви рамене.

— Бих могла да го хвърля. Но няма да улуча нищо.

— Ох, къде е бляла майка ти? Вземи го. Ако някой ни последва, дръж се така, сякаш знаеш какво да правиш с него. Разбра ли?

— Тъхъ... — Фин измъкна леко острието от канията му и погледна към отражението си в него.

— Щеше да е по-добре, ако можехме просто да ви върнем през водния портал — изръмжа Ейли.

— Няма да стане, докато Ласло се намира между нас и него — обадох се аз.

Момчето потрепери; усетих го. Извърнах се леко назад, без да го поглеждам.

— Страх ли те е, Кулан?

— Не.

— Лъжец.

Ейли предпочете да поеме към мрака на плътно обраслото с рододендрони плитко каменисто дърво, което бе добра идея, доколкото се опитвахме да останем скрити. Но на мен не ми допаднаше близостта им и начина по който разперените им на всички страни клони се удряха и шумоляха в цепнатините на скалата. Ездач на кон не можеше да мине през тях, а сенките им имаха толкова човешка форма, че можеха да накарат кожата ми да настръхне, въпреки остро ми зрение.

Усетих как мускулите на жребеца ми се издуват; той вирна глава с разширени ноздри и оголи зъби. Щом изцвили, аз бързо извадох меча от ножницата на гърба си. Не рододендроните бяха проблемът тук.

Чу се тихо потропване на копита и конят на Ейли застана до моя. В ръцете си тя държеше голи мечове; юздите висяха отпуснати на врата на жребеца ѝ. Стрелнах бързо с поглед Фин и видях, че тя вече е извадила ножа от канията му. Не бях съвсем сигурен какво видях в бледите ѝ очи. Във всеки случай не беше страх.

Под слабата лунна светлина постепенно се очертаваха фигури: три коня, един ездач.

Не. Двама ездачи, но единият от тях беше слязъл от коня си и вървеше пеша. Когато се надигна тронаво, аз го видях ясно и установих, че той не е сам. Ръката му беше увита около врата на друг мъж, който висеше отпуснато в захвата му.

— Куах — промърморих аз.

Той се изпъна, без да пуска врата на жертвата си.

— Това не е боец — обади се най-накрая Ейли.

Зъбите му проблеснаха в усмивка.

— Той е чиста загуба на време. — Куах повдигна пленника си още малко нагоре, измъкна окървавения си меч изпод гръдната му кост и го остави да се свлече безжизнен на земята. По врата и лицето му имаше множество страховити рани, както и по завързаните му ръце. Но не те го бяха убили; довършил го беше онзи последен удар с меча в гърдите. Обичайните методи на Куах не се отличаваха с изтънченост и може би дори не бяха ефективни, но боговете са ми свидетели, че той ужасно им се наслаждаваше.

Когато ми се усмихна, кръвта ми се смрази.

Зачудих се дали Фин или момчето бяха наясно колко близко се намираха до смъртта. Молех се момчето да не изпуска ножа: ако го направеше, след секунди щеше да е мъртво. Но когато я погледнах, осъзнах, че това никога няма да се случи. Оръжието прилепваше в ръката ѝ, която вече не трепереше. Тя дори изглеждаше така, сякаш знае как да го използва, в един друг живот. В един друг свят.

— Не избра подходящия момент да се появиш, Ейли. — Убиецът въздъхна. — Питам го просто дали те е виждал наоколо. Можеше да спестиш доста болка на горкия човек.

Издадох лаещ смях.

— Голям си боец, Куах. Защо си му вързал ръцете? Да не те е страх, че ще ти одраска хубавото личице?

— Много шаваше. — Куах ми се ухили.

— Той беше просто един проклет фермер. — В гласа на Ейли прозвуча яростна нотка.

— Той беше просто един упорит проклет фермер. Знаех си, че сигурно те е видял.

— Добре де, какво ще правим сега? — Погледнах към мъжа, който седеше на коня, насочил меча си към нас. — Къде са останалите от бандата ти? Къде ти е капитанът? Хей! — Усмивката ми стана още по-широка. — Да не са ви оставили да копаете отходни ями?

Ездачът изръмжа, а усмивката на Куах се стегна.

— Просто убиват брат ти. След малко ще се появят.

Ейли рязко врътна глава и искрено се разсмя.

— Това може да се случи само в съня ти, некадърнико.

Куах продължаваше да се усмихва, но усмивката му бе позагубила от блясъка си и в нея се усещаха зачатъци на гняв.

— Внимавай какви ги плямпаш, кучко.

— Ти също — намесих се аз, — куче. И защо не си с тях? А, да, вярно. Конал няма да ти позволи първо да му завържеш ръцете.

Ейли ме стрелна предупредително с поглед, но устните ѝ потрепнаха. Лицето на Куах се напрегна и усмивката му се изгуби.

— Добре — каза Ейли. — Очевидно Ласло няма да се върне скоро. Дали да не спрем да се убеждаваме един друг? Нали знаеш, че няма да се откажа. И няма да му кажа, че не си успял да ни хванеш.

Куах се подсмихна.

— Няма да се наложи.

Ейли кимна с глава към Фин.

— Тази тук е много добра в хвърлянето на ножа.

Фин бе успяла да се усмихне, а острието ѝ апетитно отразяваше лунната светлина.

Куах се засмя.

— Това дете? То сигурно още си няма име!

Подпрях замислено пръста си на брадата.

— Когато бяхме на десет те накарах да се криеш по дупките. Тогава още няхах име.

Куах сви устни и кимна към Джед.

— Виж, това момче — то си има име. И до полунощ ще умре.

Тъкмо се наках да му отговоря, когато момчето само се обади:

— И кой чекиджия го казва това?

Ако не се бях съсредоточил толкова върху Куах и другаря му, сигурно щях да се усмихна. Познавах това усещане: гневът прогонва страха. И после страхът се завръща с двойна сила.

— Успокойте се. — Ейли прокара острието на единия си меч върху другия и металът пропя тънко. — Едно, две, три остриета. Мисля, че те надвишаваме по брой, Куах. Това никога не ти е харесвало, така че пусни ни да минем.

Сянката от лявата ни страна помръдна толкова леко, че със сигурност щяхме да я помислим за клони на рододендрон. Едва тогава усетих и превъзходната бариера — о, хитро. Рязко замахнах с меча и мушнах назад.

Острието издаде тих стържещ звук, прониквайки в плътта. Издърпах го напред, лъскавият метал бе покрит с тъмни петна.

Зад гърба ми се чу рязко поемане на дъх; позволих си да погледна леко встрани. Жената ме гледаше с горчива омраза. Но мечът в ръката ѝ висеше безполезно; тя не можеше да го вдигне, вече не. Докато падаше първо на колене, а след това и по лице на земята, главата ѝ се удари в крака на Джед. Той издаде ужасен звук, но толкова тих, че само аз го чух.

— Така. — Избърсах окървавения си меч в плешката на жребеца, който изцвили от глад, след което го насочих срещу Куах. — Сега вече сме повече.

Куах се спогледа с другаря си на коня.

— Не искаме да се бием — каза Ейли. — Ако ни дадеш път, всички ще можем да се приберем тази вечер у дома.

Куах подритна презрително трупа на фермера и отстъпи назад към оврага.

— Тогава по-добре препускайте с всички сили, арогантни копелета такива.

— Това няма да е проблем. А ти можеш да изчакаш тук Ку Хорах. На него ужасно ще му хареса отношението ти към невинните фермери.

— Да — изръмжа ездачът. — На това се научихме от него. Нали така, Мурлин? От твоя брат-светец.

Сега вече го разпознах: един от последните бойци на Ферхар от времето, което бяхме прекарвали при Кейт. Той ме погледна предизвикателно и аз не можах да му отговоря нищо. Усещах

напрежението на Фин, упоритото ѝ мълчание и най-вече оръжието в ръката ѝ, което не потрепваше и изглеждаше ужасно заплашително.

Дъхът на Ейли излезе със свистене през стиснатите ѝ зъби.

— Махайте се от пътя ми. Казах, че не искам да се бия. Не съм казвала, че няма да го направя. Назад. По-далеч.

— Тогава бягай, малка сърничке. Бягай и да видим дали ще те хванем.

Ако конете ни не бяха с нас, сигурно щяхме да си го получим, въпреки арогантния ни блъф. Но дорестия сивушко и синия жребец преминаха внимателно между двамата мъже, тръскайки глави, с оголени зъби; конете на мъжете се уплашиха, изпръхтяха и отстъпиха страхливо назад. Този път първа мина Ейли, която наблюдаваше с ненавист Куах; така че аз успях да видя погледа, който той хвърли към Фин.

Бледите му проблясващи очи не се откъсваха от нея, изпълнени с омраза и презрение, и още нещо, много по-плашещо. Видях я как потисна треперенето си; Куах също я беше видял, защото тънката усмивчица отново се появи на лицето му. Докато яздох, го огледах. Отдалечихме се на пет метра, десет метра, а той не сваляше очи от нея; обърнах се да го погледна. Усещах злобата му като студен, твърд предмет.

Ейли прибра мечовете си в ножниците с гъвкави едновременни движения на двете ръце и се понесе заедно с Фин в бърз галоп. Аз накарах жребеца леко да се извърти и да измине няколко крачки странично с леки танцуващи движения, без да изпускам от погледа си Куах и другаря му. Той ми кимна, свали бариерата пред съзнанието си и аз го чух как изсъска заплашително:

— *Мога да почакам.*

Напомних си, че момчето на Мила яздеше зад гърба ми, затова стиснах зъби и устоях на изкушението да препусна обратно към Куах.

Освен това той вече се бе качил на коня си, разнесе се тропот на копита, а дори моята гордост граничеше с благоразумие. Ейли прехвърли Фин пред себе си, напомняйки ми да направя същото с момчето. Той тихо извика, но беше твърде стреснат, за да се съпротивлява.

Докато препускахме през зеления рододендронов тунел, край нас прелетя нещо проблясващо: хвърлено острие, което се заби в едно

неразвито дърво. Ейли се отклони настрани и се наведе. Следващото се заби в земята на няколко метра пред нас; значи спътникът на Куах имаше лък. Изругах.

Сивият кон на Ейли сви встрани и препусна към следващия пояс от дървета. Щом я последвахме, аз почувствах полъха на следващата стрела край бузата си. Когато почти едновременно стигнахме първите дървета, аз чух Ейли да изпъшква и да се устремява напред. След миг се озовахме в горичката и клоните на дърветата ни шибаха по лицата.

Когато излязохме от другата ѝ страна се озовахме в мочурлив терен, преди да скочим в реката. Конете ни получиха нов прилив на енергия и се впуснаха нагоре по течението, порейки водата като птици, които разсичат въздуха с криле. След като установиха, че няма да ни настигнат, те се отказаха от преследването.

Но Ейли не се спря и аз препусках по петите ѝ. Тя насочи сивушкото към другия бряг на реката, изкара го на сушата сред фонтан от пръски, но мина доста време, преди да го накара да премине в кариер и след това в бърз ход. Джед ме подръпна за тениската.

— Боли я — прошепна ми той.

— Нищо ѝ няма. — Продължавах да кипя от гняв. — Кучият му син, знаех си, че Куах ще го направи.

— Не, тя е ранена. — Джед ядосано ме удари по лопатката. Ейли протегна ръка, издърпа нещо от рамото си и го хвърли на земята. Окървавена стрела.

— Тя не е добре! Спри!

Фин беше пребледняла.

— Ейли...

— Той каза, че нищо ми няма — сопна се Ейли. — Стига мрънка.

Джед млъкна. След като опасността се беше разминала, той беше много по-уплашен отпреди. Знаех, че въображението му проиграваше всички възможности, които биха могли да се случат. Това го караше да мълчи. Но поне не повърна и не започна да хленчи, че иска да си върви вкъщи.

Ейли се държеше за ранената ръка и лицето ѝ бе изкривено от болка.

— И двамата се представихте много добре там.

— Благодаря — отвърна Джед с треперлив глас. — Вие двамата също.

— Хе-хе. Забелязал си. — Ейли свали Фин от коня и скочи леко на земята.

— Как е ръката ти? — попитах аз.

Тя отлепи половината от разрязания си ръкав. Навсякъде имаше кръв, но не се виждаше дупка.

— Нали ти казах, всичко е наред. Зарежи я. Сега накъде, Сет? Много здраво се омотахме.

— Можем ли да се върнем? — предложи Фин.

Ейли се изсмя силно.

— Да, добра идея. Не. Шона и Ку Хорах ще ни намерят, не се безпокой.

— А Леони?

— С нея всичко ще бъде наред. — Ейли изпуктя с досада. — Стига се притеснява.

— Ха — казах аз. — Може би трябваше да задържим стария прилеп при нас. Тя щеше да му даде да се разбере веднъж и завинаги.

— Леони не е толкова стара и грохнала, колкото изглежда, нали? — сопна се Фин.

— Пак ли ще мрънкаш за това? — Ейли сви рамене. — Направила е страхотно заклинание. Дърта професионалистка е тя. Трябва да се гордееш с нея.

— Тя е измамница и лъжкиня.

Ейли я погледна смутено.

— Е, всичко, което е направила, е било за твое...

— Виж какво, не знам за чие добро го е направила. — Очите на Фин горяха. Не от сълзи, реших аз, или поне не само от тях. Ако гневът ѝ избухнеше в цялата си сила, двамата с Ейли веднага щяхме да го усетим. — Но съм повече от сигурна, че не е заради моето.

— Не я съди твърде строго — рече Ейли след кратка пауза. — Баба ти не е грохнала, но е поне толкова стара, колкото изглежда. А и няма да посмее да се опъне на Стела. Никой от нас не би посмял.

Аз изсумтях.

— Добре де. — Ейли завъртя очи. — Освен теб, Сет. Но ти ще го направиш за развлечение.

— И заради добрата кавга — отвърнах аз с мек тон. — Знаеш какво си мисля. Това е престъпление и всички вие оставихте на Стела

да ѝ се размине. Тя е просто една разглезена кучка. — Срегнах погледа на Фин. — Защото всички се страхувате от нея.

— Прав си, така е — разсмя се Ейли.

Въпреки всичките ѝ умения, според мен Ейли нямаше представа с какво си има работа. И внезапно осъзнах, че това няма значение, защото Фин беше твърде умна, за да си го изкара на нея. Бързо издигнах защитна бариера, защото ако тя решише да удари, точно аз щях да го отнеса във фронталния лоб, а съдейки по яростното изражение на лицето ѝ, Фин очевидно обмисляше подобно действие.

Но поне за момента държеше всичко под контрол. Определено бе умница.

— Разкажи ми за майка ми — каза тя със застрашително спокоен глас. Докато говореше, не сваляше поглед от мен, но аз няхах намерение да подхващам тази тема. И без това бях казал достатъчно.

Ейли сви рамене.

— Майка ти беше свирепа. Смела като шест хрътки. Ти ми кажи какво се случи. Може би размножаването превръща мозъка ти в каша, а сърцето в гъба. Аз няма как да знам — промърмори горчиво тя.

Какво толкова имаше в това момиче Фионуала, което ме изпълваше с желание да я нараня? Заради забраните на Рейлтин тя не беше чувала за глупавите бърбореници на онази гадателка дори от Ленора. Но въпреки всичко аз я бях наранил. Тя все пак възнамеряваше да ми причини истинска физическа болка.

— Сърцето на Стела винаги е било от камък и студено желязо, нали, Фин?

Очаквах да се нахвърли върху мен, но вместо това тя се сви, толкова нещастна и беззащитна, като че ли всеки момент щеше да заплаче. Джед изглеждаше така, сякаш бе готов да ме убие.

— Защо ме е излъгала? Защо през цялото време сте ме лъгали?

— Това няма нищо общо с мен, дечко. И ти нямаш нищо общо с мен. — Аз свих рамене, но не можех да я погледна. Усещах натиска на един необичаен срам. О, остави я на мира, копеле.

Ейли се засмя, измъквайки ме от неудобното положение.

— Стела иска да си нормална. Забравя, че кръвта така или иначе ще се прояви.

— В най-различни форми — промърморих аз.

— Сет, престани...

Дочухме тропот на копита по земята зад нас и аз се обърнах към големия кон. Благодаря на боговете на англичаните с усет за подходящия момент.

— Изгуби ли ги?

— Аха — отвърна Торк, приближавайки се до мен. — Изгубихме ги. Проклятие. Проблеми ли имахте?

— Малки. И ние ги изгубихме. Говорят твърде много.

Торк се засмя. Хванала го през кръста, Ленора се усмихна на Фин, но Фин не реагира. Тя дори отказваше да погледне баба си, затова може би не забеляза колко уморена беше тя. Защото Ленора наистина изглеждаше много, много уморена. Поне този път старата измамница не се преструваше. Това си беше неподправена възраст и изтощение. Гърбът ми се стегна от безпокойство.

Ейли може би също го усети.

— За днес стига толкова. — Тя кимна към групичката дървета, които закриваха бледия хоризонт, който се свиваше с блещукащото море. — Ще спрем тук.

Аз скръстих ръце, оставяйки коня ми да рие с копито земята.

— А Ленора какво смята?

Ейли изсъска и челюстта ѝ се стегна.

— Оставаме тук. Няма да ходим никъде, докато Ку Хорах не ни намери. — Гласът ѝ бе натежал от гняв. — А заповедите на Ленора да вървят по дяволите.

— За мъртвец изглеждаш адски добре.

Шона се засмя и ме прегърна.

— Мурлин, все същия си си.

— Това е част от чара ми. — Плеснах го леко по белязаната буза.

— Къде е Ку Хорах? — Нетърпеливата нотка в гласа на Ейли режеше като наточено острие.

— Не мога да го откроя. — Шона извърна поглед, ядосан и засрамен. Не беше свикнал да търпи провали в проследяването на някого.

— Я по-весело — казах аз. — Незнайно защо във въздуха като че ли се вихри снежна буря. Всичко е бял шум. Знаеш го много добре.

— Знаем. Но това не означава, че трябва да ми харесва.

Свих рамене, изпълнен с безпокойство.

— Всичко ще е наред, Ейли. Нали знаеш, че Ласло е предизвикателство дори за нашия герой.

Ейли се усмихна напрегнато и ми обърна гръб. Намигнах на Шона и той ми се ухили.

— Така е, Мурлин. Той ще обикаля в кръг около Ласло.

Знаех го много добре. Той ми беше брат, мой капитан. Вярвах, че няма да умре.

— *И сестра ти не е кой знае колко разтревожена. Знаем много добре защо толкова иска да се върне.*

Шона се изсмя рязко, спечелвайки си подозрителен поглед от близначката му.

Ако се бяхме приближили още повече до морето, Ленора щеше да спи на брега, но сега поне успяхме да намерим едно хълмче в гората и Торк започна да подготвя лагерен огън. Джед го наблюдаваше, увит в дебелото му яке, но Фин стоеше встрани и се взираше в широката ивица огряна от луната равнина и веригата от дюни в далечината. След тях се простираше морето — можех да подуша както него, така и далечните острови, пушека от горящите в огъня дърва и ниската трева в равнината. Почти можех да усетя аромата на лунната светлина.

Косъмчетата на врата ми настръхнаха и внезапно отново обикнах този свят.

Изпълнен с примирение, а и съжаление към Фин, аз се примъкнах към мястото, където тя седеше и яростно късаше тревата от земята.

— Добре ли си? Справи се много добре.

Тя потрепери. Устоях на порива да я прегърна през раменете.

— Онзи мъж. Куах.

— Уплаши ли те?

Глулав въпрос. Тя се позабави с отговора, но това беше нормално.

— Не ме уплаши. Просто...

— Сякаш се разходи по гроба ти.

— По-скоро потанцува върху него. Потропвайки с крака по земята. Усетих го.

Радвам се, че този път не можа да види потреперването ми.

— Той е просто един бандит. Не се коси заради разни дреболии, дечко. А той си е същинска дреболия.

Тя не се потеше. Беше много спокойна, много хладнокръвна.

— А ти каза, че е нечий представител, нали? Куах?

— От теб ме побиват тръпки, дечко. На някои тукашни хора, да.

— Какви ги приказваш? — разнесе се глас зад гърба ми.

Богове, внезапните появявания на Ленора продължаваха да ми смразяват кръвта. Това бе едно от нещата, които мразех в нея, редом с много други. Но този път не ми се удаде възможност да ѝ отвърна.

— Защо? Какво не трябва да ми казва?

Нали се сецате за онези места, където земната лава се доближава до повърхността? Виждате как черупката се пропуква, усещате натрупващата се жега. Точно този образ се появи в съзнанието ми и аз знаех, че в някой от следващите подобни случаи тя ще изригне. Надявах се, че няма да съм близо до нея, когато това стане.

— Аз не вярвам на нито една негова дума. — Ленора ме стрелна с един от вещерските си погледи и прегърна момичето през раменете. Това бе необмислен изблик на любов и той раздражни дявола в мен.

— Аз не вярвам на нито една твоя дума. — Предполагам, че до голяма степен бях погълнат от собственото си дълго потискано безсилие, но Фин не прояви разбиране, макар да усещах натрупването

на жегата, онова малко кълбо гняв, което се заражда в основата на гръбнака и с приближаването към врата става все по-наситено. Усещах ехото му. Но аз също бях ядосан; достатъчно ядосан, за да му позволя да излезе през устата ми. — По всичко личи, че аз трябва да кажа на Фин защо тя е толкова измислено същество. Никой друг няма да го направи.

— Сет! — сопна ми се Ленора. В гневния ѝ глас се долавяха панически нотки.

— Воалът, дечко, е причината никой да не те забелязва. Той представлява филтър между теб и простосмъртните. Ти не само си различна, а направо си странна, забравят те в мига, в който те видят. И винаги си била такава.

Ленора рязко ме обърна към себе си и ме зашлеви през лицето.

Зашеметен, притиснах длан към бузата си. По дяволите, тази жена имаше страхотна сила, дори сега.

Очаквах да получа удар и от Фин, но тя просто си стоеше там и се взираше безизразно в баба си.

— Не си прави труда да го удряш — прошепна тя.

— Той няма право...

— Но аз имам! — извика Фин. — Мислех си, че вината е в мен. Мислех си, че съм невзрачна личност. Мислех си, че съм никой.

— Фин, аз...

— Да не си посмяла да ми кажеш, че съжаляваш — изсъска тя. — Защото няма да си искрена. Нали?

Фин не можеше да се сдържа повече. Трябваше да го предвидя, защото очите ѝ приличаха на врящ живак, който всеки момент ще бликне. Тя му позволи да се откъсне и снарядът от бушуваща ярост удари Ленора право в челото.

Фин примигна и извика от болка, притискайки длани към очите си. Ленора падна на едно коляно, а аз я улових за ръката, за да ѝ попреча да се свлече на земята. Тя изглеждаше разтърсена из основи, но не и изплашена, а болката в очите ѝ не бе само физическа. Ейли, Шона и Торк изтичаха към нас, но се спряха рязко. Аз гледах Фин очарован.

Тя бе наранила Ленора, наистина я беше наранила. Зачудих се как ли ще се съвземе от това — и всъщност как ще се отрази това на Ленора. Фин се бе нахвърляла и преди срещу мен — не толкова

ефикасно, трябва да призная — но никога срещу Ленора. Какво бях казал на Конал? Че онова момиче Рууни е само началото? Фин определено бе способна и на по-лоши неща. Но точно сега студеният огън в очите ѝ бе угаснал — изразходен докрай — и тя изглеждаше изпразнена дори от нещастията си.

— Благодаря, че пое куршума вместо мен, Ленора. По-добре ли се чувстваш, дечко?

Фин се обърна към мен.

— Не бих си правила труда да те удрям!

— Благодаря за отношението, дечко.

— Стига си я наричал така, изрод такъв!

Джед бе свил ръцете си в юмруци и стискаше здраво зъби, но много по-притеснително беше внезапното вцепеняване на Ейли. Ох, нещата бяха отишли твърде надалеч. Аз я докоснах по ръката и леко поклатих глава.

— Не, Ейли. Това е... просто израз. Той не е от типа побойници. Просто има собствени разбирания. Надявам се да му дойде умът в главата, след като майка му загуби своя.

Опа, мамка му.

— Какво?

Изражението на Джед замръзна за секунда. После той се хвърли напред, прицелил стиснатия си юмрук към гърлото ми и аз трябваше бързо да се отдръпна назад. Джед се спъна и Шона го обгърна здраво с ръце, спасявайки него от падане, а мен от повторно замахване. Момчето дишаше шумно и учестено, останало без думи.

Шона поклати глава, поглеждайки ме слисано.

— Какво ти става?

Веднага разбрах, че говори сериозно, че наистина иска да разбере.

— О, съжалявам. — Насилих се да срещна изпълнените с омраза очи на Джед. — Фин ми каза за майка ти. Съжалявам.

Фин примигна.

— Но аз...

Обърнах се рязко към нея и я шибнах болезнено със съзнанието си. Не много силно, защото тя нямаше представа как да се предпази. Фин залитна назад, зашеметена, но успя да се задържи на крака. И

когато отново ме погледна с невярващи очи, тя повече не си отвори устата.

Хватката на Шона се отпусна и Джед се изтръгна от него. Фин приближи лицето си толкова близко до моето, че чувах свистенето на дъха ѝ.

— Кажи ми нещо. — Думите се процеждаха едва-едва през стиснатите ѝ зъби. — За какво говореше онзи Куах?

Аз примигнах, опитвайки се да спечеля време.

— Кога?

Изведнъж се оказа, че всички са намерили по нещо интересно на земята.

— Той каза нещо за Конал. И фермерите.

— Не приемай на сериозно всичко, което казва онзи чекиджия.

— Наистина ли? Но Ейли му повярва. Ти също. — Тя ме погледна. — Какво още не знам?

Ленора облиза устните си.

— Конал е... ами, воин. Капитан, Фин. Той...

— Той не е насилник!

Не можах да потисна подигравателното си изсумтяване. Може би за пръв път от шестнайсет години осъзнах, че съм успял да си върна Конал от нея. Знаем, че постъпих детински и по-късно съжалих за това. Но честно казано, се наслаждавах на неудобството, което изпитваше Ленора.

Тя посегна да постави ръка на рамото на Фин, но после размисли.

— Той е син на насилник, Фин. Това му е в кръвта. Древно е, близко до повърхността и самият той въобще не го харесва, но то е там. Налага се да върши разни неща — които той не иска, но трябва да свърши.

Момичето не отвърна нищо. Тя дъвчеше устната си. Понякога хората правят това, за да потиснат сълзите си; но не и Фин. Тя изглеждаше дълбоко замислена и аз можех да усетя потиснатата ѝ ярост като напрегнати мускули на гладно келпи^[1].

Ленора се обърна към мен, сините ѝ очи блестяха.

— Очаквам от теб да върнеш Джед и Фин обратно веднага, когато брегът стане чист.

— Можеш да очакваш каквото си искаш, скъпа. Аз приемам заповеди само от Ейли, и то докато Ку Хорах се появи.

— Ей, чуй ме! — Джед стискаше здраво юмруци и лицето му бе преbledняло. — Трябва да се прибера у дома, Тинкърб...

Действах, без да се замисля; ръката ми се изстреля сама напред и го сграбчи за гърлото. Това си бе чист рефлекс, но аз не му се възпротивих и затегнах хватката си. Той започна да ритва и да се опитва да си поеме дъх, вкопчи се в китките ми, но не можа да постигне нищо.

Погледнах ръката си. Погледнах към налятото му с кръв лице, изпъкналите му очи и треперещия език. Пусто да остане. Душах момчето на Мила.

Насилих се да отпусна хватката си. Той се свлече тромаво на земята, а аз продължавах да го гледам, раздвижвайки пръстите на ръката си. Не знаех какво чувствам; само че през цялото време бях на ръба, готов да се плъзна надолу. Усещах се като наркоман, който не може да си вземе дозата. Проблемът бе, че няхах представа от какво имам нужда.

Изплюх се на земята.

— Не го прави отново!

Джед вдишваше въздуха със свистене, притиснал ръка към гърлото си.

— Ясно.

— Защото знам, че умираш да го кажеш — изсъсках аз. — Но наистина не си струва. Да умреш. За да го кажеш.

— Просто... трябва... да се върна... при мама.

— Да, ами доста е сложно. Всички искаме майките ви да дойдат да ви приберат. — Малкият дявол отново подскочи. — Макар че Стела е от майките, които не търсят никого.

— СЕТ.

Гласът на Ленора звучеше ужасяващо, както когато бе млада и силна, и аз не успях да потисна неволното си потрепване. Отърсих се ядосано от страха.

— Това бяха само думи, вещице. Просто седнете и ги обмислете. Лицемери такива.

— Стела има думата къде...

— Стела, щом така предпочитате да я наричате, е глупава и безразсъдна. — Хванах Фин за рамото и я бутнах напред. — Кажете й. Кажете й. Всичко. Дължите й го.

Фин се олюляваше и то не само заради грубото ми блъсване. Ленора остана дълго време неподвижна, със стиснати юмруци и свити устни, дишайки тежко през носа. О, колко бързо успя да се съвземе. През ума ми мина да благодаря на моите богове, че умира, защото светлината в очите ѝ бе смъртоносна.

Шона тихо се приближи и застана до мен.

— Той е прав.

Погледът на Ленора прескочи от него върху мен, а след това и върху Фин. Най-накрая тя подаде ръка на внучката си.

— Ела с мен, дете.

— Аз не съм...

— Казах ела. — Тя ми хвърли един последен, мимолетен, убийствен поглед. — Ще поговорим за това насаме. Нищо от това не касае твоя... — тя потърси подходящия израз — незаконороденото дете на дядо ти.

И после само със силата на волята си тя поведе бледата и мълчалива Фин към тъмните дървета. Ние, останалите, дълго време избягвахме да се поглеждаме в очите.

— А! — Изправих се рязко. — Да върви всичко по дяволите. Ще намеря нещо за хапване. — Призовах жребеца с ума си и сграбчих юздата.

— Искаш ли компания, Мурлин? — Шона се усмихваше накриво.

— Че кога съм искал? Ще взема арбалета ти. — Грабнах го и се метнах на коня, който вече бе потеглил в тръс.

Компания ли? Едва ли имаше нещо, което да искам по-малко.

Поне не и в истинския живот.

* * *

— Чупката, Фарамах. — Фин оголи зъби.

Гарванът се настани на ръката ѝ, без да ѝ обръща внимание. И с право: птицата не беше виновна за нищо. Момичето искаше да

намрази семейството си, но ѝ пречеше някакво свирепо чувство, което нямаше сили да назове. Чувстваше се като че ли у дома. Сякаш принадлежеше на това място. Но въпреки това мъката избухваше като кълбо от заслепяващо бяла ярост в гърдите ѝ, защото всичко това се градеше на една продължаваща лъжа.

Тя се взираше в мястото, където бе стояла Леони, докато спокойно разкъсваше на парчета всичко, което Фин бе познавала, всичко, което бе смятала, че представлява. С леко разкаяние, но без да се извинява, старата жена я прегърна рязко и си тръгна, а Фин просто остана там в очакване светът да започне да означава нещо. Сърцето ѝ бе студено като камък.

Тишината в гората я притискаше от всички страни, а погледът на Фарамах я правеше още по-потискаща. Тя го харесваше, винаги го бе харесвала, но тук той изглеждаше различно: съвсем не приличаше на домашен любимец. Тя търсеше човешка компания; не, всъщност само един човек. Искаше Конал, и то отчаяно.

Гарванът рязко вдигна глава, което я накара да си дръпне ръката. Той изграчи дрезгаво. Между сенките на дърветата се появи Конал и закрачи бързо към нея.

Лицето ѝ се разчупи в неохотна усмивка. Тя го бе повикала — съзнателно или не — и той бе дошъл. Не ставаше ли винаги така? Сега Фин разбираше много по-добре защо се получаваше така, но не помнеше през живота си да е била по-щастлива да го види. Той бе облечен с онова дълго черно кашмирено палто, което винаги бе харесвала. Изглеждаше красив в него. Не че и иначе не беше красив, помисли си Фин с гордостта на дъщеря.

— Конал!

Той не се усмихна, което бе толкова необичайно, че по гърба я полазиха тръпки. Фин се спря на няколко крачки от него.

— Сърдиш ли ми се? — Тя отново пристъпи към него.

Конал най-после се усмихна, но това бе някакво бледо подобие на усмивка, и всичко, което Фин можеше да усети в него, бе една огромна празнота. Той погледна над рамото ѝ към морето, после погледна към нея и леко притисна длан към бузата ѝ. Кожата му бе много, много хладна и суха. Не, не хладна. Студена.

За пръв път в живота си Фин поиска да избяга от него. Но това ѝ се стори абсурдно, затова тя остана на мястото си и издържа

напрегнатия му поглед. Очите му бяха черни и бездънни като очите на коня на Сет.

Конал разсеяно свали ръка от бузата ѝ и докосна гърлото си. После наведе очи към Фарамах, но птицата просто го гледаше.

Тя се намръщи.

— Конал...

Той рязко вдигна глава, постави пръсти върху устните ѝ и тръгна обратно към лагера. Едва тогава ѝ се усмихна топло и ѝ намигна. После се отдалечи.

— Конал! — Фин почувства странен порив: трябваше да го забави. На всяка цена трябваше да го спре. Но последното което видя, бе едно леко и неуловимо движение, светлина и сянка, лек проблясък на светла коса и изшумоляването на черно палто в сенките. Той изчезна.

Тя примигна и сърцето ѝ се сви; после отърси от себе си болката и зараждащия се страх и си го изкара на птицата.

— Какъв ти е проблемът?

Фарамах вдигна замислено очи към небето, после отново погледна към нея. Внезапно, незнайно защо, той се наведе напред и притисна злоещата си глава към бузата ѝ. Усещането беше странно, на топла кожа и пера, и хладен черен клюн.

— Фин! — разнесе се рязък вик.

Тя се обърна към мястото, откъдето се беше разнесъл гласът на Ейли и изписка. Фарамах я беше клъвнал по ръката. Тя инстинктивно прикри мислите си, спомняйки си студените пръсти на Конал върху устните ѝ.

— Къде се губиш? Ела при огъня. Шона каза, че наоколо се навърта нещо.

— Пак ли?

— Сред дърветата. Не ми ли вярваш? — Ейли замислено дъвчеше устната си. — Виж какво, Ку Хорах ти липсва. Когато се върне, ще се почувстваш по-добре. Сега ела с мен.

Внезапно всичко ѝ опротивя. Прииска ѝ се да изкреци: Името му е Конал Макгрегър. А брат му е Сет Макгрегър. Те нямат други имена. ТЕ НЯМАТ ИМЕНА, които не съм чувала през живота си.

— Ей, успокой се. Цялата северна Англия може да чуе мислите ти. — Докато отместваше встрани един клон, Ейли ѝ хвърли мрачен

поглед. Пред тях се появи сечището и пукация огън. — Виж какво, съжелявам за поведението на Сет. Той те уплаши. Не го провокирай.

— Сет е глезльо.

Ейли стисна зъби.

— Сет е видял доста неща, които ти не си. Със сигурност не е разглезен. — Тя замълча за миг. — Не и в смисъла, който влагаш ти. А Конал го обича.

Фин я погледна и седна близо до Джед.

— Конал обича всички.

— Но Сет обича Конал. А любовта на Сет не е нещо, което може да се види всеки ден. Знаеш ли какво? Трябва да поспиш. — Ейли небрежно притисна ръка към тила на Фин.

Момичето внезапно бе връхлетяно от тежка сънливост, която просто изпразни ума ѝ от всякакви мисли.

Чудесно. Прогонете мислите, така остава повече място за сънищата. И тя засънува майка си, но в една по-различна нейна версия, сякаш това бе жената, която Стела бе изоставила тук. Хайде, Фин. Ела при мен. Разперила съм ръце и те чакам.

Фин докосна смарагдовото си колие и хладината му ѝ помогна да пробие за миг сънената мъгла, която струеше от пръстите на Ейли. Не мога да мисля. Не искам.

Не мисли. Не мисли.

[1] Келпи — митични същества, полухора, полуконе, обитаващи морските дълбини. Част от шотландската и ирландската митология. — Б.пр. ↑

Потопих се напълно в нея. Защо не? Исках да се откъсна от истинския свят, исках да осъзная промените и причините за тях. Знаех защо Ленора се е върнала и не виждах как Конал ще успее да я спре, а и честно казано, не исках да го прави. Беше ми писнало от Каменното сърце и ненавиждах изгнанието ни повече от всякога.

— *Тихо сега. Не мисли за тези неща. Не мисли.*

Тя се сви на земята до мен, листата на дърветата прошумоляваха и при най-слабия полъх на вятъра и звукът, който издаваха, почти не се различаваше от шумоленето на роклята ѝ, която се притисна в тялото ми. Наблизо се чуваха движенията на жребеца, тихите скимтящи въздишки на Брандир. Бях изморен, но все още не исках да се връщам при останалите, макар те да очакваха все още топлия ми улов. Надушвах миризмата на кръвта на елена. Можех да чуя как капе върху сухите листа. Сигурно все още не бях заспал напълно.

— *Не, не се връщай още. Не още...*

Това ме устройваше. Намерих прекрасната ѝ уста, отместих червеникавозлатистите кичури от лицето ѝ. Тя имаше вкус на лешници. Хареса ми, затова спрях да я целувам и облизах тъгълчето на устните ѝ, а тя леко изписка от удоволствие. Почувствах ръката ѝ върху бедрото си; тя се плъзна между краката ми и аз изпъшках и се ухилих. Тя ми се усмихваше в отговор. Отново я целунах.

— *Колко глупаво е всичко. Харесвам те, младежо. Много те харесвам.*

Нямаше какво да ѝ отговоря. Вместо това я придърпах върху себе си.

— *Харесвам дори брат ти, макар да е предател...*

Тихото презрително ръмжене на Брандир ме накара да отворя очи. Сърцето ми блъскаше в гърдите. Нападалите по земята листа гъделичкаха кожата ми, ясно се чуваше и капенето на кръвта. Хладният вятър също не беше сън.

Медноруса коса погали лицето ми, устни докоснаха бузата ми и ме накараха отново да се впия в тях.

Отдръпнах се объркано назад.

— Кейт. Богове. — Опипах земята зад гърба си, търсейки меч. Не можех да откъсна поглед от леката ѝ усмивка.

Абсолютно реалната ѝ усмивка.

Те се протегна към мен и ме хвана за ръката. Гледах я втренчено, изненадан от силата на пръстите ѝ.

— Аз въоръжена ли съм, Мурлин? Кажи. Не ти желая злото повече, отколкото в сънищата.

— Напротив. — Гласът ми наподобяваше грачене. Чудех се, къде са бойците ѝ. Единственото, за което мислех бе, че подобна смърт е поужасна и от най-голямото унижение. Помислих си и за Конал, и целият изтръпнах.

— О, шшт. Смяташ, че съм те довела тук, за да те убия? Аз не постъпвам така.

„Защо не? — помислих си аз. — Винаги е било така“.

Тя се засмя и пусна ръката ми. Аз се изправих, залитайки, и бързо си навлякох дрехите. Сърцето ми почти спря, докато се опитвах да си нахлузя тениската през главата, защото знаех, че за секунда ще я изгубя от погледа си, но докато я обличах, тя просто стоеше неподвижно и се усмихваше. После протегна нежната си ръка. Без да знам какво очаква от мен, аз я хванах и ѝ помогнах да се изправи.

— Какво...

— Слушай, Мурлин. Само това искам. Да ме изслушаш.

Погледнах надолу към Брандир, който я наблюдаваше със страхлива враждебност. Но той имаше очи само за Кейт и не обръщаше внимание на дърветата или онова, което може би се криеше сред тях. Синият жребец въобще не ни забелязваше, а просто хрупаше тревата, където бе покапала кръвта. Останах няколко дълги секунди заслушан в мълчанието на гората, след което я погледнах.

— Говори тогава — казах ѝ аз.

Тя ме удари по бузата с опакото на ръката си. Прииска ми се да потрепна, да удължа усещането.

— Влизах в главата ти, Мурлин.

— Нямах работа...

— Не. Но отчаяните времена ни подтикват към отчаяни постъпки. Знаем какво си видял в другия свят. През всичките векове. Толкова много сблъсъци, смърт и войни. Те не са като нас, Мурлин.

Изсмях се рязко.

— О, ние можем да се бием, Мурлин. Но тяхната омраза е различна. Знаеш го.

Замислих се за нещата, които бях видял, местата, които бях посетил, докато се борех с копнежа по дома: нещата, които само засилваха носталгията ми.

— Аз също съм го виждала, Мурлин. Смяташ ли, че не познавам онзи свят?

— Ако го познаваш — отвърнах аз с горчивина, — защо искаш да го притежаваш?

Тя затвори очи и въздъхна. Ръцете ѝ се плъзнаха по врата ми и тя притисна устните си към него. От нея струяха тъга и съжаление, които се преплитаха със собствените ми объркани чувства.

— Ти усещаш Воала, Мурлин — прошепна тя. — Не го отричай.

Аз мълчах. Смятах това за моя тайна. Внезапно с ужас осъзнах, че вече нямам такава.

— А ти? — попитах най-накрая аз. — Усещаш ли Воала?

Главата ѝ се притисна към шията ми.

— Не.

Опитах се да я отблъсна назад. Не можех да мисля ясно. Докосването ѝ беше като вода, която се просмукваше през кожата и черепа ми и галеше мозъка ми, спокойна и хладна.

— Кейт, аз не мога да направя нищо с Воала. Мога да го усещам, да го докосвам, това е всичко. Не мога да ти помогна.

— Знам. — Гласът ѝ беше просто едно дихание; по-скоро го усетих, отколкото да го чуя. — Знам, Мурлин. Не искам нищо такова от теб. Искам просто да чуя онова, което знаеш: той умира. Какво да правим?

Тя потрепери и аз инстинктивно я притиснах към себе си.

— Ще го поправим.

Смехът ѝ прозвуча почти като ридание.

— Не можем, Мурлин. Знам, че не вярваш в Каменното сърце. Аз вярвам. Но Ленора греши. То не ми е нужно, за да спася Воала, а за да защити нас. Каменното сърце не може да спаси нещо, което умира, но може да спаси нас. Може да ни помогне да разкъсаме Воала. Да държим всичко под контрол. Ти познаваш простосмъртните. Не ти ли

се иска да имаш надмощие? Не искаш ли ние да управляваме съдбите си, когато Воалът загине?

Сетих се за Катриона; сетих се за Мила. Помислих за всички останали.

— Не всички са...

— Достатъчни са тези, които са. Достатъчни.

Сетих се за войните; сетих се за лагерите. Редиците и купчините от черепи. Сетих се за ухилените деца, размахващи мачете.

И тогава си спомних Конал и се изтръгнах от ръцете ѝ.

— Стой далеч от мен, Кейт. Няма да предам брат си.

Тя стисна зъби, прокара пръсти през красивата си коса.

— Не те карам да го правиш! За толкова глупава ли ме смяташ, че да искам това от теб?

— Ха! — отвърнах аз.

Тя раздражено изсумтя и отстъпи назад. Леко се изненадах от постъпката ѝ, както и от тъжния ѝ поглед.

— Ние, Ший, имаме своите различия, нали? Това няма да има никакво значение след като Воалът умре, Мурлин. Никакво! Трябва да се подготвим за това и по-важното е, че трябва да подготвим простосмъртните.

Кълна се, че в настъпилата тишина можех да чуя как дърветата растат.

— Конал каза...

— Конал, винаги Конал! Брат ти е чудесен човек, Мурлин, благороден човек. Но по отношение на това той греши. Аз не му желая злото. Защо ми е? Той е най-добрият боец, когото познавам. Глупаво ще е да се бия с него. Искам ви и двамата на моя страна. До мен. Като мои капитани.

— Твои убийци.

Тя поклати глава; долових аромата на косата ѝ и почти се изкуших да я докосна. Стиснах юмруци.

— Идва краят на дългото ви изгнание. Синовете на Григар трябва да застанат до мен. Ший да се обединят. Ший да оцелеят силни, мъдри и неудържими. Простосмъртните... — Тя сви рамене. — Съзнанията им... ще се пригодят. Ще бъдат по-щастливи от сега. Без желание да ни убиват. Утопия, Мурлин.

— Ние не сме създадени за утопия — отвърнах аз. — Не сме създадени за мир.

— Какви абсурдни слова.

— Ще се караме. Ший винаги го правят. Както и простосмъртните. Знаеш, че накрая ще стигнем до война.

— Това са думи на пристрастен. Ти обичаш да се биеш, нали, Мурлин? — В златистите й очи проблесна гняв. — Но има и други начини, можеш да живееш и друг живот. Не вярваш ли, че хората могат да се променят? Сам си бил свидетел на такива промени. Виждал си... — Гласът й омекна. — Виждал си как простосмъртните се променят. Виждал си как простосмъртен обиква Ший.

Не можех да й отговоря.

Тя докосна с пръсти устните ми. Целунах ги, боговете да са ми на помощ.

— Ах, Мурлин. Не те карам да предаваш брат си, моля те да поговориш с него. Да го убедиш. За да се възцари мир между нас. Ако успееш да го направиш, ще спасиш всички ни. А аз няма да нараня Ку Хорах, давам ти думата си.

— Думата ти — повторих бавно аз.

— Моята дума. Знаеш, че не мога да я наруша, дори и да искам. А аз не искам. Имаш думата ми. Какво ще изгубиш, Мурлин?

Отговорът се затъква в гърлото ми. Трудно бе да го произнеса. Но успях.

— Душата си?

Тя въздъхна и отстъпи назад. С усилие удържах тялото си да не я последва.

— Просто обмисли думите ми. Помисли за расата си, Мурлин. — Тя отново докосна леко челото ми. — Помисли и за тях.

Гледах я как спокойно се отдалечава, обърнала гръб към мен с пълно доверие. Когато се спънах в меча си и го погледнах стреснато, тя просто се изгуби в мрака. Ръката ми трепереше, когато вдигнах оръжието си. Брандир ме наблюдаваше как го закопчавам на гърба си; когато го погалих по главата, пръстите ми продължаваха да треперят.

* * *

Веднага тръгнах към лагерния огън, но преследвайки плячката, се бях отдалечил доста. Имах време да помисля върху онова, което се беше случило току-що. На моменти не вярвах, че е била истинска и бях сигурен, че е просто сън, като всички други. След това улавях аромата ѝ върху ръцете и кожата си и знаех, че всичко се беше случило точно както си го спомнях.

Щях да си премълча. А и какво щях да им кажа? Представях си реакцията на Конал, когато чуе за сънищата ми, когато разбере колко неща съм крил от него. Представих си скептичността на Шона, мръщенето на Ейли и презрителния ѝ смях, и взех решение. Нищо нямаше да излезе от това. Ако Кейт искаше да говори с Конал, трябваше да отиде при него, да го отърси от мечтите му. Аз не бях нейно момче за поръчки. Във връзка с това не бях и неин боец. Принадлежах на Конал.

Жребецът подскачаше игриво, въодушевен от миризмата и теглото на окървавения елен, овесен през гърба му, така че полагах доста усилия да го успокоявам. Едва се сдържах да не избухна. Дори Брандир вървеше мълчаливо, сплашен от настроението ми, затова когато присви уши и побягна напред, аз разбрах, какво означава това. Взрях се между дърветата, видях бялата сянка и страхът ми се смеси с облекчение.

Случи се точно така, както бе казал Шона. Какво ми ставаше?

Брандир се приближи до Лия, която го перна господарски по главата. Той се претърколи покорно по гръб, хапна я за пухкавото бяло гърло и изскимтя от задоволство; Лия го прекрачи и игриво го гризна по муцуната. Погледнах ги намръщено, но той беше твърде щастлив, твърде покорен, за да ми обърне внимание.

Конал яздеше зад вълчицата си, ухилен до уши. Старото му кожено яке бе праметнато през гърба на коня, мечът му бе привързан към гърба, а сивкавосинята му риза бе покрита с кървави петна.

Той спря коня си до моя, наведе се, да ме прегърне през врата и залепи една звучна целувка на бузата ми.

— Липсваше ми, момченце! Какво те забави?

Свалих ръката му от врата ми и го смушках с лакът в ребрата.

— Внимателно с момченцето, чекиджия такъв. Как така съм се забавил? Този елен въобще не проявяваше желание да сътрудничи.

— Фин? — В гласа му се усещаше напрежение.

— Намерихме я. Трябваше да си разбрал.

— Така си и помислих, но... — Той се намръщи. — Във въздуха има много смущения. Усети ли ги?

Свих рамене, избягвайки погледа му.

— Тя не е способна на такива неща. Дори Кейт...

— Напоследък никой не знае на какво е способна. Мина доста време. Ако постигне своето и унищожи Воала, тя ще има нужда от достатъчно сила, за да спечели предимство, нали?

— Няма да постигне своето. — Ще ми се да бях толкова уверен, колкото звучах.

— Имаме още време, ако майка ми усеща правилно нещата.

Не отговорих нищо.

— Пътят към водния портал е разчистен. Ако не друго, поне ще се радва да види, че Фин се прибира у дома в безопасност.

— И Джед.

— И кой? — Той дръпна юздите и впери поглед в мен.

— Правилно ме чу. А искаш ли да научиш лошата новина? Намерил е пистолет край езерото. Ласловия.

— О, Боже. — Дори в тъмнината успях да видя как лицето му пребледнява.

— Стигам до извода, че не си се разправил с него.

— Не беше с патрула. Само с неговия лейтенант. Онова копеле Ейсаг.

— Аха. Но ти му видя сметката?

— Да.

Спрях рязко жребеца, намръщих се, сграбчих кичур от косата на Конал и се взрях в очите му. Кръв и стомана, пот и смърт.

— Леле. — Пуснах го. — Това няма да завърши добре.

— Той го започна. — Конал се усмихна мрачно. — А Ласло и без това нямаше да ни остави на мира, нали?

Слабите проблясъци на огъня вече се забелязваха. Двамата слязохме от конете и ги поведохме през гъстата растителност. Усетих Фин и Джед; що се отнася до останалите, те бяха спуснали толкова плътни щитове, че единственото видимо доказателство за присъствието им бяха размазаните очертания на два меча, които се появиха на няколко сантиметра от лицата ни.

Конал си пое рязко дъх и се ухили.

— Жено! Ще извадиш окото на някого!

Ейли бързо пъкна мечовете си в ножниците и се хвърли на врата му. Фин се затича към него, но Конал дори не я погледна. Заровил пръсти в щръкналата коса на Ейли, той я целуваше жадно, сякаш искаше да я изяде, или още по-добре, да бъде изяден. Завъртях очи и въздъгнах.

— И по кое време ми се връщаш? — попита Шона, но Конал не го слушаше, нито, пък Ейли.

— Ако го оставиш да си поеме дъх — промърмори Фин, — няма да има нужда от дишане уста в уста.

Конал се засмя, пусна Ейли и я прегърна.

— А ти какво правиш тук? — попита я нежно той.

— Стана малко по случайност. — Тя се отдръпна назад и му се усмихна.

Погледът ѝ бе странен. В него се долавяше щастие, облекчение, но и скрито самодоволство, сякаш двамата с Конал споделяха някаква тайна, в която никой друг не беше посветен. Намръщих се.

— Ще ми обясниш по-късно, хлапе — изръмжа той.

— Ти също. — Тя му намигна.

Усмивката му бе леко озадачена, но Конал се обърна към момчето.

— Здравсти, крадецо — каза той и го придърпа в мечешка прегръдка.

Страхът на лицето на Джед отстъпи пред удивление, което можеше да се сравнява с моето. Очевидно аз не бях единственият човек с тайни. Когато Конал го пусна, Джед отстъпи със залитане назад и разсеяно зарови пръсти в гъстата козина на Лия. Тя го подуши с леко любопитство и облиза пръстите му. Джед дръпна ръката си, след което колебливо я постави на главата на вълчицата.

— Този път те нямаше доста дълго, Ку Хорах — каза Ейли. Глупавата усмивка не слизаше от лицето ѝ.

— На мен ли го казваш. Но пък ти нося подарък. Ейли, от време на време трябва да преминаваш през Воала, оттатък въобще не е зле. Какво пазаруване те чака! Ти си жееена! Ще ти хареса!

Ейли се усмихна весело на Фин, но опитът ѝ за сближаване се провали. Фин само я погледна и усмивката на Ейли веднага се стопи.

Незапознат с женската политика — боговете да са му на помощ — Конал целуна Ейли по носа и ѝ сложи чифт очила „Рей Бай“.

Не бях сигурен дали ми харесваше да не виждам очите на Ейли; всъщност кожата ми даже настръхна.

— Оправи ли се с патрула? — попита го тя.

— Ейсаг е мъртъв — намесих се аз. Беше ми омръзнало да стоя настрани.

— Обратният ни път ще бъде доста интересен. — Ейли завъртя очи. — Мислех, че стратегията ни е да не се забъркваме в неприятности.

— Момчето — казах аз, кимайки към него.

Конал погледна Джед и се намръщи.

— Млъквай, Сет.

Джед ни гледаше и примигваше. Какво, едва сега ли му стана ясно? Казах му, че е постъпил глупаво, като е взел пистолета. Единствената причина да е още жив беше, че някой друг е умрял вместо него и то благодарение на Конал.

Оголих зъби.

— Покажи поне малко признателност, Кулан.

Той пребледня, но преди да успее да реагира, Конал се сепна със закъснение.

— Как го нарече?

— Да. Смешно, нали?

— Изобщо не.

— За какво... — опита се да каже Джед.

— Зарежи. Каква е тая работа с името? Не ми харесва... — Конал си пое дълбоко дъх, намръщи се и вдигна поглед. — Къде е майка ми?

— Там. — Фин посочи с палец през рамото си, после въздъхна леко и докосна зеления камък на шията си, сякаш той я пареше. После се обърна и се загледа към равната поляна.

Ленора не беше там. Виждаше се само сянката ѝ и толкова.

В настъпилото мълчание изпука един от клоните в огъня и от него изригна фонтан от искри. Конал впери поглед в празното място на Ленора, след което се обърна към Фин.

— Къде е майка ми? — Гласът му бе студен като вятъра.

Фин се затича натам, останалите я последвахме. Конал ме изпревари и настигна Фин на края на горичката, където я улови за ръката и дръпна толкова силно, че тя едва не падна. Черният кон веднага се озова до Конал и нежно завря муцуната си във врата му, сякаш за да му попречи да избухне. С едната си ръка брат ми стискаше здраво Фин, която отчаяно се взираше в огряната от лунна светлина равнина, а с другата ровеше из бялата грива на вълчицата си.

— Ето я там.

Проклет да съм, ако можех да я видя, дори на огряната от луната равнина, но Конал се усмихна безрадостно.

— Тя е стара измамница, Фин. Нямахме как да знаеш. Остани тук заедно с останалите.

Той се вкопчи в юздата на чернъто и когато конят препусна, се метна на гърба му, навеждайки се, за да избегне клоните на дърветата, докато изскачаше от гората.

Фин приличаше на нашамарено хлапе, стресната и зачервена. Мислех си, че няма да разбере. Сега внезапно ме изпълни страх, че ще стане точно обратното.

— Не се притеснявай — промърморих аз.

— Че защо да се притеснявам? — Тя ме изгледа презрително. — Не съм достатъчно умна, за да се досетя какво са замислили.

Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, цялото ѝ тяло трепереше. Аз прехапах устни и започнах да се оглеждам в мрака, за да избегна враждебните ѝ, тъжни очи.

Богове, как щях да съжалявам за това.

Призовах жребеца си.

Не яздихме дълго. Отвъд тревистата равнина се простираха ниски хълмове, обрасли с остра трева, следваха дюните, мокрия пясък и необятното море. Фин стискаше здраво гривата на жребеца и цялото ѝ тяло бе изпънато като тетива на лък, но тя не се поколеба. Можех само да се възхитя на спокойствието, с което пое протегнатата ми ръка и се изкатери обратно на коня, който малко по-рано се беше опитал да я изяде.

Този път жребецът не прояви интерес към нея. Той се плъзна почти по задница надолу по дюната и изтрополя с копита по брега. Черният кон препускаше на петнайсетина метра пред нас, като Конал го пришпорваше покрай водата.

Сребристият залив беше широк около един километър, завършващ от двете страни с грамадни скалисти носове, които се скриваха под водата. В тъмните вълни се долавяха проблясъци, които осветяваха една фигура — твърде висока, твърде слаба, за да е Ленора, увита в дълго палто с вдигната яка. Палтото, което не беше палто, помръдваше и лъщеше като мокра необработена кожа. Съществото, което го носеше, се обърна и аз се задавих със студения си, солен дъх.

Няма връщане, помислих си. Нито за нас, нито за Ленора.

Черното тупна с копито по твърдия пясък и изцвили, но Конал не сваляше очи от съществото. Досега никога не го бях виждал на живо, но знаех много добре какво представлява. Продълговатото му лице беше покрито с тънък слой лъскава сива коса, а очите му бяха изцяло черни, като на тюлен. Конят на Конал отново му извика със свойски тон, хрилете му се отвориха и затвориха.

— Майко! — извика Конал, пренебрегвайки съществото на брега. — Ленора!

— Конал, скъпи! — Гласът се носеше от надвисналите над главите ни скали. — Сигурно знаеш, че си имаш компания?

Вече можехме да видим старата жена, която стоеше неподвижно точно на ръба и гледаше надолу. Седящата пред мен Фин потръпна; зави ѝ се свят от височината.

Конал смушка коня си и препусна обратно към нас, стрелвайки ме с поглед. Аз успях да го уловя и той побърза да погледне надолу, към Фин, и изражението му омекна. Потиснах желанието си да я прегърна през кръста и да я притисна към себе си. Получи се лесно, защото от нея струеше отровна омраза.

— Съжалявам — каза той.

Задавена от гневни емоции, тя не успя да отговори. Конал като че ли се поколеба за миг, после дръпна юздите и се обърна към скалата.

— Майко! Не ни причинявай това! Не го причинявай на нея!

— Конал Макгрегър — пропя Ленора. — Не очаквам нищо от твоя полубрат, но нима ти нямаш и капчица уважение?

Конал не сваляше поглед от нея.

— Сет ми е брат и притежава всичко, което бих желал от брата си.

— Разбира се. Извинявам се. — Гласът на Ленора звучеше ясно в неподвижния въздух. Тогава аз видях какво стои на скалите зад нея: още един селкир със сребристо, диплецо се палто. Ленора го погледна с усмивка.

После отново се обърна към Конал и коня му.

— Умнице Фин — извика тя. — Имаш голяма дарба! Трябваше да прибера този ужасен камък!

Момичето потрепери и притисна с ръка медальона си.

— Богове, майко. Барьерата около крепостта, цялата ни защита. Всичко изчезва с теб!

— Няма значение, мой Конал! Не можеш да очакваш от мен да не си отида.

Фин рязко извърна глава към мен и изсъска:

— Какво става тук?

Аз свих рамене, избягвайки отново погледа ѝ.

— Нищо, което да не можем да предотвратим. Дръж си устата затворена. Остави всичко на Конал.

Той извика:

— Не е нужно да го правиш! Можеше да останеш от другата страна. Да живееш!

— Какво? Нима ме обричаш на лудост и разложение, скъпо мое момче? Само заради още един последен опит да открием Камъка?

— Защо не? Нали заради това продължи да живееш? Заради това остана?

Ленора се изсмия гърлено.

— Ето, в това се различаваме, Конал. Аз знам кога съм победена. Изчакай, докато дойде твойт ред. И ти няма да искаш да останеш. Ще побегнеш натам, където ти е мястото, и то с всички сили. Ще умреш както е редно и където е редно. Глупаво ще е да не постъпиш така. — Тя се поколеба. — Настъпва време, когато всеки трябва да се погрижи за себе си.

— Така е. — Гласът на Конал се втвърди и в него се промъкна жестока нотка. — Значи разбираш, майко, защо ще отведе Фин в крепостта.

За миг Ленора изгуби твърдата си самоувереност.

— Конал, не можеш...

— Не мога повече, майко. Тя е тук. Ти я доведе, вината не е моя, а и вече ми писна. Стела да прави каквото реши. Всъщност ако иска, може да се обеси.

Би трябвало да се издуя от правдиво задоволство. Вместо това ми беше студено и неспокойно.

— Това е между теб и сестра ти — отвърта тъжно Ленора. — Аз нямам думата във вашите отношения.

— Ти ми каза — извика Конал, — ти ми каза, че детето има нужда от теб!

— Аз ѝ дадох нужното. — Ленора сви безучастно рамене. Макар зад гърба ѝ да стоеше селкирът, тя не изглеждаше като притисната в капан. Гледаше самодоволно, сякаш бе намерила нещо, което бе търсила доста дълго време.

— Това не е редно — прошепна Фин, без да се обръща специално към някого. — Това не е редно.

— Не — казах аз. — Редно е.

Тя се вцепени като парче стомана и аз осъзнах, че плаче.

Конал нададе раздражен вик, изпълнен с ярост и мъка.

— Нямах ли да се сбогуваш с нас, МАЙКО?

— О, Конал, само щеше да се опиташ да ме разубедиш. И това щеше да се отрази ужасно и на двамата ни. — Докато тихият глас на Ленора се носеше над хълмовете, аз не можех да не се възхитя на хладнокръвието ѝ. Безгрижна, помислих си аз. Не невинна, не

безчувствена: просто много, много безгрижна, като че ли чувствата не означаваха нищо за Ленора. — Сбогом, тогава!

Пръстите на Фин се бяха вкопчили толкова здраво в гривата на жребеца, че той изпръхтя раздражено.

— За това ли ставаше въпрос? За това? Старческият дом е бил лъжа. Не мога да повярвам колко глупава съм била!

— Не беше глупава — промърморих аз. — Чуваше онова, което очакваше да чуеш. Това не е магия.

— Конал! Фин! — За пръв път в гласа на Старата жена се усещаха сълзи. — Обичах ви.

Тя се обърна към ръцете на съществото, което стоеше зад нея. Блещукащото му палто се надипли около тях двамата, обвивайки ги като кожа, и двамата заедно скочиха от скалите. Когато паднаха във водата, се чу само лек плясък.

Конал се взираше в мястото, където бе изчезнала майка му. На повърхността не се появи нищо. Дори мехурчета.

— Къде отиде тя? — изпищя Фин.

Бавно, неохотно той подкара коня си на обратно и се спря до нас.

— Не знам.

— Ти ли не знаеш!

— Да, не знам, не си спомням. — Той гледеше омаяно. — Там, откъдето е дошла? Може би всички ще разберем, когато се озовем там.

Дишането на Фин беше шумно и тежко.

— Ти й позволи...

— Не става въпрос дали съм и позволил или не. Тя го направи и това е. — Конал смущка жребеца и се отдалечи настрани, за да не се налага да я гледа в очите. — Не трябваше да водиш Фин тук, Сет.

Не казах нищо. Фин също, слава на боговете. Според мен нямаше нужда от думи. Вместо това обърнах жребеца си и поех след него.

— Чакайте! Чакайте!

Някой се промуши между скупчените скали в края на залива толкова бързо, че си разпра якето. Гледах със зяпнала уста как Джед се катереше и плъзгаше по камъните.

— Чакайте! — извика той, хвърляйки нервни погледи към брега и останалия селкир. — Фин!

Конал дръпна главата на коня си, обърна го и впери поглед в момчето.

— Джед.

— Да! Почакайте ме!

Постепенно на лицето на Конал пропълзя страх, който бе точно копие на моя.

— Мамка му, Джед! Тичай!

Още докато викаше, момчето се втурна към него, сякаш участваше в някакъв убийствен лов и съдейки по изражението му, очевидно смяташе, че е точно така. След това всички видяхме как първия селкир се затичва към Джед по брега. Въпреки невероятната му скорост съществото не оставяше впечатление да се е забързало кой знае колко.

Джед се изтегли назад, към дюните, но то продължаваше безмилостно да скъсява разстоянието. Момчето отстъпи крачка назад, после още една; страхуваше се да му обърне гръб.

— За Бога, Джед, казах ти да ТИЧАШ!

Джед нямаше друг избор. Обърна се и излетя като стрела.

Краката на Фин се мятаха от двете страни на жребеца, но той, разбира се, не помръдна. Аз я прегърнах, притиснах ръцете ѝ към тялото, и леко я повдигнах нагоре, за да изгуби опора.

— Стой спокойно — изръмжах ѝ. Докато ругаеше и се опитваше да се изтръгне от ръцете ми, добавих: — И не слизай от проклетия кон. Стой тук.

Внезапно тя застина, предавайки се, и този път звучно изхълца. Аз не ѝ обърнах внимание, просто пришпорих коня в галоп след Конал. Джед продължаваше да тича, да се хлъзга и да се спъва, ръцете му потъваха в лепкавия пясък, морската вода мокреше краката му. Той падна по лице и задрапа да се изправи, останал без дъх и сили, местейки обезумелия си поглед от съществото към коня на Конал.

Селкирът беше стигнал на около пет метра от Джед, когато черният жребец го изпревари. Конал се наведе от коня и сграбчи момчето под мишниците.

— Какво си мислиш, че правиш? — изкрещя му той, после си пое изненадано дъх. — Как успяваш да ме блокираш?

Джед само поклати глава, останал без дъх.

— Ще обеса Шона! — извика Конал. Хванал здраво Джед, той се обърна към селкира, който продължаваше упорито да тича към тях. Очите на момчето изпъкнаха от ужас. Аз дръпнах рязко юздите на синия жребец в същия момент, когато селкирът спря на две ръце разстояние от тях.

— Не — рече тихо Конал. — Не и той.

Черните воднисти очи не се отместваха от него. То пристъпи към Джед, протегна дългите си пръсти и лунната светлина проблесна през мембраните между тях.

Джед се притисна към брат ми.

— Казах ти, не — повтори по-твърдо Конал.

Съществото свали ръце и сви пръстите си в хлабави юмруци.

— Не още — рече то.

Гласът му беше мокър, бълбукащ, студен като смъртта. То се обърна и пое към океана. Конал не каза нищо повече, но когато отблъсна Джед от себе си, под лунната светлина се видяха следите от сълзи по лицето му.

Докато яздехме обратно към лагера, всички мълчахме. Бяхме останали без Ленора — това обобщаваше всичко.

Шона си получи мъмренето, но Конал не вложи сърце в това. Той беше свикнал с нрава на брат ми; след половин хилядолетие заедно всички бяхме свикнали, а и както Шона сподели по-късно, стигаше му, че Конал не го беше обесил. Ейли беше твърде погълната от смъртта на Ленора, за да защити брат си; тя просто клекна и започна да остри единия си меч, а всяко движение разкриваше безумна мъка. Знаех, че горчилката няма да секне; там, откъдето идваше, имаше още много. Не можех да я виня. Зачеването на дете беше трудно и почти невъзможно, когато любимият ти отсъства през по-голямата част на предългия ти живот.

Джед все гледаше да се върти край Конал — малка планета около слънцето на брат ми. Това не ме дразнеше чак толкова, колкото очаквах. Момчето го боготвореше. Забелязвах го в непрекъснатото примигващите му, зачервени от недоспиване очи. Горкото хлапе; и горката Ейли. На този етап Конал имаше очи само за Фин.

— Свали медальона. Искам да поговорим. Както трябва.

Тя изглеждаше така, сякаш бе готова да го удари.

— Не съм сигурна дали искам да го сваля.

— Вече съм тук, нали? Нима смяташ, че ще позволя някой да те нарани? Свали го.

Той не разбираше или поне се правеше, но тя изниза верижката през глава, потрепвайки, когато тя се отърка в ръката ѝ. Конал забеляза и се намръщи.

— Какво ти се е случило?

Тя му позволи да я докосне внимателно. Знаех много добре, че ръката ѝ нямаше нужда от повече грижи, но Фин очевидно не смяташе така.

— Аха. — Той затвори едното си око и се ухили. — Ти, преструвано.

— Ейли я оправи — обадих се аз, докато плъзгах бруса по острието на меча си. — Би трябвало да разпознаеш работата й.

Той затвори очи, но изля гнева си върху Шона. Фин гледаше незакопчаната яка на сиво-синкавата му риза, където се подаваше белегът на ключицата му. Знаех, както знаеше и тя, че бялата черта се спуска до единайсетото му ребро.

— Виж, това вече боли — каза му спокойно тя. — А ти наричаш мен преструвана.

Той въздъхна, разтвори яката си и погледна виновно надолу.

— Съжалявам, че те нараних. Наистина. Не исках.

— Знаех си, че онази автомобилна катастрофа е лъжа — каза тя. — Виждаш ли се какъв си? Винаги ми се караше затова че подслушвам на вратите, а самия ти си ме следил. Ровил си в главата ми. В целия ми живот.

— Не — каза Конал и прокара ръка по главата си. — Не. Не бих го направил.

Тя се изправи, счупи злобно една суха съчка и хвърли парчетата върху купчината дърва.

— Работата е там — каза му тя, — че вече не вярвам на нито една твоя дума.

— Не мога да те виня за това.

— Стига се прави на такъв умник! — извика тя.

Издишах бавно през зъби. Конал завъртя запалката си „Зипо“ между пръстите.

— По-тихо — рече спокойно той.

Тя утихна.

Той щракна запалката. Пръстите му трепереха и съчките за лагерния огън бяха нахвърляни небрежно, заради вина или гняв, но най-накрая пламъците затанцуваха, облизвайки кората на дърветата.

— Мислех си, че ще постъпиш като бойскаут — каза тя. — Ще започнеш да търкаш две съчки.

Конал ми хвърли поглед, удържайки с усилие смеха си.

— Фин, имам доста добра представа как се чувстваш през повечето време. Това не е необичайно, нали? А надникването в ума ти е като да гледам през осветен прозорец — понякога не мога да се удържа, макар да не е прилично да гледам.

— Някои от мислите й направо смазват — вметнах аз.

Той се престори, че не ме е чул.

— Но, Фин, колкото и да те обичам, имам доста по-важни неща за вършене от това да надничам в главата ти по цял ден.

Тя погледна към огъня и хвърли в него една съчка.

— Чувстваш ли се по-добре от това?

— Не. — Сега дори аз можех да видя, че тя едва сдържа усмивката си. — Че кое може да е по-интересно от мен?

Този път той се засмя на глас.

— Скоро ще можеш да го контролираш и да блокираш. Като... — Той погледна към Джед, а след това виновно и към мен. Видях го как преглътна. — Както и да е. Не се притеснявай. Ще свикнеш.

— Сигурна съм в това — отвърна спокойно тя. — Ще свикна и да бъда несъщество.

Той сви рамене.

— Прости ни, че ти съсипахме живота, Фини, но го предпочетохме пред това да изгориш на кладата. — Той протегна ръка.

Тя не помръдна.

— Това не оправдава лъжите ви.

Конал свали ръката си.

— Фин. Ти не си толкова ядосана, колкото си мислиш.

— А това — сопна му се тя — означава, че пак ме лъжеш.

— Добре. — Конал се изправи, грабна коженото си яке и прибраната в него юзда извъня. — Трябва да се успокоиш. А аз трябва да отида при Ейли. — И той се отдалечи, без да се обръща назад.

Фин разрови огъня. Изруга тихо и примигна.

Не исках да изпитвам съчувствие към нея, но то се появи от само себе си.

— Дръж си устата затворена, дечко. Така после няма да ти се налага да съжаляваш за казаното.

Очите ѝ проблеснаха. Тя процеди през зъби:

— Мразя те.

— Знам — отвърнах аз и в главата ми проблесна спомен; след миг вече го нямаше.

Ах, горката малка глупачка. Той бе единственият, който имаше нещо общо с нея; нищо чудно, че го обичаше, нищо чудно, че имаше нужда от него.

Всъщност не беше съвсем вярно; вече не. Джед не каза нищо, но ме гледаше като верен ротвайлер. Тя демонстративно се отмести от мен и се притисна към него. Не можах да не забележа как той се вцепени и дори когато я прегърна през раменете, у него се усещаше колебание. Значи не я харесваше.

Скоро щеше да съмне. Небето над източния край на гората бе започнало да просветлява, разкривайки дърветата, наредени като мълчалива армия. Спеше само Торк и хъркаше като повреден трактор. Шона седеше и се взираше в огъня, докато точеше ловния си нож, пъхнал в ушите си слушалките на любимия си айпод.

Изправих се и се протегнах.

— Изпусна крайния срок, Кулан.

Джед примигна, а аз кимнах към небето.

— Щеше да си мъртъв до полунощ.

Може би това не бе най-утешителното нещо, което можех да му кажа, но му желаех доброто.

* * *

Странно колко малко неща усещаше. Мъката я тормозеше като опрян в гърдите нож, който се опитва да пробие копринената си ножница, но все още не е успял да я докосне. Тя бе видяла как Леони скача във водата, но това не се беше случило в истинския живот.

Все още не.

Истинският живот. Всъщност не ѝ беше трудно да приеме, че това е той. Не беше обърнала гръб на дома си — не още. Но Джед трябваше да си отиде. Приятелството си е приятелство, но приятелите могат да се окажат пречка. Мястото му не беше тук. А нейното беше. Изненада се с каква лекота се съгласи да се освободи от него.

Фин. Не допускай студения метал в сърцето си.

Значи след всичките години Леони беше намерила време да ѝ изнесе лекция. Колкото и да бързаше към собствената си смърт. Фин потрепери от възмущение.

Ние сме студени същества, Фин, студени. Ще трябва да се бориш, за да запазиш човешкото у себе си.

Това не беше нечовешко. Тя се притесняваше за Джед. Не, умираше от страх, след онова, което се случи — едва не се случи — на брега. Страхът разяждаше сърцето ѝ като личинка.

Във всеки случай, беше казала тя, забелязах, че майка ми не се бори кой знае колко.

Единствената реакция на Леони бе нетърпелива въздишка. Не обвинявай майка си, Фин. В сърцето ѝ има бучка лед, защото тя се нуждае от нея.

Абсолютно. Онова, от което се нуждаеше Фин, бе също бучка лед, която да запази собственото ѝ сърце. Нещо, което да го направи неуязвимо за личинките на страха.

Освен това всичко се свеждаше до простата истина. Това място бе нейно. А не на Джед.

Сънят идваше на вълни, този път смущаван не от сънищата за майка ѝ, а от пулсиращото негодувание, страх и вина. Когато слънцето се появи между върховете на боровете, сипейки златисти лъчи, тя вече бе будна и видя завръщането на Ейли и Конал. Те не се докосваха, но Конал бе изгубил обречения си вид, а Ейли изглеждаше доста доволна. Фин се надигна и се отдръпна настрана от спящия Джед.

— Недей да ме наказваш с мълчание, Фин. — Конал седна до нея. — Трябваше да отида. Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Не, не е. Знам, че беше тежка нощ. Съжалявам, че не останах с теб, но сам не се чувствам щастлив. — Той отмести смутено поглед. — А и не бях виждал Ейли от доста дълго време.

Фин завъртя очи и сподавено се засмя. Когато отново го погледна, той ѝ се ухили нагло.

После взе ръката ѝ и я огледа.

— Ейли се е справила много добре. Няма да остане белег.

Беше ѝ писнало да слуша за талантите на Начупените устни.

— Сън ти трябва, приятел, не романтика.

— Аха, командаджийка се извъди — изсмя се Конал. — А Начупените устни ти направи услуга.

— Все тая. — Тя го погледна. — Кога смяташ да се напиш?

— Няма да спя — рече тихо той. — Така. Ако ти е омръзнал високия кон, искаш ли отново да опиташ моя? Този път за забавление. — Той събра косата ѝ на конска опашка и я пристегна здраво. — Едно

хубаво надбягване ще прогони всякакви мисли за смърт и ревност от главата ти.

Тя повдигна вежди.

— Безопасно ли е?

— Когато си с мен, да.

— Как се казва той?

— Няма си име. Той не е такъв кон. — Конал се усмихна. — Е, какво ще кажеш?

* * *

Тя щеше да умре. Не можеше да повярва, че го е направила отново и то доброволно този път. Смърт от воден кон, препускащ с всички сили — какъв начин да си отидеш от този свят.

Фин се притискаше силно към гърба на Конал — отчасти, за да не може вятърът да й духа в очите, но най-вече защото я беше страх да погледне — така не виждаше нищо освен част от ризата му, а ухото й се притискаше болезнено към ножницата на гърба му, докато ужасът помпаше адреналин в кръвта й. Когато конят заби копита в пясъка и след кратко плъзгане се спря, Конал я хвана през кръста и я придърпа пред себе си.

— Този път ти ще го водиш. Вдигни поглед, миличка. — Конят подскочи напред.

Когато Конал пусна юздите, тя ги сграбчи, заслепена от мятащата се копринена грива. Ръката на Конал се задържа около кръста й достатъчно дълго, за да успее да възстанови равновесието си, достатъчно дълго, за да успее да се вкопчи в юздите и да усети зиналата паст на коня. След това той я пусна.

Конят се впусна напред и тя се наведе, сливайки се с галопа му. В далечината се виждаха надвисналите над пясъка скали, които стърчаха като начупени кости и тя си помисли, ако въобще можеше да мисли, че ще се разбият в тях като вълна. Тогава, сред плющенето на гривата и свистенето на дробовете си тя чу гласа на Конал в ухото си. Щом пясъчната ивица свърши, тя заби пети и конят отскочи. Купчината скали се сля в неясно петно под краката им. Фин нададе вой и то не от страх.

Когато копитата докоснаха късата трева и твърдата земя, конят завъртя глава и я погледна. Фин можеше да се закълне, че той се смее, но и самата тя трудно щеше да изтрие усмивката от лицето си.

Конал отново обърна коня и го накара да скочи от скалите. Той се спря на брега, душейки соления въздух. Животното копнееше за още скорост, мускулите му потрепваха, то зашляпа с копита в плискащите се вълни и се загледа в морето. Лия оплези език и легна на пясъка.

— Хубаво, а?

— Аха — отвърна тя, когато най-после успя да си поеме дъх.

Конал взе юздите от ръцете ѝ, свали я от коня и скочи след нея. Той седна на пясъка, сплете пръсти на тила си и се загледа в слънцето. Лия се отърси от пясъка и легна в краката му; конят джапаше щастливо с копита във вълните, а Фин полегна сънливо назад и се загледа в безкрайното небе.

Тя облиза зъбите си с език.

— Джед трябва да се прибере у дома — каза най-накрая тя.

— Да, знам.

— Аз няма да отида.

Мина доста време преди Конал да ѝ отговори.

— Ще видим — каза най-накрая той. — А аз ще отведа Джед веднага, щом мога.

— Няма да отида и ти го знаеш — рече тя. — Нали умираш от желание да вбесиш майка ми.

— Фин...

— Сам го каза снощи. Забрави ли?

— Бях ядосан. Тук не е безопасно за теб.

— И там не е безопасно — сопна му се тя. — Не е безопасно за никого.

— Шаная Рууни? Трябваше да те нашамаря заради това.

Тя се наежи.

— Точно ти не ми ги приказвай такива, не и с тоя меч на гърба. Какво щеше да направиш ти, да ѝ отрежеш главата с него?

Той сви рамене и се разсмя. Но не отговори.

— Как изобщо успя да ме забележи Шаная?

Той отново сви рамене.

— А Джед как те е забелязал? Не знам. Може и двамата да имат Ший сред предците си.

— Като стана дума за това, ти имаш ли?

— Да. Ха! Падналите ангели, не знаеш ли. Нали се сещаш за онази приказка, която разказват старите простосмъртни? Когато техният Бог изгонил бунтовните ангели от Рая, онези, които паднали в морето, се превърнали в тюлени, онези, които били уловени от небето, се превърнали в Северното сияние, а онези, които паднали на земята, станали феи.

Тя се извърна и се загледа в облаците, за да скрие усмивката си от него. В настъпилото приятелско мълчание тя скръсти ръце пред лицето си, чувствайки се твърде удобно, за да помръдне. Конят изтича към морето, протегна глава към вълните и започна да пие.

— Значи вие — ние винаги сме живели тук?

— И Воалът ни е пазел, да. Не можем да се справим без него. Има някои неща, за които съм готов да умра, но политическата кариера на Кейт не е сред тях.

Фин се загледа в ножницата на гърба му.

— Моля те, постарай се да не умираш за нищо.

— Нямам и намерение, миличка.

— Ще ми се да спреш да ме наричаш така.

— Късно е вече. Миличка.

Тя завъртя очи.

— И с кого точно се биете?

— С хората на Кейт. Които искат война с простосмъртните. Хора, които вечно са недоволни.

— Значи като Сет — промърмори Фин.

— Не — каза Конал. — Фин, не. Той е недоволен, но няма да стигне чак дотам.

Тя го погледна с вдигнати вежди.

— Това го чух, млада девойко.

— Между другото, той защо ме мрази?

Конал изруга под носа си и зарови пръсти в пясъка.

— Не те мрази. Когато нямаш собствени деца, понякога просто не си толкова мил с децата на другите. Ясно ли е?

— Ти нямаш деца.

— Не, но имам теб. — Той леко ѝ се усмихна. — Сет изгори мостовете си за връщане заедно с мен. В деня, когато двамата

напуснахме крепостта на Кейт и отведохме с нас половината от най-добрите ѝ бойци.

— Ох, ренегати.

— Не е просто ох, а живо мъчение.

— И вие трябва да воювате, така ли?

— Виж какво, Кейт е по-ужасна от всички нас. Тя би започнала война само защото няма с какво да се забавлява в някой скучен уикенд. И се разбира много добре с ламирите. А това не е хубаво, вярвай ми.

Фин се надигна, за да наблюдава коня, който стоеше край водата. Изглеждаше като омагьосан от островите в далечината. Морето се ширеше синьо и копринено под перестите облаци, но в него сигурно се бяха удавили стотици мъже. Хиляди. Фин потрепери, представяйки си гниещите им на дъното тела. Не ѝ харесваше да вижда под покривалото на света и не искаше да знае какво представляват ламирите или защо ѝ навяват мисли за смърт.

— Кейт иска Воалът да умре и това ще бъде краят за нас. — Той вдигна показалец и палец. — Веднъж бях ей толкова близо до изгаряне на клада. Не можем да живеем в онзи свят, Фин. Винаги се стига до сълзи. Или до пламъци.

Тя изпуфтя отвратено.

— Нещо друго да си забравил да ми кажеш?

— Сигурно има още. Все някога ще се сетя и за него.

— Тогава защо не ми разкажеш за снощи? Защо отказа да говориш с мен?

— Какво? — Той се засмя. — Разговаряхме достатъчно дълго снощи. Когато спря да се цупиш.

— Да, да. Не тогава, преди това. Часове по-рано. Когато бях в гората сама и ти се приближи.

Той отвори уста. После я затвори.

— Видях те сред дърветата. Знаеш го.

Конал силно пребледня и смехът му се стопи. Лия седна и зяпна откровено Фин.

— Не съм бил там по-рано — каза той. — Трябваше да яздя като вятър, за да успея да се върна навреме.

— Знам, че е тайна. — Тя се огледа нетърпеливо. — Но тук сме сами, Конал. Хайде де.

Той изглеждаше смаян, че е бил видян.

— Сигурен съм, че знаеш, Фин. Какво ти казах?

— Нали чу. Не ми каза нищо. Сега вярваш ли ми?

— Разбирам. — Зениците му се бяха разширили, но в тях проблясваха възбудени светлинки. — И как бях облечен?

— С дългото си черно палто. Онова супер якото, кашмиреното. Хайде, стига вече, става ли?

— Очите ми, Фин. — Той се опита да се усмихне. — Какъв цвят бяха очите ми?

— Сиви, дърво такава, също като... — Смехът ѝ секна рязко. — Черни — рече тя. — Очите ти бяха черни.

Той я хвана толкова рязко за главата, че тя потрепна, но той просто я стисна здраво и я погледна право в очите.

— Да не е бил твоят зъл брат близък или нещо такава? — Започваше да му се ядосва. — Пусни ме.

И Конал я пусна. Внезапно.

— Две зрения — прошепна той. — О, Фин. Ти имаш две зрения. — После въздъхна тихо. Прибра кичур коса зад ухото ѝ и го задържа, за да не увисне отново. — Разбира се, че си ме видяла — рече Конал с плашещо ярки очи. — Но сега ме чуй. Това си е моя работа. Не го споменавай на никого. Чу ли? На никого. — Той се поколеба. — Особено на Сет.

Фин кимна, останала без думи. Когато Конал се изправи ѝ помогна да стане, тя се наклони към него и положи длан върху гърдите му. Изведнъж я дръпна рязко.

— Ти се страхуваш!

— Да — отвърна той. — Но ти недей. Фетчът няма да те нарани.

Тя отвори устата си да попита какъв е този фетч, но Конал вече вървеше с широки крачки по пясъка. Черният кон се обърна и изтопурка подире му. Бялата вълчица ги последва, но не и преди да удостои Фин с най-укорителния поглед, който момичето бе получавало през живота си.

Човек би си помислил, че брат ми и Джед са свързани чрез някаква невидима нишка. След инцидента на брега, когато глупостта на момчето едва не уби и двамата, то не се откъсваше от Конал. Присъствието ми временно го принуди да се отдалечи, но накрая Джед просто не успяваше да устои на поривите на предаността. Нямах намерение да напускам мястото си край огъня и той сигурно го знаеше, затова ме стрелна с поглед и тихомълком се отпусна на земята до него.

Подъвка замислено устната си и промърмори:

— Съжалявам за майка ти.

— Да, благодаря. Мислех си, че тя ще съжалява повече, че ни напуска.

— Но тя беше стара, нали? Имам предвид наистина стара.

— Ха. Да. — Конал прегриза един нокът и отпусна ръката си през врата на Лия. — Но ако питаш мен, Джед, животът е хубаво нещо. Колкото повече живея, толкова по-силно се привързвам към него.

Джед изсумтя.

— За разлика от другия тип.

— Какво?

— Онзи, когото уби снощи.

Конал загриза друг нокът.

— Да.

— Той вече не е привързан към живота си, нали?

— На негово място щеше да бъдеш ти, Кулан — сопнах му се аз. — Някой убива вместо теб: трябва да се чувстваш късметлия. А не като някакъв шибан моралист.

— Сет, престани. — Конал разтърка слепоочията си. — Животът е ценен, Джед, но по желание на съдбата и стечение на обстоятелствата твоят живот се оказа по-ценен за мен от неговия. — Той подпря брадичката си с ръка. — Куах говореше сериозно за Ласло. Лейтенантът му беше тръгнал по следите ти.

— Ето. Хапни от поредната изкупителна жертва. — Бръкнах в огъня и извадих жарено парче от заека, все още парещо, и го хвърлих в

скута му. Той изписка и го метна над пламъците; Торк го улови, сви рамене и го изяде.

— Чекиджия. — Джед се изправи и дишайки тежко, сви ръцете си в юмруци. — Ти не си нормален.

Изсмях се гръмогласно.

— Нормален! Виж кой го казва!

Той отстъпи назад, докато се изправях, и ми се стори задоволително уплашен, когато повдигнах брадичката му с пръст и го погледнах в очите.

— Ти си аномалия в един изкривен свят, Кулан! Какво му е нормалното на това? Храните ви са пълни с химикали! Майка ти е пълна с химикали! Ти дори не съществуващ, нормално момче!

— Стой далеч от мен! — Джед се опита да ме изблъска назад.

Конал се надигна и ме изгледа предупредително.

— Да. Остави го, Сет.

— Не, нека поиграем на въпроси и отговори. — Ухилих се в лицето му.

— Махни се от мен!

— Как се казва баща ти? Тя казвала ли ти е някога името му?

Джед искаше да ме удари и аз се надявах да се опита. Но бях изпуснал Фин от погледа си. Първото нещо, което зърнах, бе как тя се хвърля към мен. Едва не ме събори на земята, когато започна да ме налага с юмруци по лицето и да ме рита яростно в слабините. Хванах я за китките, отчаяно опитвайки се да я задържа на една ръка разстояние от мен.

— Виждаш ли, Конал, виждаш ли? — След като бях преодолял първоначалния шок, аз си умирах от смях, докато избягвах ритниците ѝ. Тя пищеше от ярост и болка, опитвайки се да изтръгне ръцете си от моите. — Фини проявява нрава си! На нея не ѝ пука за нас, тя си пази кутрето!

— Пусни я! — Конал стисна пръстите ми и яростно ги разтвори. Аз залитнах назад и започнах да духам кокалчетата си, без да спирам да се смея. Конал хвана Фин; по бузите ѝ се стичаха гневни сълзи.

— Не плачи, дечко! Твоето изгубено момче не съществува!

— Ти си безсърдечно копеле.

— Права си, миличка! Така е най-добре! Попречи ми да свърша като баща ти!

Тя внезапно изкрещя и замахна с нокти към лицето ми.

— Да не би да се подиграваш на болното сърце на баща ми?

Отстъпих назад, задъхан от истеричен смях.

— Болно сърце? — изпъшках аз. — Богове, да! На едно сърце ще му е трудно да бие, когато в него е забито острие!

Настъпи тишина. Ужасяваща, плътна и мрачна. Изражението на Конал наподобяваше зимна картина, но без красотата ѝ.

Знаех, че съм стигнал твърде далеч. И когато Конал пусна Фин, аз знаех, че е изгубил контрол, разбрах го по оголените зъби и блестящите сребристи очи. Затова не трябваше да се изненадвам, когато той процеди през зъби ужасна обида за мен и майка ми. Колкото и да бе злобна, тя си беше чистата истина.

— Копеле на долна курва.

Шона стреснато ахна, но никой не обели дума. Брандир пристъпи към мен, за да ме защити, и оголи зъби срещу Конал, въпреки предупредителното ръмжене на Лия.

Добра постъпка. Той ми беше верен. Аз леко докоснах съзнанието му с моето. Поех си дълбоко дъх, после още веднъж. Изчаках острата болка да отmine и се усмихнах студено.

— Това съм аз, човече.

Конал затвори очи.

— Мурлин — каза той.

— Ама и характерче имаш. — Гласът ми звучеше нежно. Зарових пръсти в козината на Брандир. — То ще те убие.

— Сет, човече, съжалявам. Ужасно съжалявам. Не исках да го кажа.

— Да.

— Знаеш, че не исках. Съжалявам.

Да, знаех го. Знаех и че извиненията не са силната му страна. Облегнах глава на шията на жребеца и неохотно му се усмихнах.

Фин предпочиташе да получа истински бой, а не само вербален.

— Защо му се извиняваш? — извика тя.

— Той ми напомни — казах студено аз, — че лъжите понякога са по-добри от истината.

Тя ме погледна, след което се обърна към Конал.

— Значи това обяснява всичко. Лъжите ти в продължение на шестнайсет години.

— Да, всъщност...

— Млъкни, Сет. Фин, казах ти, че изобщо не е така. Не исках да...

— Баща ми! — Думата прозвуча като ридание. — Ти каза, че е от сърцето му. Излъгал си за баща ми!

Колко приятно бе усещането, че не аз бях причина за настъпилата ужасна тишина.

И въпреки това...

— Преодолей го — сопнах й се аз. — Конал страдаше от загубата на Ангхис също като теб. Дори повече. И той бе повече баща за теб, отколкото би могъл да бъде Ангхис.

— Кой? Извинявай, но не знам за кого говориш.

— Фин... — Конал се поколеба и загуби.

— Имаш предвид него? Мъжът, когото дори не познавам? Който препуска наоколо с меч в ръка и избива невинните фермери?

Ейли се изправи. Шона заби поглед в земята.

— Обичах те, Конал. Но всъщност дори не съм те познавала.

Тя отблъсна Джед настрани и тръгна, препъвайки се, към дърветата.

Никой не смееше да вдигне очи. Миналото време, което бе използвала, рикошира в гърдите ми. Само боговете знаеха какво причинява на Конал.

— Искате ли да... — обади се Шона.

— Не, не. Не мисля... Не, остави я. Нека се успокои. Не знам. — Конал стисна зъби.

— Ще го преодолее — казах аз.

— Няма, ако зависи от теб — изръмжа Джед.

Свих рамене, вдигнах трупа на елена и го изнесох от сечището. Не беше трудно да го заколя в тъмното, близо до дърветата, но не затова исках да се отдалеча от останалите. Малко след края на гората, точно под песъчливото свлачище, имаше хубава гладка скала. Стоварих трупа върху нея, извадих ловния си нож, усещайки погледа на Конал. Той не сваляше очи от дърветата.

За миг си помислих дали да не предложи да тръгна след нея. Да се извиня на глупавата крава. Да поуспокоя нещата. Да й обясня как го е наранила; знаех, че накрая ще му прости и колкото по-бързо станеше това, толкова по-добре. Реших да изчакам. И ако Конал не отидеше,

тогава щях да го направя. Щях да преглътна гордостта си, дори ако това означаваше да се задавя.

Разпорих корема на елена с ножа си, извадих вътрешностите му и ги хвърлих на Брандир и синия жребец. Конят успя да се пребори с вълка за тях, но и без това двамата се бяха нахранили добре. Конал ме наблюдаваше напрегнато; знаех, че се опитва да не мисли за Фин. Той запретна ръкави над лактите си и погледна към зората, която облагряше небето над морето.

— Не може да е отишла далеч — казах аз. — Просто се опитва да се успокои.

— Знам.

Може би не искахме да мислим за друго. Специално аз. Щом сега ги надрънках такива, какво ли щях да сътворя занаят?

Пред нас се ширеше неприветлив пейзаж и вече миришеше на зима. Небето бе покрито с архипелази от облаци, озарени от невидимото слънце, което бе скрито под облачния куп.

— Зазорява — казах аз, без да вдигам поглед от окървавените си ръце. — Минаха почти два дни.

— Богове.

— Няма нужда от паника. — Седнах назад върху петите си и погледнах към него. Понякога ми се искаше да го хвана за раменете и да го разтърся. — Но Джед трябваше отдавна да си е заминал.

— Трябваше, да. — Очаквах да ми се тросне, а не да отговори с тъжен глас. — Каж ми, Сет. Сбърках ли?

— Не питаш правилния човек. Знаеш какво смятам аз. Фин отдавна трябваше да бъде доведена тук.

Конал разтърка врата си и погледна към дюнците. На лявата му ръка се забелязваха старите дълбоки белези.

— Ще я върна обратно. Все някога.

— Тя няма да тръгне, преди да настъпи това някога. Не е готова, трябва да остане там, където ѝ е мястото. Твърде дълго е била лъгана. Стела налагаше своето в продължение на шестнайсет години.

— И аз адски съм ѝ ядосан. Това ли искаш да чуеш от мен?

Свих рамене.

— Работата е там, че ти също не искаш Фин да се върне там.

— Не, не искам. Сега се налага да остана; нямам друг избор. Ако Фин се върне, може би никога повече няма да я видя.

— Тогава й дай време. Дай и на себе си, като става въпрос за това.

— Щом казваш. — Той откъсна парче нокът със зъби. — Не съм сигурен колко време мога да отпусна. Майната й на проклетата Кейт, животът ми и без това няма да значи нищо. Навит съм.

Ухилих се.

— В безопасност си. Стела няма да се върне тук; а сега и ти няма да отидеш там.

— О, страхотно. Много благодаря. — Той ме тупна приятелски.

— В такъв случай повикай Джед.

— Още сега. — Той ми намигна и леко повиши глас: — Джед?

Няколко минути цареше мълчание, но никой от нас не проговори и най-накрая момчето изпълзя през цепнатината в скалите.

— Слава Богу, че не си социален работник — промърмори той. Конал се ухили на Лия; Джед се отразяваше в студените й жълти очи като муха в кехлибар.

— Смятаме да те отведем у дома.

— Време беше — изсумтя Джед. — Мястото ми не е тук.

— Не става въпрос за това — отвърна Конал и зарови пръсти в рошовата козина на Лия, — макар наистина да е така.

Джед поклати глава.

— Какъв си чекиджия.

— Виждаш ли? Двамата със Сет сте един сорт.

Засмях се.

Джед кимна с глава към ръката на Конал и белите белези.

— Това от какво е?

— Това ли? — Конал прокара пръсти по единия, избягвайки погледа ми, и бързо свали ръкава си. — Това са моите грехове.

Спомних си колко дълбоки бяха раните. Нищо чудно, че белезите бяха толкова грозни.

— А, така ли? Така ли се наказвате по тия места?

— Наказание ли? Преброй ги, Джед. Не мога да си ги нанеса сам.

Протегнах се и се прозях.

— Край на разговора, Кулан.

Конал полегна назад, за да се наслади на невероятното небе, а вълчицата се изпъна до него и облиза ухото му с език.

— Хей, Лия, гъделичкаш ме.

Отблъснатата Лия насочи майчинския си инстинкт към Джед и облиза лицето му, докато той не я хвана за муцунката да я почеше зад ушите. Осмелих се да погледна към Конал. Утринната светлина подчертаваше ъгловатото му лице с хлътнали очи, изпъкнали скули и набола тъмноруса брада. Очите му бяха замислени и тъжни.

Побързах да прогоня тревогата си. Нещастникът се нуждаеше единствено от няколко часа сън.

— Ку Хорах, изглеждаш ужасно — каза аз. — Трябва да...

— Тръгваме. Вярно. — Конал се изправи и измъчената тъга изчезна. Или поне така щеше да ми се стори, ако не го познавах толкова добре. — Ти също, Джед. Може и да не си го забелязал, но започваш да се чувстваш удобно тук. По-добре внимавай това да не се случи.

— Виж какво, човече, с нетърпение очаквам да се махна оттук.

— И преди да го направиш — промърморих аз, — бъди така добър и ни върни брошката, която отмъкна от работната маса на Ленора.

Лицето му се смръзна, но той умело прогони виновния израз от лицето си. Момчето бръкна във вътрешния си джоб, извади брошката и ни я подаде. На слънчева светлина тя изглеждаше още по-красива и блясъкът караше камъните да изглеждат по-големи.

— Нямаше да разберем — рече благо Конал. — Ленора ни каза.

— Не знаех, че е разбрала. — Гласът на Джед звучеше сърдито и обидено.

— Аха, разбрала е само защото е усетила липсата ѝ. Тя помнеше всичките бижута, а и нямаше кой друг да го вземе. Между другото, добра работа. Би могъл да ме научиш на някой и друг трик.

— Какво?

— Ти си много по-добър от мен. — Конал му намигна.

Докато Джед проумяваше думите му, червенината постепенно изчезна от лицето му.

— Ти си бил крадец? — Той замълча. — Разбира се, хората не те забелязват.

Конал потърка късата си коса.

— Не особено.

— Воалът ще ми свърши добра работа. В Теско.

Изсумтях.

— Шона ще те върне обратно при портала, става ли? — Конал огледа изкусната златна плетеница, после я сложи в шепата на Джед и събра пръстите му върху нея. — Не я продавай за жалки монети. Струва доста. Би трябвало да ти стигне за известно време.

Джед беше твърде изненадан, за да каже каквото и да било.

Конал не можеше да го погледне в очите.

— Радвам се, че се запознахме. Мисля, че ще се справиш.

Джед преглътна.

— Добре ли си? Притеснява ли те нещо? Мога ли...

— Да. Не. И не. Това ли е всичко? — Конал се усмихна леко. — Какво има, Шона?

Мъжът се появи между дърветата с пребледняло лице.

— Ку Хорах — каза Шона. — Няма я. Фин изчезна.

ЧАСТ ТРЕТА

Джед прескочи бодливата тел, обграждаща Езерото на феите, озова се на земята и се обърна към мрачната гора. Времето се беше променило бързо; синята вода, която се виждаше между боровите дървета, бе придобила бледосивкав зимен цвят и повърхността ѝ се къдреше под лекия ветреца. Стомахът го присви в неочаквана болка.

Радваше се, че е успял да се измъкне от онова ужасно диво място. Въобще не му се мислеше с какво ли се занимава Конал в момента. Сигурно е избесил всички, ако не е успял да намери Фин. Или е обесил нея, след като я е намерил.

Той прогони спомена за безумната мъка и ярост на Конал, как бе излял на Шона да отведе бързо момчето у дома, за да може да се метне на коня и да му помогне в търсенето. Джед се зачуди какво ли се е случило с Фин, къде ли е отишла.

О, на кого му пука? Не и на него, съдейки по поведението ѝ през последните двайсет и четири часа. Тя очевидно бързаше да му види гърба, държеше се с него така, сякаш непрекъснато я дразни. Да върви по дяволите заедно с Конал. Това вече не му беше работа; всъщност никога не му бе било. С малко повече късмет майка му скоро щеше се вземе в ръце и отново ще тръгнат на път. Моля те, Боже, помисли си той, дано тоя път да избере град с прилични размери, някъде, където да се изкуши да си намери приятели.

Хубаво бе това да стане по-скоро, преди властите да я отрежат. Доколкото Джед знаеше, социалните я бяха посещавали в негово отсъствие.

Всъщност дали това бе чак толкова лошо?

Джед не знаеше откъде се чува необяснимият шепот. Навярно от самия него, понеже звучеше само в главата му, макар никога да не бе очаквал тази мисъл да му се стори толкова съблазнителна.

Свобода, помисли си той. Никакви отговорности, никакви проблеми, никаква любов. Щеше да направи нещо за себе си, да си оправи живота. Мила щеше да се справи и без него; сигурно щеше да се справи и без Рори, защото скоро щеше да забрави за съществуването

му. А Рори? Той щеше да се чувства по-добре в дома, отколкото с онази наркотизирана самка.

Що за дума беше самка? И откъде му хрумна?

Откъде изобщо се появиха тия глупости в главата му?

Защо беше толкова сигурен, че всичко това се е случило?

Побиха го ледени тръпки и той побягна.

Пердашеше по асфалта по-бързо отколкото бе тичал някога, без да обръща внимание на светофарите и едва не се озова под гумите на едно беемве. Но Джед тичаше като насън — краката му не искаха да мърдат, въздухът беше гъст като мед, той не можеше да се движи достатъчно бързо. Съсредоточи се върху периметъра на града, върху сивите улици и безцветния бетон. Улиците вече бяха претъпкани с народ и той се блъскаше в тълпата, без да обръща внимание на крясъците. Когато сви по уличката, която водеше към задния вход на дома му, дробовете бяха започнали да го болят.

Както винаги, глупавата порта беше заяла. Той подскочи, хвана се за ръба на оградата, изкатери се, скочи от другата страна и бръкна в джоба си за ключа.

Дългурестият дилър беше хванал дръжката на входната врата, но щом зърна Джед, той я пусна и отстъпи встрани. Джед продължи да рови отчаяно за ключа, пренебрегвайки злобната му усмивчица. Беше трудно да не му обръща внимание.

— Какво интересно развитие.

Дилърът отново му се усмихна и вътрешностите на Джед се свиха от отвращение. Когато пръстите му най-послед докоснаха ключа, той бе на път да изкрещи от безсилие и разтрепераните му ръце трудно улучиха ключалката. Мъртвешкият смях, който се разнесе зад гърба му, прозвуча като пукането на сухи съчки под ботуш, но поне вля сила в мускулите му. Той рязко отвори вратата.

Хукна нагоре, взимайки по две стъпала наведнъж. Притисна ръка към устата си, като едва не се задави от миризмата на амоняк, урина и... повръщано. Хазайката се намираще на площадката между етажите и Джед се блъсна в нея, прескачайки наведнъж последните три стъпала.

Тя залитна и настръхна.

— Обадох се на полицията. Бебето трябва да бъде отведено в детски дом. — Носовият й глас се издигна в крясък. — Цяла сутрин

реве!

Джед рязко отвори вратата и я цапардоса в лицето.

Застана неподвижно на прага. Отнякъде се носеше пискливият плач на Рори и навсякъде вонеше на повръщано. По лице на пода лежеше майка му. Главата ѝ бе извърната така, че едното ѝ кафяво око гледаше право в него.

— Мамо?

Объркани мисли, вледенено сърце, пълно отрицание. А в далечината — приближаващи се сирени.

И една ясна мисъл — можеше да се погрижи само за единия от тях. Той сграбчи одеялцето на Рори, праметна го през главата на пищящото бебе и го притисна в прегръдките си. Боже, малкият негодник беше целият мокър и вонеше. Джед пхна един памперс в джоба си.

Рори зарови лице във врата му, писъците му постепенно преминаваха в хълцавици. Джед се поколеба. Искаше му се отново да провери майка си, но просто нямаше смисъл. Нямаше и време за това.

Той излетя навън.

От тичането надолу по стълбите с Рори в ръце му се зави свят и той се спъваше на всяка стъпка. Кльощавия дилър бе изчезнал, но хазайката стоеше в двора и надничаше през портата, която бе отворена широко и се полюляваше на ръждясалите си панти. Джед я бутна настрана, пренебрегвайки гневните ѝ викове, които скоро вече не чуваше, защото се отдалечаваше на бегом, а сирените виеха в ушите му.

Той отскочи встрани, когато линейката сви по уличката, но шофьорът не му обърна внимание и Джед се шмугна зад колата. Приближаваха и други сирени. Те се чуваха от двете посоки на Т-образното кръстовище и Джед се сепна, препъвайки се. Три коли за майка му? Това му се струваше прекалено.

Когато стигна до края на улицата, той отново ги чу. Воят отекваше в бетонните колони на търговския център. Не можеше дори да разбере откъде идват. Хората зяпаха, но Джед не знаеше къде да отиде, накъде да завие. Той изкрещя от безсилие.

— Ей, ти. Спри!

Той се шмугна през разкъсаната ограда и се затича през сметището. Познаваше добре територията си, но сега носеше Рори,

който се бе вкопчил здраво в него. Не можеше да го изостави. Както беше изоставил Мила... не. Бързо прогони образа от съзнанието си — просната неподвижно на пода, изкривена под странен ъгъл.

Когато стигна до края на сметището, той се спря пред булеварда с разтуптяно сърце. За кратко затвори очи, после изскочи от дупката, но те стояха пред него: полицай без шапка и две жени, едната с полицейска униформа, а другата с черно поло и евтино червено сако. Приближаваха се към него, Червеното сако най-отпред, и се спряха когато и той се спря, задъхан. Тя протегна ръка към него, с напрегнат поглед.

— Хайде, синко, успокой се. — Гласът на полицая беше нисък, авторитетен, от типа гласове, на които инстинктивно се доверявате. — Нека помогнем на теб и на бебето. Ела.

Джед погледна ченгето, после се обърна към жената. Очите ѝ проблясваха фанатично, почти гладно.

Джед се завъртя и хукна отново. Оставаше му единствено да напусне града. Когато зад гърба му се разнесоха викове, периметърът му се стори ужасно далеч, но той успя да го достигне много по-бързо, отколкото се бе надявал. Рори се бе вкопчил в него като бръшлян. Свиреха клаксони, свистяха гуми и летящите по магистралата коли го разколебаха за момент; но миг по-късно той вече бе преминал околоръстното шосе и бягаше с всички сили към полето.

Джед спря, за да си поеме дъх, и отново затича. Преследвачите му не се отказваха; Боже, защо бяха толкова упорити? Отново се чуха сирени, този път пред него. Защо бяха толкова много? Защо толкова ги интересуваше?

Силите го напуснаха окончателно при портата край Езерото на феите. Той се облегна на нея, поемайки си дълбоко дъх, макар дробовете да го боляха. Остана там, загубил всякаква надежда. Нямаше как да прехвърли Рори през бодливата тел — тя можеше да разкъса нежната му кожа. Джед потърка очи във влажната руса коса на брат си. Напусна го всякакво желание за борба и той се свлече край портата.

Тя се отвори широко; момчето едва успя да се удържи да не падне.

Какъв глупак. Беше толкова смешно, че той едва не се заля в истеричен кикот. Месеци наред беше прескачал ограда от бодлива тел,

която имаше порта със счупен катинар. Но вече нямаше никакво значение. Тук нямаше къде да се скрие, но той продължи тронаво напред, пренебрегвайки вътрешния си глас, който го подтикваше да се върне назад. Тук можеха лесно да го вкарат в капан, лесно да го заловят.

Но и на пътя беше така.

Джед спря в сенките на боровете и зачака с надеждата ченгетата да са суеверни и да не посмеят да се приближат до Езерото на феите. Напразна надежда, но ако той навлезете още малко навътре и се скриеше в храсталака, те може би щяха да претърсят само отгоре-отгоре. Не биваше да остава толкова близо до оградата.

Той заслиза, залитайки, надолу по склона, по-навътре в гората. Скитникът не се виждаше никъде, което си беше добре. Той не бе сигурен как да постъпи, ако се окажеше хванат в капан между един психопат и екип социални работници.

Далеч назад вратата издрънча.

Джед се бореше със страха, дишаше плитко и учестено. Щеше да отиде в затвора, а Рори в детски дом, и той никога повече нямаше да види брат си. Внезапно това ужасно го разтревожи. Болезненият страх го подтикна да върви напред, макар от това да нямаше смисъл — без Фин езерото бе напълно безполезно; просто една влажна, студена бездънна пропаст.

— Добре, синко. Успокой се. Няма къде да отидеш. Ние просто искаме да ти помогнем.

Джед не можеше да види ченгето в сумрака, но му се струваше че мъжът лъже и това му даде нови сили. Той отстъпи назад, огледа дърветата с присвити очи и единият му крак потъна в ледената вода. Рори изхълца и се вкопчи още по-здраво в него.

— Хайде, момченце. Моля те. Не си заслужава.

Джед отстъпи още по-назад, почти против волята си, но не можеше дори да си помисли да им се предаде, още не. Откъм портата се разнесоха викове, свистене на гуми и затръшване на автомобилни врати. Колко са много.

Той неусетно се оказа затънал до кръста, след това до гърдите. Повърхността на водата бе покрита с тънка ледена кора и студът му спираше дъха. Макар също да бе потопен във водата, Рори мълчеше, вкопчен здраво в него, дишащ учестено. Боже, помисли си Джед с

нарастваща паническа ярост: ако имаше пистолет, щеше да застреля ко...

... копелетата.

Той опипа с безчувствените си пръсти оръжието, което бе пъхнал в колана си.

Тук той не беше безполезен. В магазина на пистолета му имаше патрони — Сет му ги беше показал. Беше му показал и как да запъне ударника. Сет го бе научил как да освободи предпазителя и да натисне спусъка.

А той дори не го беше осъзнал.

— Ед — прошепна Рори. Той притисна буза към Джед и изплю една малинка в ухото му.

Джед потрепери. Лудост. По-лесно би минал през леденото езеро, отколкото да застреля човек. И без това водата сигурно беше повредила глупавия пистолет. Той зарови лице във вратлето на Рори и го прегърна силно.

Точно тогава между дърветата се появи фигура, която се спря рязко до храсталака. Стоманеносивите очи зад дебелия стъкла се ококориха и скитникът го зяпна стреснато.

Джед можеше само да отвърне на погледа му, чудейки се какво ли е усещането на смъртта. После реши, че знае, защото от водата се надигна някакво водорасло, което се уви около краката и кръста му.

Светът бе погълнат от ужасяваща чернота и той бе издърпан под повърхността на водата към небитието.

Ако Ласло не беше убил момичето, аз щях да го направя вместо него.

Липсата на Фин беше много по-плашеща, отколкото присъствието ѝ в плът и кръв. Шона, Торк и аз изгубихме много време опитвайки се да убедим Конал, че я няма и че няма смисъл да я търсим повече; Ейли трябваше да му набие малко здрав разум в главата, заради което после отнесе калая. Но след прекараните часове в търсене нямаше смисъл да си го признава.

— Ласло я е докопал — казах аз. — Сигурно така е станало.

— Благодаря, че ми показва очевидното. — Той скръцна със зъби.

— Пак заповядай. Сега да се връщаме в крепостта. Няма как иначе да ѝ помогнем, а и загубихме доста време.

— Трудно ще е да се върнем в крепостта — посочи Торк. — Разполагаха с достатъчно време да пуснат допълнителни патрули, освен това знаят къде се намираме.

— Не мога да тръгна, още не. Не мога да я изоставя.

— Нямаш друг избор — каза твърдо Ейли. — Съжалявам. Но поне момчето си замина; един проблем по-малко.

— Какво иска тя от Фин? Момичето не може да навреди на Кейт. Не може и да ѝ помогне.

— Хванала я е, за да те ядоса? — предположи Ейли.

И тъй като това си беше чистата истина, той не можеше да ѝ възрази. Но тя не трябваше да му го казва поради много причини. Той се умълча и не спря да чеше белезите по ръката си, макар те сигурно да бяха спрели да го сърбят още преди векове.

— Изгубихме твърде много време — рече най-накрая той.

— Точно каквото исках да ка...

— Не. Имах предвид, че изгубихме твърде много време в тази гора. Крепостта се намира на два дни езда; майната му на всичко. Трябва да си я върнем, преди Ласло да я отведе в пещерите на Кейт; ако не успеем, ще измислим нещо по-късно. Щом се озове там, целият клан няма да успее да я измъкне.

— Ку Хорах, това е...

— Ейли, да не си посмяла да продължиш — сопна ѝ се той. — Няма да я изоставя. Кейт иска да отида и да я прибера; ако не го направя, тя ще я обеси.

— Можем поне да извикаме подкрепления. Дори от такова разстояние Торк може да призове Сулир...

— Така ли? Да е опитвал напоследък?

Торк се изчерви, когато всички вперихме мрачни погледи в него. Дори не се опита да отговори.

— Видя ли? — рече горчиво Конал. — Не знам как успява да го направи Кейт, но ѝ се получава. Отрязани сме. Свиквайте. — Той сграбчи кичур от гривата на жребца. — Сега отивам да прибера кръщелницата си. Някой ще дойде ли с мен?

* * *

Въобщо не ми харесваше, че се разделяме отново, но щеше да е глупаво от наша страна да не увеличим шансовете си. Ейли настоя да язди с Конал и Торк тръгна с тях; аз се радвах на мълчаливата компания на Шона, който беше и най-добрият следотърсач.

— Ще ми се да бях убил Ласло, когато имах тази възможност — казах аз.

Шона се изсмя сухо.

— Ще имаш и друга. Стига брат ти да не се добере пръв до него.

Искаше ми се и аз да бях такъв оптимист. Боговете са ми свидетели колко омразно ми бе да държа Ласло на мушка, а стрелбата да ми е забранена от някакъв си технократ в заврян накрай света офис, който има повече опит в политиката от мен, но никога не е виждал хората си в действие. Всеки ден се ругаех заради това. А ругатните станаха още по-грозни след като отново му хванах следите и когато най-накрая реших, че е настъпил моментът да го вкарам в гроба, намерих само седемдесет и осем заложници от онова, последното село.

Всъщност не беше точно така. Открих останките от телата им, накълцани на парчета и нахвърляни в един масов гроб.

Тръснах глава, за да прогоня спомена.

— Между другото — обадих се аз, — не го подценявайте. По-добър е с меча, отколкото би трябвало.

— Но не и колкото Конал — рече Шона.

— Колко предано от твоя страна — заядох се аз, — но не бих заложил на това. Смъртоносните манияци не ги дисквалифицират от олимпиадите. Той спечели злато.

Шона рязко дръпна юздите на коня си и подуши въздуха.

— Какво? — Извадих меча си наполовина от ножницата.

Той поклати глава.

— Не е наблизно, но усещам нещо, което досега го нямаше.

— О, богове. Не ми казвай.

— Хубаво. — Той ми се усмихна печално. — *И дума няма да обеля. Нещо отново мина през водния портал.*

* * *

Странното усещане бе дишането. И то само защото не очакваше, че ще може да го прави. Пръстите на Джед загребах водорасли и мокри камъчета, той се надигна на колене и повърна в плитката вода. Забеляза, че всъщност не повръща вода. Изтощението и ужасът изхвърляха навън последния му обяд и щом стомахът му се изпразни, той се почувства много по-добре.

Рори. Джед се надигна, олюлявайки се.

Слава Богу. Рори се намираше на брега и се заливаше от смях, хвърляйки шепи ситен пясък във водата. Джед се преви на две и изчака спазмите в стомаха му да утихнат. Небето изглеждаше оловносиво и зловещо, но тъничката косица на Рори блестеше като огряна от слънцето пшеница. Детето — ако наистина беше Рори, — дори не изглеждаше толкова мършава, сякаш по време на престоя си във водата беше наддало доста. В главата му се зароди подозрение.

Рори го погледна озадачено. След това познатите му бебешки зъбки проблеснаха в широка усмивка, той се изправи с мъка и се заклатушка към брат си.

— Ед! — извика детенцето.

Джед се свлече на колене и го прегърна. Ох, гърбът му беше вир-вода и вонеше на урина. Горкото хлапе — това си беше точно Рори.

Джед бързо смени разпадащия се памперс; само Бог знае как щеше да се оправи следващия път. Нахлу му отново мокрите дънки и се изправи.

Когато усети първите дъждовни капки върху ръцете си, той се усмихна на детето.

— Да вървим, ангелче.

От небето се бе спуснала плътна дъждовна завеса, която замъгляваше хоризонта и покриваше руините на замъка. Джед го зърна за миг, после го изгуби. Дъждът го приближаваше, но облаците не бяха единствената опасност. Заедно с тях се носеше още нещо, което той усещаше в стомаха и костите си.

Налучквайки посоката, той се изкатери по брега и пое през равнината, обрасла с ниски храсти. Рори го беше яхнал през хълбока, но дори веселото му настроение не можеше да издържи над дъжда, който започна да се излива върху тях, когато се отдалечиха на стотина метра от брега. Джед подгизна за секунди, а Рори се сгуши в него и водата започна да се стича от главата му по врата на брат му. Хлапето захленчи.

— Шшт — промърмори машинално Джед, макар да не виждаше причина детето да млъкне. Самият той бе на път да захленчи. Беше сам, без приятели, изпълнен със самосъжаление и беше почти сигурен, че е сбъркал пътя. Но въпреки това нямаше смисъл да се връща назад. Джед притисна здраво Рори към гърдите си и продължи да крачи.

За няколко минути хоризонтът се изгуби съвсем, сякаш размазан от гигантски палец върху водния пейзаж, и времето изгуби всякакво значение. Единственото, което Джед долавяше, беше жвакането на обувките му и унилото шумолене на дъжда. Животът му представляваше единствено отегчение, изтощение и подгизващ студ: той бе напълно дезориентиран и нямаше представа колко километри е изминал. Мина час, после втори и накрая той се отказа да гледа часовника си, защото стъклото му бе замъглено от дъжда.

Заради Рори не можеше дори да си избърше очите; водата се стичаше по лицето му и постоянното примигване му въздействаше хипнотизиращо. Вятърът се усили от чиста злоба и дъждовните струи го шибаха право в лицето. Искаше му се просто да легне в храстите и да си почине. Копнееше толкова силно за това, че бе готов да го

направи въпреки ужасяващото усещане, което го полазваше заедно с настъпващия мрак.

Следяха го. Не можеше да ги види, но ги усещаше. Не бързаха, просто изчакваха и се присмиваха на усилията му. Враждебни намерения, помисли си той, припомняйки си Мечо Пух и невестулките, последната приказка за лека нощ, която бе прочел на Рори от една открадната книжка. Прииска му се да се засмее. Прииска му се да заплаче. Искаше да се прибере у дома.

О, това вече нямаше значение. Хрумна му, че каквото и да бе враждебното нещо, той нямаше да му позволи да се забавлява за негова сметка. Можеше просто да се спре, да седне заедно с Рори на земята и да чака. Вече дори не му беше студено.

И точно когато краката му омекнаха, той чу нещо познато. В първия момент помисли, че е игра на въображението му, но после почувства ритмичното тупкане под краката си. Знаеше, че трябва да побегне, но тичането принадлежеше на едно друго време и място — място, където от него имаше повече смисъл.

То изскочи иззад плътната дъждовна завеса право под носа му — едно озъбено чудовище. Трябваша му няколко спираци дъха секунди, за да осъзнае, че това е кон, с пламнали ноздри и блестящо око, черно като на акула. Просто един кон — о да, той помнеше конете. Джед се спря и притисна Рори към себе си, докато животното препускаше около тях в лек галоп. Постепенно то премина в арогантен галоп и стесни кръга дотолкова, че Джед трябваше да се върти, за да не го изпуска от поглед. Рори също го наблюдаваше, без изобщо да изглежда притеснен, и Джед дори чу веселото му гукане, когато бялата глава на коня се наведе да го подуши.

Съществуването се отпусна на задницата си със звучно цвилете и удари с копито по земята. Дори това не уплаши Рори, който се усмихна, протегна ръка и докосна муцуната му. Джед затвори очи, пригответи се да умре и да защити с тялото си брат си.

Нямаше удар с копито. Конят подскочи към небето и прелетя над главите им точно когато Джед се наведе под корема му. След миг вече се отдалечаваше през подгизналата пустош и постепенно се изгуби зад водната завеса.

Поемайки си рязко дъх, Джед потрепери от студ и страх. Но поне трепереше. Предателската топлина бе изчезнала и крайниците му

отново можеха да се движат, изпълнени с енергия и болка. Вече напълно бе изгубил всяко усещане за посока, но нищо не можеше да направи. Отново повдигна Рори на хълбок и тръгна напред.

Адреналинът му бе влял допълнително енергия, но мрачното злобно присъствие не си бе отишло заедно с коня. Джед изпъна гръб. Не искаше да се оглежда. Едва не бе умрял от страх, когато конят изскочи отникъде, но онова, което бе останало след него, бе много лошо.

Почти усещаше как кръвта във вените му се сгъстява, как сърцето му изстива и забавя ритъма си. Ужасът се приближаваше; той не можеше да го назове и си помисли, че ако би могъл, всичко щеше да е наред. Но това беше невъзможно. Единственото, което се въртеше в главата му, бяха предишните мисли — че трябва да спре още сега и да го лиши от всякакво удоволствие.

Не можеше да продължи напред. То щеше да го хване. Джед притисна лицето на Рори към врата си, усещайки потреперването от страх на малкото телце. Искеше му се детето да не е тук. Нямаше да може да му помогне. Нищо не можеше да му помогне.

Той зачака.

Вятърът спря заедно с краката му, но в мрачния въздух се движеше нещо друго. Нещо ги обикаляше в кръг, очаквайки, надявайки се може би за още малко съпротива. Джед усети, че му се повдига и захапа силно яката на вълнената блузка на Рори. Нямаше смисъл. Смъртоносният ужас замъгляваше мислите му.

Зърна нещо с крайчеца на окото си — замъглено, но постепенно придобиващо форма с приближаването си. Нещо, приличащо на човек, или поне на кожа, опъната върху човешки кости. Жълтеникава кожа, студена и гладка като пергамент, от която можеше да се стича единствено задушавашата мъгла на злото.

Нещото се забелязваше трудно, почти се разтваряше в тъмнината. Джед присви очи, дишайки тежко, опитвайки се отчаяно да го види и да се скрие от погледа му. Можа да различи босите му крака и голите гърди, видя, че носи панталони, които висяха като торба на кръста му и дълго, развяващо пешовете си палто. Докато вървеше към него, съществото плюеше и на местата, където попадеше слюнката му, храстите прогаряха и се сгърчваха.

Джед бе виждал това същество и преди. Не знаеше кога и къде, но това нямаше значение, защото знаеше, че скоро ще умре. Успяваше ясно да различи само едно нещо: широката безчувствена усмивка, която разделяше на две мъртвешки бледото лице, обещаваща единствено мрак, болка и ужас.

Страхуваше се, толкова много се страхуваше. Но не можеше да побегне, не можеше да спаси Рори. С него можеше да прави каквото си поиска, стига да оставеше на мира Рори, но това нямаше да стане; усещаше го в червата си. Щеше да види как Рори умира, а след това щеше да умре и той.

— Джед...

Лаещ глас, изсушен като отдавна изоставен труп. *То* му се усмихна и тогава измъкна закривеното острие от колана си.

Видяхме мъжа върху сивия кон, преди да видим останалото, защото тропотът на копитата прогърмя сякаш отникъде. Двамата с Шона препускахме устремно, но другият кон се приближаваше от противоположната посока и се намираше много по-близо до ламира и момчето, което се бе сгърчило между краката му. Ламирът не ни обръщаше внимание; той бе хванал едно малко дете за гърлото и замислено потупваше с острието на ножа по бузата му.

Изревах яростно, но се намирах твърде надалеч. Не можех да направя нищо; единственото, което можеше да направи ездачът, бе да прегази ламира; и той постъпи точно така, подхвърляйки го във въздуха така, че да изпусне детето. Докато то летеше към земята, една жилеста ръка го улови, стисна го здраво и бързо го пхна под мръсното кожено палто.

Слинкбоун бързо скочи на крака и изпищя от ярост. Ламирът се хвърли към Джед, но момчето се бе изправило и тичаше, толкова уплашено и отчаяно, че дори не му хрумваше да се развика. Шона стигна до него пръв, наведе се, хвана го през кръста и го метна върху коня си.

Проклятията на Слинкбоун ме шибнаха през ушите като бич, но той изпусна ножа си и очевидно не бе толкова бърз в ръцете, колкото с устата. Синият жребец го връхлетя в мига, когато зърнах проблясването на острието, но аз вече стисках меча си, а и бях достатъчно разгневен, за да успея да избегна замаха му и въпреки това да бъда точен. Вратът на ламир се прерязва също толкова лесно, колкото и върбово клонче. Главата му просто хвъркна настрани, по-бързо и по-надалеч, отколкото възнамерявах да я пратя. Пришпорих жребеца настрани и инстинктивно се наведох, когато тя се удари в скалата и се пръсна на парченца. Към мен полетяха капки белезникава течност, но жребецът препускате бързо и нито една от тях не успя да ме докосне. Дръпнах рязко юздите и задъхан се усмигнах на Шона, а след това и на наблюдателя.

— Добър екип сме — казах аз и повърнах.

* * *

— Аха, досега трябваше да си им свикнал — рече развеселено Шона, докато ме потупваше по гърба.

Аз си избърсах устата и се престорих, че го наплювам, за да го накарам да се отмести встрани.

— Някога сблъсквал ли си се с някой от тях, умнико?

— Наистина ли искаш да знаеш? Да, сблъсквал съм се. И се радвам, че не беше наблизо, за да ми се подиграваш. — Той ми намигна. — Нали не накапа коня ти?

— Не. — Огледах плешките и бутоните на жребеца, просто за всеки случай. — Ако проклетото нещо не се беше взривило, може би щях да запазя главата. За проклетие.

Лицето на Шона помръкна и той ме погледна намръщено.

— Не смей дори да се шегуваш с това.

— Какъв задник си, Мурлин. — Дори наблюдателят ме погледна неодобрително. — Дано си измил меча си в чиста течаща вода. Знаеш какво ще ти се случи, ако...

— Да ти приличам на аматьор? Използвах горелка. — Старият пазач нямаше никакво чувство за хумор. Само защото беше някакви си петстотин години по-възрастен от останалите, той продължаваше да се отнася към нас като към тийнейджъри.

Джед седеше мълчаливо пред Шона, но уплашените му очи се стрелкаха из пустошта. Сигурно си мислеше, че трябва да се бори с нас, но очевидно нямаше сила за това. Но пък дори да го убиехме, това щеше да е сто пъти по-добро, отколкото да чака в проклетия сумрак появата на нещо зло, докато кръвта във вените му постепенно почернява и изстива. Надявах се да ни е благодарен.

Препускахме като бесни. Конете на всички ни бяха от един сорт и копитата им едва докосваха земята, и въпреки всичко, което беше преживял, Джед едва не заспа на гърдите на Шона, когато най-последно преминахме в тръс. Най-накрая бе спрял да трепери, а малкият му брат спеше в ръцете на наблюдателя и леко се усмихваше. Значи сънуваше хубави неща — изумително! Наблюдателят беше свалил очилата си и ни гледаше с хладните си очи. От време на време хвърляше по някой

поглед към бебето и през лицето му преминаваше озадачено изражение.

— Вече няма смисъл да търсим Фин — изръмжах аз. — Пак си имаме бебе в колата.

Шона яздеше до мен и седящият пред него Джед бе започнал да си възвръща цвета на лицето. Той не спираше да хвърля скришни уплашени погледи към наблюдателя, който яздеше десетина крачки пред нас и тихичко припяваше на бебето.

— Добре ли си? — Не знам защо си правех труда. Всеки път, когато му задавах някакъв въпрос, Джед ме лъжеше.

Този път дори не отговори.

— Помислих си, че той е Ласло — рече той безизразно.

Пред нас наблюдателят се спря и се обърна невярваща назад.

— Ласло? — Той изплю името така, сякаш бе отровно.

— Адска паст, Кулан. Какво те накара да си го помислиш?

Наблюдателят продължаваше да го гледа, оставил коня си сам да следва пътя.

— Намерих пистолета му. Във водата край колибата.

— О, и от това следва, че е неговият. Влакът на твоята мисъл сигурно е дерайлирал край Нютънмор, Кулан. По-добре се извини на наблюдателя. Той е много докачлив.

— Ти си една лъжлива жаба, Мурлин — въздъхна наблюдателят, свали кожената си шапка, изля събралата се в периферията ѝ вода и отново я нахлупи на главата си. — И все пак. Ласло. — Той изхъмка и поклати глава.

Лицето на Джед пламтеше в аленочервено.

— Реших, че ти си убил Мак...

Раздразнен, наблюдателят обърна коня си и се приближи до него.

— Ласло уби Мак! Да не би ламирът да ти е изпил ума? — Ръката в ръкавица без пръсти хвана Джед за брадичката и наблюдателят извъртя главата му към себе си, за да го погледне в очите. — Не, наред си. Малко си глупав, но си с ума си. Аз само пазя портала.

— Не че се справяш добре напоследък — промърморих аз.

Наблюдателят ме стрелна с убийствен поглед.

— Отвялякоха вниманието ми. Беше ламирът Слинкбоун.

Джед завъртя очи.

— Преследваха ме около петдесет ченгета и половината хора на социалните служби. Сигурно вниманието ти лесно се отвлича.

Изсумтях, а наблюдателят излая:

— Лесно ли? Бих се със Слинкбоун с голи ръце! Трябваше да се досетя, че е просто маневра, но не се досетих, докато не почувствах преминаването през портала. След това *то* ми се измъкна като змиорка и докато се отдалечаваше, се изсмя. И тъй като си все още жив, трябва да те попитам как успя да преминеш през портала?

— Нямам представа, нали?

Наблюдателят изръмжа.

— Ти ли се промъкна след Ленора преди около месец?

— Не — отвърна Джед.

Кръвта ми така се смрази, че конят ми спря. Дишането ми бавно се нормализира и аз продължих да яздя. Скрит зад гърба на Джед, Шона ме погледна и повдигна вежди.

— Така ли? — Наблюдателят се намръщи. — Добре де, след нея минаха двама.

— Да, но ние я последвахме вчера? — Джед се поколеба, очевидно си спомни, че е прекарал някъде нощта. — Добре де, може би преди два дни. Но не цял месец. Това ще да е бил някой друг, приятел.

— Аха, разбирам! — Гласът на наблюдателя прозвуча по-весело. — Ти нищо не знаеш, нали, Кулан? Добре, времето тече по различен начин тук. Капризно е.

— Какво? — Кръвта се отдръпна от лицето на Джед.

Подозирам и от моето.

Наблюдателят рече безгрижно:

— О, времето винаги се изравнява. Като водата! Точно това си помислих, когато построиха големия капал между Нес и запада. Нивата се променят, нагоре, надолу, но накрая винаги се озоваваш в морето. — Той кимна доволен на себе си. — Същото е и с времето. Различно е от двете страни на портала, но накрая винаги се изравнява.

Джед почти не го слушаше, лицето му потъмня.

— Времето. Било е различно.

— Да. И макар да съм преминал веднага след вас, трябваше да повикам коня си и да препускам като вятъра. Дори тогава едва успях да ви настигна. Ламирът толкова силно ви искаше от тази страна, или

може би господарката му ви е искала. Тя няма да остане доволна, че Слинкбоун е профукал предимството си и е изгубил главата си. — Той се изсмя. — Ах, ламирът е най-големият враг на себе си. Ако не си беше играл на котка и мишка, никой от нас нямаше да пристигне навреме. Не и преди той да се е позабавлявал с вас.

Джед потрепери, но въпреки преbledнялото му лице и безизразните очи, аз не вярвах, че си представя какво би могъл да направи ламирът. Стоях тихо, изпълнен с жалката надежда, че той ще забрави за моето съществуване. Очаквах всеки момент да се обърне към мен, но изненадващо това не се случи. Той изглеждаше парализиран от шока.

Наблюдателят уви палтото си по-здраво около бебето.

— Както и да е, защо си мислих, че ще науча за преследването ти? Оттатък нямаше никой. Двама при вратата в полицейска кола и двама, които се страхуваха да стъпят в Езерото на феите.

— Бяха се пръснали навсякъде. Навсякъде!

— Не, Кулан, никого нямаше. — Наблюдателят побутна периферията на шапката си назад. — Според мен по-голямата част от преследването се е случила само в съзнанието ти.

Джед отвори уста, но не можа да каже нищо и веднага я затвори.

— Не се обиждай — промърмори в ухото му Шона. — Ако всичко е било в съзнанието ти, значи някой го е вкарал там.

Джед погледна през рамо към Шона, но така, сякаш не можеше да си спомни кой е този мъж или как се е озовал при него. Трябваше да погледна в съзнанието му, но всъщност се страхувах да го направя. Не исках да знам.

Държах си устата затворена. Докато не му дойде времето.

Теренът беше станал по-пуст и стръмен, но бяхме оставили бурята зад гърба си и мракът мързеливо пълпеше на изток. В него проблясваха кокалите на планината, бели скали, оформени от древния лед. Часовете минаваха, скалното лице се приближаваше, проходите ставаха все по-дълбоки, а хълмовете се стопиха в небесносиньото, обсипано със звезди небе.

Наблюдателят беше изостанал и яздеше зад нас. Дотолкова бях свикнал с тишината, че едва не подскочих, когато гласът му прогърмя зад гърба ми:

— Ах, момче — промърмори той, — има хора, които докосват изсушеното сърце на ламира. Може да се каже, че се влюбват. Скиншанкс имаше протеже и то му омръзна, и сега протежето е мъртво — това е, което се случи с Мак. А той се умори от Мак само защото сметна Ниле Ласло за по-интересен. — Мъжът се изсмя гръмогласно. — А ти реши, че аз съм Ласло! Ако бях, въобще нямаше да се доближавам до теб.

Джед се намръщи, но любопитството не го напуснаше.

— Ще ми кажеш ли за какво става въпрос?

— Просто, че той... О! Мурлин, погледни! — Наблюдателят кимна към процепа в хълмовете, обрасъл с шубраци, които се виждаше под лунната светлина.

Вцепених се. Бяхме ги намерили; знаех, че не са открили Фин, но това не бе причината кожата ми да настръхне от ужас. Трябваше да предупредя Конал. Трябваше да му кажа какво се беше случило, какво изпълваше мрачния Джед със студена омраза.

Но не можех. Самият аз не можех дори да помисля за него.

Едва когато се приближихме, усетих влажната миризма на добре прикрит огън; после забелязах движение между дърветата, дочух ниски гласове, потропване и пръхтене на коне. Синият жребец вдигна глава, разшири ноздри и тихо изцвили. Преди да сме изминали пет крачки, между дърветата като призрак се появи черната сянка на коналовия жребец.

Джед стискаше толкова здраво юмруците си, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Все още не изпитвах желание да се вмъкна в ума му, нали си бях страхливец, но и без това не се налагаше. В него бълбукаше черна омраза, която заливаше мускулите и кръвта му с такава неумолимост, че започваше да се процежда през порите на кожата му. Близостта до него ми причиняваше гадене, сякаш бях оплискан с ламирска кръв.

Яздехме бавно сред нискостъблените дървета, навеждахме се, за да избегнем клоните, черният кон хапеше нежно синия жребец по гърба. Постепенно фигурата на Конал придоби форма в мрака и той ни изгледа предпазливо. До него яздеше Ейли, стиснала в ръка един от мечовете си.

— Ку Хорах — извика тихо наблюдателят. — Донесохме кутретата ти.

Когато конете спряха, наблюдателят отгърна палтото си и измъкна Рори, а Шона обхвана Джед през кръста и го свали долу.

Момчето му позволи да го направи, но щом краката му докоснаха земята, той се хвърли напред, блъсна се в Конал и вкопчи ръце в гърлото му. Двата заедно се строполиха на земята.

— Ти не ми каза! Не ми каза!

Очите на Конал изглеждаха почти черни, зениците му се бяха свили на точка. Дишането му бе тежко.

— Джед. — Гласът му приличаше на грачене.

— Лъжец! Убиец! Оставил си ме твърде дълго тук!

Конал стискаше силно пръстите на момчето, но аз знаех, че той отчаяно се стареа да не го нарани, че ако не се опитваше да се сдържи, досега да ги е счупил и да го е отметнал настрани като малко кутре. Привидната му слабост като че ли окуражаваше Джед и същевременно го разяряваше. Очите му се напълниха със сълзи, когато се вкопчи още по-силно в гърлото на Конал и здраво заби пръсти в плътта му. Ейли се нахвърли върху него с оголения си меч, но бе отблъсната назад от телепатичен удар, който можеше да бъде нанесен единствено от моя

вманиачен на тема благородство брат-идиот. Тя отстъпи няколко крачки назад, докато Джед продължаваше яростно да се пени.

— Бий се с мен! Бий се с мен, гаден убиецо!

Единствената реакция на Конал бе леко поклащане на глава и аз разбрах, че ще постъпи точно така, както бях очаквал — нямаше да се бие с него. Малкият бандит всъщност получаваше възможността да убие брат ми.

Всичко продължи само няколко секунди и аз успях да се освестя. Сграбчих момчето изотзад, хванах здраво ръцете му и ги дръпнах настрана от гърлото на брат ми, без да се интересувам дали го боли. Когато се махна и последният пръст, той нададе гневен вой на безсилие и отстъпи назад. Обгърнах го здраво с ръце, страхувах се да го пусна. Конал възстанови равновесието си, поемайки си накъсано дъх, и разтърка белезите по шията си.

Торк и Шона гледаха стреснато; Ейли пристъпи залитайки напред, преливаща от гняв, а наблюдателят, стиснал бебето в ръце, просто гледаше с безпристрастно любопитство.

— Успокой се, Кулан — изсъсках аз в ухото му.

— Накара ме да остана! — изръмжа Джед през зъби. Не можеше да погледне към Конал. — Той знаеше, че трябва да се прибера. Но не ме отведе до портала. Не се появи. Продължи да убива хора, докато не стана ТВЪРДЕ КЪСНО.

Настъпилото мълчание бе толкова плътно, че можех да го разрежа с нож.

— Млъкни! — сопнах му се аз. — Така е трябвало да стане. Можело е да се случи по всяко време, независимо колко бързо си се върнал. — Като продължавах да го държа с едната ръка, аз го хванах с другата за брадичката и завъртях главата му към мен така, че той бе принуден да срещне погледа ми. — Каквото там се е случило.

— Пусни го. — Гласът на Конал дращеше гърлото му. — Ако иска, може да ме убие.

— Каквото и да се е случило — повторих аз, като се опитвах отчаяно да уловя погледа на Джед, усещайки, как страхът ме сграбчва за гърлото.

Стисках го толкова силно за брадичката, че той просто не можеше да извърне глава, но боговете са ми свидетели, че яростта му

можеше направо да ми прогори мозъка. Не можех да видя нищо в съзнанието му и той го знаеше.

— Ще разбереш, когато сам реша да ти го кажа, проклет магьоснико.

Само Джед чу изненаданото ми ахване.

Пуснах го. Ейли пристъпи напред, сякаш предизвикваше Джед отново да се хвърли към Конал. Наблюдателят прехвърли бебето в ръцете на Торк, който го погледна, сви рамене и започна да го люлее с увереността на експерт.

— Минал е цял месец! — По лицето на Джед се стичаха сълзи, влизаха в устата му, процеждаха се през стиснатите му зъби. — Мама е мъртва.

Думите бяха изречени; вече беше истинско; вече не можех да се надявам или да се преструвам. В този момент съзнанията ни отново се сблъскаха. Вонята на повръщано достигна обонянието ми и в главата ми се появи образ — едно кафяво око се вторачи в моето, без да мига, сухо като прах. Поех си рязко дъх и го прогоних от съзнанието си.

— Джед. — Конал протегна ръка към момчето, но то я плесна силно.

— Мислела си е, че съм мъртъв! — извика Джед. — Мислела си е, че съм отвлечен или убит, или удавен в някоя яма. Мислела си е, че вината е нейна! Разбираш ли? Вие си играете вашите глупави игрички, занимавате се с глупавия ви Воал и виждате ли какво става? Тя си е мислела, че съм мъртъв. — Той хвана главата си с ръце. — И без това не беше с всичкия си, знаете много добре. Прогонихте я толкова надалеч, че тя просто е забравила да живее. — Той стисна юмруци, опивайки се да се справи с връхлитащата го мъка.

Останалите го гледаха така, сякаш самият Джед бе луд. Всички, с изключение на Конал, който не намираше сили да го погледне. Трябваше да направя нещо, и то веднага, защото трябваше да го предвидя. Отдавна трябваше да го предвидя, защото всички признаци бяха на лице. Хванах Джед за ръката.

— Чуй ме, Кулан. Това тъй или иначе щеше да се случи.

Джед стисна зъби и се опита да се отдръпне от мен.

— Ти пък откъде знаеш, задник?

— Всъщност ти не знаеш нищо. — Не допусках и капчица съчувствие в гласа си; на негово място не бих го издържал. — Нямах

никаква представа. Ти си на седемнайсет. Още си хлапе.

— Сет. — Гласът на Конал бе твърде изморен, за да прозвучи заплашително. — *Nach ist thu*. Млъкни веднага.

— Не се меси, големият. Бях по-малък от него, когато видях как баща ни загина от меч на Аласдер Килревин. Прихванаха ли ме бесните? Не, държах си устата затворена и главата наведена, защото ако не го бях направил, сега щях да съм мъртъв.

— Мурлин. — В гласа на Ейли прозвучаха предупреждение и неочаквана жалост. — Остави момчето на мира.

— Ти не знаеш нищо! — сопна ми се Джед.

— О, я изплюй камъчето. През цялото време ти се е въртяло в ума. В случай че не си знаел. — Реших, че това е добро оправдание.

— Не му обръщай внимание Кулан. — Шона ме погледна. — Минали са векове откакто е бил на твоята възраст, не че се разбира по някакъв начин. — После бързо добави: — Остави го, Мурлин.

— Тя беше наркоманка. Нали? Накрая щяха да те отнемат от нея. Поне успя да умре като майка.

— Мразя ви, Макгрегър. Теб и самодоволния ти брат.

— Да. Но знаеш, че съм прав.

— Мама не умря от наркотици. Умря заради вас. — Джед потрепери от мъка. — И заради мен.

Торк скочи от коня и остави Рори в ръцете на Джед, после се поколеба и го дари с една от мечешките си прегръдки.

— Майка ти умря заради Скиншанкс — казах аз.

— Какво?

— Дилърът. Онова същество винаги се е наслаждавало на работата си. И със сигурност се е наслаждавало на майка ти.

— Махни се от главата ми! — изпищя той.

Едва ли сега бе моментът да му кажа, че не ми е нужно да го правя.

— Добре.

— Магически номера. Да не се смяташ за много хитър?

— Тук няма магия — намеси се Ейли. — Магията е за вещиците.

Ние използваме умовете си.

— Ще трябва да ги използваме по-често — промърмори Конал.

— Имаш нужда от малко сън, Ку Хорах. — Ейли му се усмихна, но той не реагира.

— Вие и вашия глупав Воал — рече рязко Джед. — Знаете ли какво? Това тук е гето. Оттатък е истинският свят, в който живеят истинските хора.

— Които умират в локви от повръщано — посочих аз.

Джед се обърна към мен и ме погледна толкова злобно, че отстъпих крачка назад. Той притисна силно Рори към гърдите си, обърна се на токовете си и закрачи към дърветата.

* * *

— Оставете го. Казах да го оставите! — Резкият глас на Конал прозвуча достатъчно ясно, за да го чуе и Джед. Скоро гората се сгъсти, обгърна го от всички страни и настъпи тишина.

Той продължи да върви, препъвайки се, докато светлината от огъня не изчезна напълно. Продължаваше да долавя пукането на дървата, докато се изкачваше по хълма, а под краката му се свличаха камъни и пръст. Не искаше да падне, не и докато носеше Рори. Джед забави ход, опитвайки се да успокои учестеното си дишане, и се отдалечи от водата. Под клоните на дърветата цареше абсолютна тъмнина, но той не спря да се изкачва, докато не усети равна земя под краката си.

Искаше да се махне от тях, колкото се може по-надалеч. Не можеше да ги гледа; на тях не им пукаше. Можеше да изчезне толкова лесно и бързо, също като Фин, но Конал не чувстваше достатъчно угризения, за да изпрати някой да го търси. Не че искаше да бъде намерен. Не.

Джед повдигна Рори нагоре и неуверено се спря. Наоколо цареше пълна тъмнина и той неохотно започна да се вслушва в нощните звуци, които се чуваха все по-силно и по-силно. Шумолене. Пукане на съчки.

Постепенно в него започна да се надига истински, физически страх.

О, Боже. Накрая щеше да се върне при тях, стига да не бяха изчезнали в нощта, и щеше да остави себе си и Рори на произвола на съдбата. Нямаше да им каже нищо, предвид това, че на Сет не му пукаше, а Конал дори не го поглеждаше.

Долу в тъмнината, една сянка се движеше сред сенките, един звук се откъсна от останалите нощни звуци и започна да се приближава към него. Каквото и да беше това, той предпочиташе да го вижда. Но макар стомахът му да се сви, причината не бе смъртоносният, инстинктивен ужас. Идваше някой, когото можеше да мрази и ненавижда, но не беше ламир.

Част от тъмнината изсветля в сивкава, далечна фигура. Жълти очи проблясваха призрачно, но в тях не се усещаше агресия. Вълчицата на Конал се материализира от сенките, дошляпа до него и го облиза по ръката.

— Лия. — Гласът му трепереше.

Бледото ѝ кожухче като че ли привличаше цялата светлина, така че гората вече не изглеждаше толкова тъмна. Внезапно той се почувства ужасно изтощен и седна на земята, притискан от умората. Лия легна до него, едрото ѝ тяло се уви около неговото и ръката на Рори помръдна конвулсивно в съня му, вкопчвайки се в козината ѝ.

Джед лежеше без да помръдва, заслушан в ударите на сърцето му и нощните звуци, докато топлината на вълчицата проникваше в тялото му. Най-после си позволи да се потопи изцяло в жалостта за Рори, майка му и самия него. С леко ръмжене Лия облиза бузите му. Той се извърна, настани Рори между себе си и мекото ѝ коремче и протегна ръка, прегръщайки спящото дете и топлото тяло на вълчицата.

Ако искаше, на сутринта можеше да ги изяде. Дотолкова бе благодарен за топлината и мекотата ѝ, за туптящото под дланта му сърце, просто за компанията ѝ. Пръстите му се заровиха в козината ѝ и я стиснаха силно като Рори, докато накрая Джед не потъна в дълбок сън без сънища.

* * *

Събуди го висок, захласнат смях. Внезапното отваряне на очите му го дезориентира. Пръстите му все още бяха заровени в козината на Лия, но докато отдръпваше ръката си, той усети ужасната празнина под нея.

— Рори — промърмори Джед. После го извика отново, с дрезгав глас: — Рори!

Отново чу смеха; не е сън, а пискливият гъргорещ смях на Рори. Заля го вълна от облекчение; той се изправи и се отдалечи от вълчицата, все още замаян от съня. Дърветата не изглеждаха разположени толкова нагъсто, колкото предишната нощ, а между най-отдалечените стволоче се забелязваха далечните хълмове и морето. Рори тичаше през високи колкото него боровинкови храсти, падна по лице и отново се изправи, пицейки от удоволствие. После се хвърли към очакващите го ръце, които го завъртяха в кръг.

Стомахът на Джед се сви от гняв и той се олюля.

— Остави го!

Смехът на Конал секна и той се обърна.

— Съжалявам. Опитвахме се да пазим тишина, но се отнесохме. — Той потрепна, когато Рори го хвана за бузите и стисна с всичката си бебешка сила. — Ох!

— Кои ние? Няма такова нещо. Това е моят брат. Казах да го оставиш.

Конал се подчини, което доведе до гневен писък от страна на Рори.

— Не бих го наранил, Джед.

— Да, сигурно. Не и нарочно. — Джед разпери ръце да прегърне Рори, но момченцето пицеше ядосано. То обърна гръб на Джед, протегна ръце и се устреми към Конал с цялото си мъничко същество.

Първата от многото мънички ками се заби в сърцето на Джед. Конал му подаде Рори с извинително изражение на лицето. Макар и леко разсърден, малкият прегърна Джед през врата.

— Невярно хлапе. — Джед го прегърна, а Рори го млясна по бузата. — Да намерим нещо за закуска. — Той огледа мрачно храсталака, където сред мъничките тъмни листенца се забелязваха няколко съсухрени боровинки.

— Той яде ли заек? — Конал неуверено извади един тенекиен съд. — Не знам много за бебетата.

— Нищо не знаеш.

— Да. — Конал изглеждаше толкова покорен, че гневът на Джед почти се стопи. По шията на мъжа се забелязваха ясни белези, които бяха започнали да придобиват грозен жълто-лилав цвят.

Джед протегна ръка, взе съдината и позволи на Рори да вземе от месото. Лия се протегна и отиде при Конал, отърка муцунката си в

дланта му и легна на земята до него.

Поддържането на гнева се оказа по-трудно, отколкото бе очаквал Джед, и гладът, който разяждаше стомаха му, го затрудняваше допълнително.

— Що се отнася до това — Джед отвратено изкриви лице, когато измъкна памперса на Рори и го подуши. — Почваш да се учиш на цукало. Още от днес.

— Ти гладен ли си? Защото нося и това — рече Конал, докато бъркаше из джобовете на коженото яке, което лежеше на купчинка до Лия.

Извади изсъхнал магазински хляб, но парчетата еленово месо, които беше пъхнал между филийките, си бяха съвсем пресни и все още топли, макар и леко кървави. Гладът победи неохотата на Джед и той сграбчи сандвича. Смяташе да го изяде прав, но Лия изсумтя заповедно и той усети как присяда до Конал послушно, като малко кутре.

Конал мълчеше, оглеждайки един нащърбен нокът. Най-накрая го загриза.

— Съжалявам. Наистина.

Джед се загледа в останките от сандвича, изгубил апетит.

— Не съм ти искал извинението, нали? Какво да правя с него?

— Не си. Но ти го предлагам да правиш каквото поискаш с него.

— Конал захапа нокътя си и го откъсна. — Ох.

Джед поклати глава.

— На колко си години? И още си гризеш ноктите?

— Искам да кажа, че наистина съжалявам за случилото се. — Думите на Конал звучаха неловко. — Съжалявам, че е мъртва. Тя не го заслужаваше.

— Няма как да знаеш дали го е заслужавала или не. Нали? Ти не я познаваше. — Джед протегна ръце към Рори, който отново търкаше сънено очички.

Конал извади ловния си нож и се опита да отреже нащърбения си нокът с него, но успя само да си пореже показалеца. Той изсъска и засмука кръвта.

Джед погали с палец слепоочието на Рори.

— Между другото, още чакам.

— За какво? — Конал продължаваше да смуче раздражено порязаното.

— Можеш да ме накараш да забравя, нали? — сопна му се Джед.
— Да забравя, че е мъртва. — Очите му горяха и пареха.

— Не бих ти причинил това. — В гласа на Конал прозвучаха изненада и раздражение.

— Не, ти си светец. Не би наранил и шибана муха.

— Добре — сопна му се Конал. — Виж какво, точно сега ужасно усложняваш живота ми. Трябва да си ми благодарен поне за това, че не прерязах неудобното ти гърло.

— Ха — рече презрително Джед.

— Това пък какво означава?

— Че може пак да се опиташ да прозвучиш по-страшно.

Конал си пое обидено дъх.

— Значи не съм чак толкова зле? Не бих те убил и не бих играл футбол с главата ти. Ясен ли съм? Не ми харесва. Почти никога не го правя. Доволен ли си?

Джед зарея поглед към дърветата.

Конал избърса ножа си с един мек парцал и го прибра в канията.

— Извини ме за избухването. — Той разтърка слепоочията си. — Ядосан съм на майка си. Ако вече не беше мъртва, щях да я убия.

— За толкова възрастен тип се държиш доста безразсъдно. — Джед усещаше, че самият той се държи безразсъдно и преглътна сълзите си. После ядосано прехапа устни.

— Да. — Конал го прегърна през раменете и Джед му позволи да го придърпа към себе си. Мъжът носеше меко тъмносиньо яке, което миришеше на кон, и Джед притисна лице към ямичката под рамото му. Ръката го притисна силно и той затрепери в прегръдките на Конал. Тъй като собствените му ръце бяха заети с Рори, нямаше друг начин да прикрие очите и лицето си.

С малко повече късмет това можеше да бъде прието за реакция на изтощението и студа. Конал можеше и да не забележи сълзите, които мокреха якето му, стига да не обърнеше внимание на случайните мълчаливи, но конвулсивни хълцания. Което, трябваше да му се признае, той бе склонен да направи, дори когато риданията станаха повзвучни, а хълцанията по-чести. Той бе подготвен да се преструва, че не

чува плача на Джед доста продължително време и момчето си помисли, че заради това е готово да му прости почти всичко.

Единствената полза от прецакването ни бе, че Конал нямаше друг избор, освен да се върне в крепостта. Едва ли щеше да хукне да преследва въоръжени ездаци наоколо, помъкнал със себе си невръстно момче и бебе. Имах лошо предчувствие за съдбата на Фин и нямаше да се изненадам, ако вече беше мъртва, но единствената ни възможност беше да се прегрупираме. Колкото и време да ни отнемеше това.

Изкачих се на хълма, където дърветата оредяваха, като използвах за претекст, че трябва да потопя меча си в потока. Ейли стоеше там на пост и беше забранила да ходим при нея. Тя ме изгледа намръщено, когато се наведох под недораслата елша и изплакнах острието — нямаше нищо лошо в това да се подсигурия, макар то да си беше достатъчно здраво — но дори Ейли трябваше да се досеща, че е време да потегляме. Тя кимна неохотно към купчината от човешки същества под един от боровете и дори леко се подсмихна. Пръстите ѝ бяха заровени в бялото руно на Лия.

Аз се усмихнах, изпълнен с почти бащинско снизхождение. Джед имаше голямо мокро петно на якето си; бебето го беше напикало и сега си спеше блажено, обуто с подгизналите си дънки, проснато напреки върху гърдите на батко си, наполовина върху Конал. Джед се бе прислонил върху рамото на Конал. Брат ми определено бе получил най-неудобното място; между него и торфената почва имаше само няколко смачкани боровинкови храста. И въпреки това той спеше дълбоко и дишането му едва се долавяше.

Докато ги гледах, Джед се събуди. Той се осмели леко да надигне глава, намръщи нос при вида на мокрите му от урина дрехи и ме видя.

— Значи с брат ми се сдобрихте? — попитах го аз.

Той се намръщи.

— Като че ли да.

— Добре — промърмори Ейли с най-сладката от всички усмивки. — Защото ако отново се опиташ да го удушиш, ще те убия.

— Помислиха доста върху изкривяването на времето — казах му аз.

— Така е. Майка ти е била обречена. Никой не е можел да я спаси, дори Конал. Вината не е била негова.

— Няма значение — прошепна напрегнато Джед. — Това си е между него и мен.

— Добре, Кулан. — Ейли извърна поглед; гордостта ѝ беше наранена, както може би и чувството ѝ за собственост.

— Между другото какво не му е наред на името ми?

— О. Някак си не звучи... — Ейли хвана единия от мечовете си, извади камък за точене от джоба си и нежно го прокара по острието. — Нали се сещаш. Учтиво.

— Няма да ти хареса да те наричам Джед — намесих се аз. — Все едно се познаваме или сме близки.

Той ме погледна озадачено.

Ейли изпуфтя неодобрително.

— Кой те пусна от клетката, Мурлин? И защо не ти харесва твоето ший име, Кулан? Подхожда ти. Както и да е, вече е твое.

— Кутре. — Прозвуча така, сякаш го изплю. — Торк рече, че означава кутре.

— Младо куче — рече учтиво тя. После завъртя меча на бледата светлина, оглеждайки острието. — Мисля, че вече трябва да събудим и другите, нали?

Сякаш чуло думите ѝ, бебето се събуди и изплака. Джед го притисна към гърдите си и тихо му изшътка, но Конал също се събуди и се надигна.

Джед се измъкна от ръцете му. Конал го погледна, после вдигна глава към мен и накрая към Ейли.

— Добро утро, Ку Хорак. — Ейли го целуна по устата.

Той я избута настрани и се изправи.

— Заспал съм — рече брат ми с недоверие в гласа.

— Малко ненавреме — каза Ейли и прибра в ножницата наточения меч. — Не се притеснявай, ние те пазехме.

Той вдигна глава и погледна към небето.

— Вече е късно. Ейли.

— Имаше нужда от сън. — Ейли изглеждаше убедена в думите си.

За миг Конал изглеждаше така, сякаш иска да я удари, но тя хладнокръвно издържа погледа му и накрая той бе принуден да наведе

очи. Погледът му попадна върху Джед, който сваляше мокрите дънки на Рори и се опитваше да го накара да се изпишка в храстите.

— Изгубихме още един ден. — Гласът на брат ми звучеше ужасено.

— И нищо не можем да направим по въпроса, а ти го знаеш — отвърнах аз. — Можем да отидем в колибата на Килкорън.

— Сет е прав. Ще поемем на път оттам. Тя е здрава, напълно безопасна, а на сутринта можем да отпътуваме към крепостта. Сами не можем да направим нищо за момичето. И честно казано, когато си се наспал, можеш да мислиш по-добре.

Конал стисна зъби, обърна се, грабна Рори и го сложи на раменете си. Свитите му устни промълвиха беззвучно „жени“ и аз изсумтях.

Брат ми постави ръка върху тила на Джед и леко разклати главата му.

— Ако останете с нас, обещавам да се грижа и за двама ви. Дори сега да ти изглежда, че това не струва много. Съгласен ли си?

Джед кимна, без да го погледна.

— Става.

— Вярваш ли му? — попитах аз. — Защото ти предлагам да му се довериш.

— Да, няма значение.

— Не. Вярвай му. Сериозно ти говоря.

— Добре де, вярвам му. — Той последва Конал със сериозно лице.

Щом се озовахме при останалите, Конал свали бебето от раменете си и то веднага изпълзя при Шона, който клечеше наблизко, и се изкатери на гърба му. Шона се ухили и го преметна през главата си, но детето не се обиди, а бързо се изкатери обратно на раменете му.

— Какво те забави толкова? — попита Шона.

— Тричасов сън — отвърна самодоволно Ейли.

— Тричасов — повтори гневно Конал. И сякаш за да си отмъсти, той отиде при раницата на Ейли, измъкна резервния ѝ пуловер и го нахлузи през главата на бебето. Той му стигаше до петите и го правеше да изглежда като малък щастлив призрак. Момченцето се засмя и отново се вкопчи в бузите на Конал, ококорило очи, докато дърпаше тъмнорусата брада.

Конал му се усмихна.

— Рори, приятелче, знам. И аз умирам да се избърсна, но сега нямам време. — Той постави детето на гърба на черния кон и веднага сам се метна зад него. После подаде ръка и на Джед. — Къде е наблюдателят?

— Върна се при своето езеро — свивайки рамене отвърна Торк.

— Поканих го да остане, но нали ги знаеш наблюдателите — обадох се аз. — Верни на себе си. Каза, че и без това го е нямало твърде дълго.

— Добре. Така е, наистина.

— Тъкмо беше започнал да свиква, намусеният дъртак. Но ако Воалът падне, той така или иначе ще бъде излишен.

Конал ме погледна и чернът оголи зъби в агресивно съгласие.

— Не смей дори да го казваш.

Не си представях, че съм единственият, който бе забелязал как бебето живна. Изглеждаше много по-здро̀во отпреди, особено гласните му струни. Докато яздехме на запад, изнесе грандиозно представление. Заклещен на гърба на коня между Джед и Конал, то се опитваше да получи от единия онова, което другият му отказваше, а когато и двамата го отрязваха, изпадаше в истерия.

— Някой не може ли да затвори устата на тоя пищящ глезльо? — процедих през стиснати зъби и дори Торк изглеждаше раздразнен.

— Аз ще се оправя с него — промърмори Ейли.

— Как ли пък не — отвърнаха едновременно Джед и Конал.

— Ние никога не сме се държали така като малки — изръмжа Ейли на Шо̀на.

— Напротив — отвърна кротко Конал, спря коня си и огледа пустошта. — Просто му се иска да потича малко. И да се изпишка. — Той се пресегна назад, грабна детето с една ръка и скочи от коня.

— Шамарче иска — изсъска Ейли. — Ако сега ни преследваха, нямаше да можем да им се опрѐм.

— А тези мечове за какво са? — сопна ѝ се Джед.

Ръмженето в гърлото на Ейли премина в смях.

— Да, Кулан, фасулска работа.

Гледах как Брандир и Лия играят с детето. Лия блъскаше момченцето в храстите, а Брандир се претъркулваше, за да му позволи да се изкатери по корема му. Дори Ейли като че ли беше в по-весело

настроение сега, когато крясъците му бяха утихнали. Тя измъкна камъка за точене от торбичката на колана си и посегна за втория меч, но не успя да го извади. Пръстите ѝ се свиха в юмрук и тялото ѝ потрепери.

Конал рязко се обърна към нея.

— Ейли?

— Ах. — В гласа ѝ се долавяше сухо отвращение. Тя скочи на крака, хванала и двата меча в ръце.

— Ламир. — Бързо извадих меча си.

— Мамка му — изръмжа Конал, застанал до нея. — Шона.

Шона вече тичаше, приведен ниско, към ниския скалист хълм. Щом се изкатери, той приклепна и огледа равнината. Вълците, запънали крака и ръмжащи, стояха над детето, което бе паднало на дупето си и гледаше стреснато, с комично изражение на лицето. Торк сграбчи Джед за рамото и го блъсна назад и вълците се приближиха от двете му страни. Единственото, което оставаше на зашеметеното момче, бе да прегърне братчето си.

Въздухът около нас бе напълно неподвижен, като че ли цялата равнина бе затаила дъх. Не се чуваше нито пеенето на птици, нито звуците на животни.

Шона се напрегна.

— Намира се сред самодивските дървета.

— Приближава — извика Торк. — От лявата ти страна, Ку Хорах!

— Тук е!

Зърнах бързо движение, завъртях се и замахнах. Пропуснах копелето, но нямах време да съжалявам, защото отскочих настрана. Три въртящи се остриета разсякоха въздуха и издрънчаха в твърдата земя точно до мястото, където бях стоял. Шона се хвърли на земята, когато четвъртото проблесна над главата му и кичур черна коса падна на земята.

Торк не бе от най-подвижните хора на света, но поне голямото му туловище защитаваше Джед и брат му. Ръмжейки, той дори не се опита да избегне удара на ламира, но Конал го пресрещна и мечът му отби проблясващите остриета. Разнесе се силен звън от сблъсък на метал и Джед зяпна стреснато трите меча, които се забиха наполовина

в земята пред него. Те проблясваха и трептяха: малки, извити и зловещи.

Когато ламирът скочи във въздуха, за да нападне Шона, и достигна връхната точка на скока, фигурата му се очерта ясно — слабо, силно, ухилено същество, с бледи очи и тънка коса. Осъзнах, че това не е Скиншанкс и се изплюх разочаровано, когато то отново успя да избегне удара на меча ми. Запрати една кама към Джед, който бързо се наведе, но го спаси неточността на ламира, а и жалката му скорост.

Ейли вдигна двата си меча и замахна с тях така, че ламирът трябваше да се извие назад почти до земята, за да успее да ги избегне. Облизвайки безцветните си устни, то се изправи рязко като лесков клон. Подскочи във въздуха и заби краката си в гърдите на Ейли, след което прегази падналото ѝ тяло, засилвайки се за поредния скок.

Конал го засече във въздуха, извивайки се като котка. Двете фигури се завъртяха една срещу друга и когато остриетата им се срещнаха, проблесна сивкава светкавица. После Конал се приземи на крака, тромаво, но стабилно, стиснал меча в изпънатата си назад ръка. Ламирът падна като камък. Тракащ звук се отрони от устните му, преди ясните му безмилостни очи да се затворят завинаги.

Ние стояхме неподвижни, дишахме тежко с вдигнати мечове и напрегнати мускули. После Конал отпусна ръката с меча и отметна с отвращение палтото му встрани, разкривайки дългия прорез на голото му тяло. Разрезът бе толкова чист, че едва си личеше — върху плътта се виждаше само тънка линия, от която сълзеше бледа течност, но ламирът бе разсечен почти на две. Докато го гледахме, ръбовете на раната се раздалечиха, мокрото петно бързо се уголеми и Конал го заметна с палтото.

Джед пристъпи напред, треперейки. Очите на ламира бяха отворени и се взираха право в него, а устните му все още бяха разтегнати в усмивка.

— Видя ли? — Аз се закашлях и плюх на земята. — Те обичат смъртта толкова много, че посрещат с радост дори своя край. — Осъзнах, че тениската ми е разрязана на гърдите и отдолу върху кожата се вижда тънка червена линия. Ядосан, разтърках разреза с ръка, размазвайки кръвта.

Конал издърпа Ейли на крака. Тя все още дишаше тежко, замаяна, но се изплю върху трупа.

— *Карион*. Целта му беше детето.

Когато Торк прибра широкия си меч в ножницата и протегна ръце, Джед му подаде бебето, защото трепереше толкова силно, че повече не можеше да го държи. Мълчанието на Рори премина в уплашени хълцания и Торк го връчи на Конал, а Джед се наведе напред и започна да повръща.

Майчинският език на Лия облиза лицето му. Джед потрепна, отблъсна я встрани и се изправи със залитане, опитвайки се да възстанови достойнството си. Докато Конал му подаваше бебето, Джед го изгледа студено и изплю остатъците от жлъчката.

— Разгадах те, хвъркатия.

— Прекрасните ми ефирни крилца се крият под ризата. — Конал се засмя и посочи ръката на Шона. — Шона, погрижи се за това.

Шона погледна надолу към бликащата яркочервена кръв. Изведнъж седна на земята и вдигна ръката си нагоре. Ейли я хвана и запретна ръкава му, а той дори не потрепна, когато сестра му бръкна с пръсти дълбоко в раната. Просто погледна изморено към детето.

— Знаете ли какво? — рече той. — *То* се хвърли към момчето, не към бебето.

Прокарах замислено пръст по острието на меча си.

— Мисля, че си прав.

— Защо? Бебето е лесна плячка. Ох. — Шона потрепна, когато пръстите на Ейли стиснаха здраво нещо в ръката му. Едновременно с това тя бръкна в раницата си с лявата ръка и подхвърли един мокър парцал на Конал.

Той го улови във въздуха.

— Аха. — Брат ми с отвращение избърса лигавата течност от меча си.

— Няма да ти свърши работа. Аз дори намокрих един парцал в потока, но не е същото. Пъхни го под течаща вода веднага, щом намерим такава. — Тя се върна на ръката на Шона. Раната се беше подула, но се беше затворила, яркочервената кръв вече не изтичаше и тя разви ръкава му. Шона се изправи вдървено и целуна окървавената ѝ ръка.

Конал продължаваше да гледа меча си с подозрение.

— Хм. Не мисля, че е чак толкова зле, Ейли. Шона, ако вече си добре, трябва да се огледаме наоколо.

— Късно е вече — каза Торк.
— Какво?
Той кимна към близките хълмове.
— Той е бил просто водач.

Това не беше нападение; можехме да го разберем от спокойния начин, по който яздеха към нас. Трима от тях бяха на коне, а един ламир вървеше пеша. Скиншанкс с лекота поддържаше скоростта на ездачите, палтото му се ветрееше покрай жълтеникавото му тяло, запасаните на колана му ками проблясваха под слабото зимно слънце. То се ухили и ми махна с ръка.

Посрещнахме ги на коне, с извадени мечове, но с отпуснати ръце. Конал стискаше зъби толкова силно, че обраслите му с четинеста брада бузи бяха преbledнели. Отново ми хрумна, че брат ми е изглеждал и по-добре.

Куах спря сивата си кобила на пет метра от нас, а другите двама ездачи застанаха зад него. Скиншанкс излезе напред и скръсти ръце. Погледнах го и оголих зъби.

— *Ще те пипна* — казах му аз.

— *За мен ще е удоволствие, Мурлин!*

Куах ни огледа с широка усмивка.

— Ку Хорах. Каква чест.

Аз въздъгнах отегчено.

— О, давай направо.

— Да смятам ли, че Слинкбоун вече е разговарял с вас? — Куах погледна самодоволно разкъсаната ми тениска.

— Не успя да каже кой знае колко, преди Конал да му затвори устата.

Скиншанкс се нацупи.

— Мурлин, как може да си толкова неучтив.

— Какво искаш, Куах? — процеди Конал през зъби.

— Спокойно. Дойдох да ти върна кръщелницата.

Конал преbledня, вдигна меча си и го насочи към гърлото на Куах.

— Жива, разбира се. Жива и здрава. Успокой се.

— Да бе, да.

— *Млъкни, Сет.* Каква е уловката?

— Уловка ли? Няма такава. Кейт ви предлага честна размяна.

Конал повдигна вежди и ме стрелна с поглед. Гърбът ми се вцепени.

— Ако ме иска, неин съм — каза той с нисък глас. — Но искам Фин да е вълн...

— О, не се надценявай, Ку Хорах. Тя не иска теб.

По всичко личеше, че Куах бе очаквал с нетърпение да произнесе тези думи. Усмихнах му се.

— Колко дълго се упражнява пред огледалото?

По шията на Куах плъзна червенина; единият от бойците му прехапа бузата си отвътре и едва успя да запази безизразно лице.

— Изплюй го, Куах. — С изражение на пълно отегчение Конал прибра меч си в ножницата.

Куах вирна брадичката си и важно се изпъчи. Той кимна нагло към нещо зад гърба ми. Конал примигна и се обърна да погледне. Всички се обърнахме.

Там стоеше Джед, притиснал бебето към гърдите си, и погледът му шареше между нас. Намръщих се и се обърнах към Куах.

— Детето — усмихна се той. — То е достатъчно.

— Какво? — Конал зяпна Куах така, сякаш на копелето му бяха поникнали кравешки рога.

Той сви рамене.

— Бебето. Предполагам, че няма да възразите. Хилавото хлапе за дъщерята на Ангхис.

— Защо? — успя само да попита Конал. Но думите му бяха заглушени от гласа на Джед, който рязко отстъпи назад и притисна здраво брат си.

— Ходи се шибай!

— Предполагам, че му се налага — промърморих аз.

— Колко си дипломатичен, Мурлин — обади се Ейли със сладък глас. — Истината е от изненадващо значение за дипломацията.

Двамата с Шона бяха отстъпили едва доловимо назад, за да защитят момчетата. Конал, от друга страна, смущка чернното напред, за да се приближи до Куах. Торк си играеше с меч: подхвърляне-улавяне, подхвърляне-улавяне. Усмихнах се. Куах бе на мястото, когато Торк отрязва главата на Ферхар и споменът изпълни очите му със страх.

— Ще е по-мъдро от твоя страна да ни го предадеш — сопна се той. — Така или иначе ще ти го вземем. По този начин ще си получиш изчадието на Ангхис живо и здраво.

Конал бавно се обърна и отново изгледа Джед, който дишаше тежко и учестено. После погледна Куах и посочи момчето през рамо с палец.

— Подкрепям думите на момчето.

Лицето на Куах се вкамени от гняв, но ламирът се усмихна весело.

— Ех, Ку Хорах! Надявах се да постъпиш точно така. — Тънката усмивчица отново се беше появила на устните на Куах. — Нали знаеш колко обичат ламирите бавното задушаване.

Конал затвори очи, извади апатично меча си и го насочи към гърлото на Куах. Видях как мъжът потръпна конвулсивно и върху кожата му се появи капчица кръв. Очите на Конал внезапно се отвориха.

— Докоснеш ли я — каза тихо той, — жив ще те одера.

Аз кимнах, оглеждайки Куах от главата до края на треперещите пръсти на краката му.

— От кожата ти ще стане чудесна юзда.

— Няколко юзди — обади се Ейли, измервайки го с поглед.

Куах се изплю и срита злобно кобилата си, подкарвайки я на обратен ход. Достоинството му понесе удар, когато животното се отърка в ламира и ужасно се подплаши.

Когато възстанови равновесието си, той изръмжа:

— Не бих я докоснал и с рибарски прът. Ще пратя някой друг да й окачи примката на врата. Но да ти кажа, че съм изненадан. Да изоставиш момичето заради някакво си нечистокръвен изтърсак.

Обърнах се толкова рязко към него, че Конал сигурно ме бе забелязал. Но не го показва по никакъв начин.

— Какво? — прошепна той.

— Чу ме. Детето е мелез. Сигурно няма да оживее; знаеш как стоят нещата. Какво се говори, Ку Хорах? За шансовете да имаш живо потомство от простосмъртна? — Куах вече се хилеше до уши; от него бликаха радост, триумф и възхитителна омраза.

— Все едно да се опиташ да пуснеш кръв на камък!

Времето като че ли пълзеше. Не исках да поглеждам към Конал, но нямах друг избор. Кръвта във вените ми бе почерняла и едва се точеше, и ако не го бях използвал за ориентир, можех да изгубя връзката си с реалността до такава степен, че да падна от жребеца. Но кожата на Конал бе придобила пепеляв цвят; скулите му бяха изпъкнали, като че ли всеки момент ще я пробият; дори устните му бяха сухи и бледи.

Беше ред на Куах да затвори очи, наслаждавайки се на момента. Той облиза устните си.

— Преди четири века ти обеща на Кейт, че ще ѝ предадеш Камъка — изсъска той. — Направи го. И можеш да си получиш момичето.

Той стисна юздите на кобилата, завъртя я и обърна незащитения си гръб към нас. Толкова ми се искаше да забия меча си в него; но той, разбира се, знаеше, че не можех да го направя. Никой от нас не би го направил, макар те да се отдалечаваха, изпълнени с презрение от лесната победа. Последен се обърна Скиншанкс, след като ми се усмихна за последен път и ми отдаде чест с два пръста.

Докато гледахме как групичката се отдалечава и се изгубва в пролуката между хълмовете, брат ми нито продума, нито помръдна от мястото си. Дори след това не се раздвижи; съдейки по изражението на лицето му, можеше и да е мъртъв. Единственото, което помръдваше, бе косата му, разрошвана от вятъра.

Накъде в себе си криех надеждата, че ще останем там завинаги. Искаше ми се да се превърнем в камък, всеки един от нас.

Но накрая Конал се размърда. Едната му ръка се сви в юмрук и се отпусна; лицевите му мускули потрепнаха. След това слезе от коня и отиде до Джед. Стиснала меча си в ръка и избягвайки погледите ни, Ейли го последва.

Джед отстъпи назад.

Конал не се усмихна и не каза нищо. Две бързи крачки и детето вече бе в ръцете му.

— Върни ми го! — извика Джед. Беше готов да се нахвърли върху Конал, но аз го улових за ръката и го дръпнах назад.

Джед размаха свободната си ръка и ме цапардоса по ухото, докато се опитваше да ме оскубе. Леката болка ме накара да изръмжа; извих ръката му зад гърба и го принудих да се наведе. Постарах се да

го заболи толкова, че да не може да говори. Нямах никакво желание да чувам каквото и да било от неговата уста.

Не ме интересуваеше дали ме мрази. Все пак знаех какво ни очаква. Искях да ме мрази.

Детето гледаше удивено надолу, докато Конал го вдигаше във въздуха и се вглеждаше в очите му. Засмя се на новата шега и доволно зарита с крачетата. Джед също ритна, насочил крака си към пищяла ми, но аз го избегнах с лекота и извих още повече ръката му, докато той не изпъшка от болка.

Конал пусна внимателно детето на земята. То се хвърли напред, за да го прегърне през краката и Конал разроши русата му косица с пръсти.

— Крие го. — Очите на Конал бяха бледи и безжизнени. — Богове, Сет. Той е на осемнайсет месеца и вече може да го крие.

Изругах много по-грубо, после се засмях и пуснах Джед, който, залитайки, се хвърли напред и сграбчи брат си.

— И така, Конал. Пророчеството на старата вещица не е трябвало да се приема буквално. Дали свещената ти майка го е имала предвид?

— Знаех, че не — отвърна горчиво Конал. — Двамата с теб — да; но ние бяхме хлапета, а тя бе древна и мъдра, нали? Камъни, заклинания, магии, само това я интересуваеше. О, никой простосмъртен не би могъл да ни спаси. Всяко противопоставяне беше ерес. — Погледът му бе изпълнен с мъка. — Тя ми се изсмя в лицето, Сет. И отново се захвана с проклетите си камъни.

Не го поглеждах. Не исках да виждам поражението му, унижението му. Шона въздъхна дълбоко и разтърка изцелената си ръка.

— Детето не е простосмъртно. — Той погледна към Джед с вдигнати вежди. — А той?

— Не знам за какво говориш. Остави го на мира!

— Твърде късно — промърморих аз със стегнато сърце. — Късно е за това.

Смехът на Ейли бе ужасен, с топлината на ледена топка.

— Четири века, Ку Хорах! Четиристотин години прекара от другата страна, далеч от мен, а можеше да си останеш тук, защото скъпоценният ти Камък дори не е бил роден!

— Ейли. — Гласът на Конал бе студен като нейния. — Млъкни.

— Не, просто си помисли — продължи тя с напрегната, решителна усмивка. Изглеждаше като човек, който чопли коричката на ужасна рана. — Собственото ти дете можеше да си играе на мечове с него.

Конал дори не я погледна, но очите му изглеждаха страховити, когато се обърна към Джед.

— Откъде се е взел? — Яростта му бе ужасяваща, въпреки че голяма част от нея бе насочена срещу самия него. — Кой е баща му?

— Не знам! — извика Джед. — Съмнявам се, че дори проклетата ми майка е знаела!

— Трябва да е имало някого!

Джед отвори уста и отново я затвори.

Част от него, онази, която бе свързана със самосъхранението, му пречеше да противоречи на Конал. Но аз усетих още нещо в него — надигащ се спомен, наподобяващ нещо ужасно, което се издига от тъмна вода. Той се появи на повърхността на съзнанието му. Нещо, което той знаеше, но отдавна бе забравил.

О, по дяволите.

— Вече сме близо до Килкорън — изтърсих аз. — Там е безопасно, Ку Хорах.

— Така е — каза Торк, очевидно благодарен за разсейването. — Там не могат да се приближат до нас. Запазете думите си за по-късно. — Той изгледа продължително и твърдо Ейли. — А някои неща по-добре никога да не бъдат изричани.

Аз виждах онова, което бе убягнало на Торк — блясъкът на сълзите по бузите ѝ. Но пръстите ѝ леко ги забърсаха и на лицето ѝ отново легна познатата корава маска.

Продължихме да яздим — нямахме друг избор. Яздехме сред брезите и самодивските дървета в сгъстяващия се мрак; конете ни бяха толкова близо един до друг, че почти се докосваха. Километрите се топяха и часовете се сливаха; предполагам, че всички бяхме в шок. Двамата с Конал се намирахме на десетина метра пред останалите, когато спряхме изведнъж.

Ниската колиба на Килкорън едва се различаваше сред самодивските дървета. Шона отвори дъсчената врата и я задържа, докато Торк пое внимателно детето от Джед и го внесе вътре. Знаех, че

не мога да се присъединя към тях; все още не. Конал отиде до групичка призрачни дървета, които бяха израснали от близките скали и очакваше от мен да го последвам. Бях сигурен в това. О, какво ли не бих дал, за да мога да му се противопоставя.

Но вече не зависеше от мен. Нищо не зависеше от мен.

Луната беше бледа и студена, и грееше безмилостно над нас.
Какво съвпадение.

Фигурата на Конал изпъкваше под ярката светлина, а очите му блестяха страховито от мрачното му лице. Приближих се и се изправих срещу него. О, тези ясни, сурови, безмилостни очи, стопляни от искрицата на любовта — топлата, упорита любов, непобедена от вековете.

Той замахна с ръка и ме зашлеви жестоко по бузата.

Главата ми се отметна настрани. Залитнах, но не паднах.

— Кажи ми — рече тихо той.

Поклащайки леко глава, аз отново го погледнах в очите, но не му върнах удара. Двамата се гледахме мълчаливо няколко продължителни секунди. Нямахме смисъл да крия от него. Едно мускулче потрепваше под празните му очи, но той не каза нищо за онова, което видя в съзнанието ми. Нищо. Не беше необходимо.

— А сега — изсъска той, — кажи на Джед.

— Естествено.

Това моят глас ли беше? Не го разпознах: толкова студен и жесток, и непукистки. Гледах брат ми право в лицето, търсейки очите му, докато той не се насили да ме погледне. Отново изруга и прокара ръка по лицето си.

— Сет. — Той неохотно протегна ръката си към мен.

Аз само я погледнах.

Конал отметна глава назад и отправи проклятие към нощното небе. После се обърна и се отдалечи от мен в посока към колибата. Черният кон не изоставаше от него и когато ме подминаваше, ме стрелна с хищническият си поглед.

После и двамата изчезнаха.

— Кейт го е знаела от доста време. Тя ще дойде за брат ти.

Джед погледна към добродушното белязано лице на Шона.

— Не може да го вземе.

Аз се засмях горчиво.

— Не зависи от теб, Кулан. Можеш да си сигурен в това.

Отвън колибата на Килкорън изглеждаше като схлупен хамбар. Отвътре представляваше помещение с каменни стени, високи наклонени покривни греди и износен дървен под. Всички лежахме будни върху дюшеците и одеялата, с изключение на бебето, което спеше безгрижно в гнездо от възглавници. Единствената светлина идваше от далечния край на стаята, където в голямата каменна камина пукаха горящите брезови клони. В потрепващите сенки израженията на лицата вече не се различаваха.

— Утре ще трябва да изминем доста път — каза Конал. — Не можем да изкараме повече от една нощ на това място.

— Много си е добре тук — успокой го Торк. — Ще станем рано сутринта и ще яздим цял ден.

— Недей да хабиш енергията си в тревоги, Ку Хорах — каза Шона. — Килкорън е безопасен. По-добре поспи.

Джед не каза нищо, само се сви, притисна колене към гърдите си и загриза кокалчетата на пръстите си. Но аз знаех, че ни слуша. Знаех, че само чака удобен случай да побегне. Не го винях. Горкото копеле. Не знаеше, че подобна възможност няма да му се отвори; не знаеше какво ще се случи.

Трябваше да ме намрази силно. Щях да се погрижа за това.

— Бъдете готови да потеглим един час преди зазоряване — каза Конал и с това обсъждането, ако изобщо имаше такова, приключи. Той стана, праметна ножницата с меча на гърба си, наведе се и хвана ръката на Ейли. Тя се изправи, без да го поглежда. Конал безмълвно отвори запрятаната дървена врата; тя излезе първа в нощта и мракът ги погълна.

Оставена сама, Лея проскимтя, но разговорите на човеците бяха замрели. Шона и Торк полегнаха в импровизираните си легла и се приготвиха да спят. Брандир легна до мен, но аз започнах да галя главата на Лия и погледът ми се отмести към вратата, през която бяха излезли Конал и Ейли.

— Ето това те чака, Кулан — промърморих аз. — Ех, жените. Цялото удоволствие от кавгата е в сдобряването. И аз си мисля, че ще им е нужно доста време, за да се сдобрят след това.

Потрепнах леко, когато докоснах лявата си вежда, усещайки засъхналата коричка, която бе започнала да се образува върху раната. Мястото около окото ми бе започнало да отича; щеше да е голяма красота. Всички в колибата упорито избягваха да засягат темата за състоянието на лицето ми, но Джед поклати глава, без да сваля очи от него. Ухилих му се.

— Въобще не можеш да ни разбереш, нали, Кулан? — Аз се наведох небрежно към Шона и докоснах с пръсти слепоочието му. Почувствах се така, сякаш от ръката ми излетя електрическа мълния, което за миг ме разконцентрира. Но само за миг; така се получаваше винаги.

— Нямам и желание — отвърна Джед. Той ме наблюдаваше намръщено как се изправям, прекрачвам Шона и се навеждам, за да притисна длан към темето на Торк.

— Майка ти го приемаше по съвсем различен начин. — Изправих се внимателно, изгубих за миг равновесие, след което се върнах и седнах до него.

— Не споменавай майка ми. — Джед ме погледна остро. — Ти не я познаваш. Не я познаваш! — Той замига учестено.

— Напротив, познавах я доста добре. Бях ѝ любовник в продължение на четири години.

Джед изглеждаше точно като Ейли, когато ламирът я ритна с крак в гърдите.

— Не. Не е вярно.

— Напротив. Вярно е. — Усмихнах се.

О, да, там беше. В угълчето на съзнанието му. Вълничките се бяха появили отново и ужасяващата фигура започна да се надига от тъмните води на подсъзнанието му. Той затвори очи, после внезапно ги отвори.

— Щях да знам!

— Знаеше. — Докоснах отново внимателно нараненото си око. — Не ми обръщаше особено внимание. Спомняш ли си?

— Не е възможно! — Джед притисна юмрук към устата си заради внезапно връхлетялото го гадене. — Не. Да. Да. Виждам съм те. Помня. — Вихрецият се мрак бе изчезнал от ума му. Споменът бе кристалночист. Той наистина ме помнеше.

— Мамка му. Мамка му, не.

О, да, слънчице. Да.

Той ме помнеше. Бях заедно с Мила всеки път, когато се прибираше у дома — не свалях очи и ръце от майка му. Ръцете ми бяха на кръста ѝ или докосваха лицето ѝ, или галех с пръсти дългата ѝ светла коса. Стоях там до късно вечерта, когато Джед се събудеше сутрин, аз вече бях в къщата.

Момчето трепереше силно.

— Помня, че си тръгна. Помня, че не съжалявах за заминаването ти.

— Не, не съжаляваше — отвърнах аз. Пръстите ми се заиграха с разкъсаното място на тениската ми, опипвах новия ми белег. Кръвта бе засъхнала и оформяше тънка почерняла коричка върху корема ми. — Но майка ти и аз се разбирахме много добре. Известно време бяхме много щастливи.

— Не ти вярвам!

— Това си е твой избор — свих рамене аз. — Но в онзи последен ден, когато си тръгнах... ти не си спомняш как те хванах за врата. Тогава се изненада много, но не го запомни.

Джед поклати безмълвно глава.

— Между нас винаги е имало някаква странна връзка. Съзнанията ни сигурно си пасват добре; винаги съм знаел как да се държа с теб. Това не ми харесваше особено, но постепенно свикнах.

— Ако си бърникал из мозъка ми...

— Наричай го както искаш. В онзи ден, денят, когато напуснах майка ти, аз открих Воала в главата ти и го дръпнах встрани. Просто промених възприятията ти, това е всичко. Дано си ми благодарен, защото не беше лесно.

— Майната ти. Майната му и на Воала ти.

— Подозирам, че вече е на майната си, честно казано. Както и да е, за компенсация трябваше да замъгля спомените ти. Да се изтрия от тях още малко — дори в онези части, които си спомняше. Всъщност беше лесно да променя съзнанието ти. Толкова много си играх с него, че накрая май ти създадох имунитет. Сега е трудно да бъде променяно. Все още сме свързани, но не мога да пипам вътре. Мога само да проверявам какво се твори в главата ти.

— Как смееш. *Как смееш!*

— Нали ти казах, трябва да си ми благодарен. И ще бъдеш. — Усещах как светлината в очите ми изгаря собствените ми зеници. Леденият огън: толкова студен. — Но наистина отдръпнах Воала от теб. Затова се привърза към добрата стара Фини. Можеше да виждаш по-добре от останалите хора.

— Не би го направил. — Джед ме погледна. — А защо го направи и за Фин?

— Не съм.

— Какво?

— Направих го за човек, който имаше нужда от помощ. О, много по-нуждаещ се от Фин, ако щеш ми вярвай. Разбираш ли, изключително важно бе да му посветя цялото си внимание. — Усмихнах се невинно. — Дори самата му майка не можеше да му посвети толкова.

— О, Боже. О, *Боже!* — Гласът на Джед едва се долавяше. — Защо не го направи и за нея?

— О, беше твърде късно. Изморих се да влизам в стаята и да я заварвам как си търси вената. Изморих се да бърша кръвта от стената преди да се прибереш, макар да не знам защо си правех труда, тъй като ти изобщо не си глупав. Не й бях достатъчен, но пък и ти не беше, нали? Наркотиците бяха по-важни и от двама ни.

Заслепяваща ярост и мъка, които ме полазиха по гръбнака нагоре към тила. Момчето ме наблюдаваше така, както би гледало кобра с вдигната качулка, и аз осъзнах, че има пълното право. Примигнах. *Мамка му, Мурлин, внимавай. Не прекрачвай границата. Не се самозабравяй.*

Не напълно...

Усмихнах му се по-спокойно.

— Ах, Мила се сриваше пред очите ми, а ти беше много по-сигурен залог. Освен това укриването ѝ пречеше на работата ми.

— Ти...

Усмивката ми преля в самодоволно ухилване. Това беше моята гордост.

— Разбира се, че помагах. Наистина ли смяташе, че би успял толкова дълго да се скатаваш от властите, ако не бях аз? В онзи малък град? Но трябва да ти кажа, че онази любопитна кучка, хазайката ви, беше същинско предизвикателство. А що се отнася до теб и неспирните ти кражби... о, наистина направи живота ми доста труден. — Гледах го в очите с леко напрежение. — Ти беше добър, наистина, но не чак толкова, колкото се мислеше. Кажи: „Благодаря ти, Сет“.

Джед отпусна глава в ръцете си.

— Добре, аз ще го направя. — Отворих широко очи и се престорих на хлапе. — „Благодаря ти, Сет.“

Джед отново ме погледна, притиснал длан към устата си. Искаше му се да повърне, но аз знаех, че е твърде хладнокръвен. Студен като камък.

— Господи — рече най-накрая той със задавен глас.

— Майка ти беше прекрасна жена. Би могла да е моята спасителка. Ех, да. Беше и добра майка, нали? — В гласа ми се промъкна нотка на горчивина. — За теб, ако не за сина ми.

— Да — прошепна Джед.

Точно така, Кулан. Погледни ме, красив и безсърдечен. Тя си падна по мен, обичаше ме, следваше ме. А аз я изоставих. Помисли си как е било.

— Заради теб напуснахме комуната.

— Да. Мак я изхвърли, когато тя се захвана с мен. Между другото, Мила знаеше кой съм аз. Плашеше се от нашето дете още докато растеше в корема ѝ. Страхуваше се от това болнаво същество! След това почти забрави за съществуването му, но никога не забрави мен. Не ѝ бях достатъчен — повторих злобно аз, — но никога не ме забрави.

Беше му трудно да диша.

— Трябваше да я оставиш на мира.

— Разбира се, че трябваше. — Помръднах небрежно с рамо. — Но аз харесвах майка ти. Много я харесвах. Може би дори малко я

обичах, ако изобщо съм способен на такова нещо.

— Не си — каза Джед.

Не му обърнах внимание. Не обърнах внимание на болката, която думите му запалиха във вътрешностите ми.

— Наистина се опитах да я спра.

— Да. Като я изостави. Знаеш какво ѝ се случи накрая, нали? — За миг лицето му изглеждаше толкова ужасяващо безизразно, че нещо дълбоко в мен потрепери. — След като я заряза. Онова нещо тръгна след нея. Заради теб. — Джед вдигна глава и ме погледна. — Знаеше на кого я оставяш и не направи нищо. Не я спаси от Скинш... — Гласът му заглъхна. Той не успя да изрече името.

Загледах се в огъня. Реших известно време да помълча. Когато отново отворих уста, се престорих, че не съм чул тази последната част.

— Тя забременя. Повярвай ми, никой не беше по-изненадан от мен.

— Ти, глупаво копеле.

— Ха! Предполагам, че на теб сигурно ти прозвуча глупаво, но за един Ший не е толкова лесно. Паникьосах се. Дете-мелез! Не вярвах, че ще оцелее толкова дълго. Това не се случва. Откъде да знам, че съм създал скъпоценния Камък на Ленора? И го разбрах едва след като Куах се появи днес.

— Знаел си, че си му баща. Знаел си, и въпреки това ни изостави...

— Знам. Но ти си момче, чийто живот преминава в бягане. Нека ти кажа нещо: щеше да бягаш много по-бързо, ако някаква проклета пророчица ти каже как ще протече животът ти петстотин години преди това. — Аз огледах замислено тъй наречената линия на живота върху дланта си. — Чудя се дали всичките ѝ пророчества са толкова безсрамно амбициозни? Предполагам, че нямаше да стана баща на това дете, ако не бяхме прогонени за толкова дълго време в другия свят. Не за пръв път се чувствах самотен.

— Когато мама разбра, че познавам семейството ти... — Гласът на Джед звучеше така, сякаш момчето говореше в зала с висок купол, като че ли душата му представляваше огромна кухня пещера. — Каза ми да отида при теб. Ако някога загазя.

— Наистина ли?

— Каза ми да отида при чичото на Фин. — Лицето му се изкриви от презрение. — Помислих си, че има предвид Конал.

— Естествено. Странно, че не е бил Конал, нали? Той щеше да е много по-подходящ баща. И колкото и да обича Ейли, той не ѝ е бил верен през всичките тези четиристотин години.

— Конал. — Джед си пое дълбоко дъх. — Той знае ли?

— И той разбра едва сега. — Аз докоснах раздразнено окото си. — Как да ти го кажа? Не беше особено щастлив. Но това си беше моето време. Разбираш ли, той не знаеше за мен и майка ти. Все още пазя тайни от брат си, а той страда от твърде много скрупули, за да се зарови в съзнанието ми против волята ми.

— Прекалено много те уважава — сопна ми се Джед.

— О, твърде много. Конал е толкова честен и откровен! Е, той вече знае, ти също. Между другото, брат ми беше непреклонен по този въпрос, така че ако ти се стовари твърде много информация, трябва да обвиняваш него за това. Чудя се това какъв ме прави? Твой лелинчо? Бивш пастрок?

— Прави те...

— Не. — Успях да уловя юмука му навреме. — Не, няма да ми го причиниш втори път. Ще разбереш, че никой не ми причинява нещо по два пъти, Джед. Така, нека не будим съседите, става ли?

Джед се изправи, залитайки. Погледна безпомощно към Шона и Торк, но те бяха потънали толкова дълбоко в сън, че дори дишането им не се чуваше. Лия се беше проснала на дървения под и хълбоците ѝ едва-едва се повдигаха.

Тук нямаше кой да му помогне; дори и със съчувствено мърморене. Едва издържаше; аз и не очаквах друго от него. Джед грабна пуловера си и го усуква в ръцете си, сякаш си представяше, че това е вратът ми.

Може би искаше да каже нещо, но просто нямаше как да ме обиди достатъчно. Оставаше му само да се завърти на пети и да изтича навън през вратата.

* * *

Пламъците постепенно затихнаха и огънят изстина; усетих хапещия студ, дъхът на Отвъдното, но знаех, че всичко идва от въображението ми, че всичко е в сърцето и душата ми.

Протегнах ръка на Брандир, за да я оближе. Той изчака няколко продължителни секунди, преди най-накрая да допъпли до мен и да пъхне главата си под ръката ми. Краищата на пръстите ми бяха замръзнали; зарових ги в козината му, опитвайки се да възвърна чувствителността им.

Той положи черната си глава в скута ми, оплаквайки моята загуба.

— Ех, моя единствена любов — казах аз. — Ще дойдеш ли с мен въпреки всичко?

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ДЖЕД

Поглеждайки назад през рамо, Джед се поколеба. Торк беше казал, че колибата е защитена. Дори заради Рори не би се съгласил да остане в една и съща стая със Сет.

Той преглътна и предпазливо се огледа в тъмнината. Вятърът бушуваше в гората, прикривайки Бог знае какви звуци. А ламирите се движеха много бързо, но Конал и Ейли бяха някъде наблизо. Ако се появише някаква опасност, те веднага щяха да хукнат към колибата и той щеше да ги види.

До поляната, на двайсетина метра от вратата, имаше доста голяма сивкава скала и малка групичка фиданки на офика. Джед навлече пуловера си, сви се в една пукнатина в скалата, без да изпуска вратата от поглед, а в главата му се разбушуваха ненавистни мисли. Нямахше опасност да заспи, така че му оставаше единствено да изтърпи вледеняващия студ и неудобното място до сутринта.

А после какво? Не знаеше. Трябваше да намери начин да отведе Рори надалеч, но нямаше на кого да се довери. Омразата към Сет го изгаряше толкова силно, че сърцето му можеше да се превърне в сгърчена сгурия. Конал беше странник, обхванат от лудост. Останалите му бяха фанатично предани.

Джед пъхна дланите си под мишниците, за да ги стопли. Можеше да усети пулса си, силен, суров, изпълнен с омраза — ударите на сърцето му бяха ритмични, редовни, часовникът на живота му. Момчето наведе глава и се съсредоточи върху тях, върху повтарящия се ритъм на кръвта, тих, но непрестанен. Тих, но непрестанен...

Той внезапно вдигна глава. Мила погали брадичката му с пръсти и се усмихна, и в неочаквано притихналия мрак той осъзна, че сънува. Джед се събуди, треперейки.

Изправи се с разтуптяно сърце. Вратата на колибата зееше отворена и до нея неподвижно стоеше синият жребец. Някаква мъжка сянка постави нещо между плешките му, метна се на гърба му и взе в ръце увитото в одеяло вързопче.

Когато конят потегли, Джед изскочи от скривалището си. Ездачът погледна назад, както и черният вълк, който вървеше до краката му.

— Сет! — Джед се затича и ходът на коня се забави достатъчно, за да може да го настигне. — Какво правиш, Сет?

Белите зъби на Сет проблеснаха в тъмнината и Джед впери поглед във вързопа, който притискаше към гърдите си. Познатото тихо сумтене се чуваше приглушено от дълбините на вълненото одеяло. Джед посегна към детето, но Рори се намираше далеч от обсега му, сгушен в тениската на Сет. Джед видя, че Сет е сменил скъсаната с нова, и загледан в чистия черен памук, си пожела острието на ламира да беше преминало само на педя по-наляво.

Край устните на Сет се бяха образували дълбоки бръчки.

— Чудех си къде си отишъл. Помислих, че си заспал, или че вече си мъртъв.

Джед се обърна към колибата, мислейки си за Торк и най-вече за Шона, който спеше като котка и се събуждаше и при най-слабото смущение.

— Какво си направил?

Сет завъртя очи и въздъхна.

— Всички са наред. Просто спят. Наистина мразя конфликтите. Освен това не искам никой да пострада. Обичам ги.

— Конал...

— Е твърде зает да оправя личния си живот, за да се притеснява за нас. — Сет погледна към гората. — Не гледа насам и доста време няма да го има. — Той се усмихна. — Пък и ми вярва.

Сърцето на Джед блъскаше болезнено в гърдите му.

— Не разбирам.

— Никога не си разбирал. — Лицето на Сет изглеждаше почти добродушно, когато подкара коня си напред. — Нали?

Джед погледна отчаяно към колибата и започна да подтичва, за да не изостава от коня.

— Какво правиш? — попита запъхтяно той. — Къде го водиш?

— Където ще помогне. — Пълното му спокойствие накара Джед да се паникьоса. — И където ще помогнат на него.

— Защо? — извика Джед. Всъщност не го интересуваше защо. Би направил всичко, за да го забави достатъчно, докато се върне Конал.

— Защо ли? Защото той е Каменното сърце. Защото имам права над него. Колкото теб, и честно казано, дори повече.

Джед се хвърли към жребеца. Животното обърна глава към него и оголи зъби, но Сет дръпна юздите и го успокои.

— Дай ми го! Върни ми го! — Джед се вкопчи в юздите и увисна. Тежестта му накара коня да спре.

— О, разбира се. Като че ли ще го направя. — Мускулите на ръцете на Сет изпъкнаха, докато той се бореше да овладее яростта на коня. Сгушеният до гърдите му Рори дори не помръдна.

— Нямах право! Ти не помогна при раждането му! Дори не изчака да го видиш!

— Вече те предупредих, внимавай с конете. Така че правя това за твое добро. — Кракът на Сет се протегна и изрита силно Джед с ботуша си. Когато момчето се сви от болка, Сет го хвана за врата и го придърпа към себе си. Джед още не бе успял да си възвърне равновесието, когато Сет му нанесе силен удар по главата.

Джед излетя назад и се приземи до един храст. Ударът в земята изкара въздуха от дробовете му и главата му зазвъня. Той чу потрепването на копитата, когато конят препусна в галоп, и чу прощалните думи на Сет:

— За твое добро. И за доброто на Рори.

* * *

Дълго след това не можа да се освести. В главата му цареше хаос, ужасно объркване и — проклетият Сет да върви в ада — твърде много болка. След неизвестно колко време Джед се претърколи настрани, хвана главата си с ръце и от гърдите му се отрони ридание, тихо и съвсем кратко.

И това бе всичко.

Той заби пръсти в калта и листата, намери опора и изтощено се изправи на крака. Залитна, но запази равновесие. За миг остана там, блъскан от вятъра, като леко се олюляваше. Навсякъде около него шумяха враждебните дървета.

Конал. Би могъл да изчака Конал; само че яростта и лудостта на Конал го дразнеха. По-рано вечерта бе пропъзлял след братята и бе

видял как Конал удря злобно Сет, бе го чул да проклина небето.

Довери му се, беше казал Сет; но какво струваше думата на Сет? Той бе отнесъл Рори. Конал също искаше момчето и как можеше Джед да очаква да си върне Рори, когато и двамата смятат, че е важен за тях?

Не, по дяволите.

Той погледна за последен път към колибата, кратък спазъм на съжаление сви корема му, но Джед се обърна на пети и пое след Сет.

* * *

Зимата щеше да настъпи само след няколко дни. Усещаше смазващото ѝ присъствие над хоризонта, като надигаща се буря; в светлината и температурата, в студената яркост на небето, която едва огряваше земята. На местата, където слънчевата светлина успяваше да проникне в сенките, тя имаше меден цвят. Светлината на скритото зад прорязания със златисти нишки виолетов облак слънце изглеждаше заплашителна — тя предупреждаваше всички живини по земята да се скрият в дупките си и да чакат пролетта.

Искаше му се самият той да постъпи така. Залегнал върху обраслата с лишей скала, той огледа околността, като за миг съжали за бягството си от колибата. Но виновници за изпълнението го съжаление бяха просто студът и нещастieto му. Той нямаше друг избор. Джед повдигна треперещата си ръка и докосна отока на лицето си, който продължаваше от слепоочието до челюстта.

Не. Нямаше друг избор.

Проблемът беше, че нямаше представа какво да прави, къде да отиде. След като вече знаеше какво му се бе случило, след като беше предупреден, той можеше да прикрива ума си и имаше достатъчна преднина пред Конал. Мъжът сигурно бе повел малката си групичка към безценната им крепост. Съдбата на Джед едва ли го интересуваше.

Но след като прекара късия ден във вървене, самият Джед започна живо да се интересува от съдбата си.

Той огледа долината. В зловещия сумрак сивкавосините облаци бяха обсипани със заскрежени петна, бледото небе сияеше, а земята бе потънала в сянка. Въздухът миришеше на студ и на настъпващата нощ.

Джед се намръщи. В намаляващата светлина изпъкваше само един самотен хълм, който се намираще на два или три километра в далечината. Изглеждаше като осветен отвътре, върхът му се издигаше розовеещ и прозрачен над тънкото покривало от буреносни облаци. Изпълваше го със страховито усещане, че гледа през скалата към оголената плът на земята.

Джед тръгна да се изправя, когато усети как косъмчетата на врата му настръхват и една тогава го чу — отчетливо потропване на копита. Той замръзна на място. Зачуди се дали Конал само ще го пребие от бой или просто ще го убие и ще сложи край на всичко.

— Поел си по неправилния път.

Гласът не беше на Конал; в него се долавяше странен акцент, който Джед не можа да разпознае. Гърбът му се вцепени от страх. Знаеше, че все някога ще трябва да се обърне, но се оказа, че за да го направи, трябва да впрегне целия си кураж.

Животното имаше лисичи цвят и не беше воден кон. Беше оседлан породист жребец с изящна глава, щръкнали уши и сребрист блясък в иначе обикновените си конски очи.

Мъжът се облегна на лъка на седлото. Лицето му бе красиво като на викинг, червеникаворусата му коса и брада бяха подстригани много късо. На лицето му бе изписано ужасно любопитство, а очите му с цвета на разтопена захар бяха просто най-топлите кафяви очи, които някога бяха хипнотизирали Джед.

— А ти си?

Джед се напрегна, но не от страх.

— Не е твоя работа.

— Добре, Не е Твоя Работа — засмя се мъжът, — това е частна земя. Така че или ще изчезнеш бързо оттук, или ще ми кажеш какво правиш в нея.

— Ще ти кажа, че търся малкия си брат — отвърна Джед, успявайки да вложи в отговора си едновременно подигравка и агресивност. — Така че освен ако не можеш да ми кажеш къде да търся, аз ще продължа да вървя напред. Това е свободна страна. Всеки има право да се скита където пожелае. Не можеш да ме изхвърлиш от земята.

Ездачът мълчеше и се подсмиваше, сякаш можеше и щеше да постъпи точно така.

— Въпреки това си поел по неправилния път. Ако не ми вярваш, тогава тръгвай, изгуби се и умри от студ. Да видим дали това ще помогне на безценния ти брат.

Джед изсумтя и прехапа устни. После погледна към далечния хълм и взе решение.

— Търся Сет Макгрегър.

Ездачът снизходително завъртя очи.

— Всички го търсят. Добре, ако ме помолиш учтиво, мога да те заведа право при него, Кулан.

Джед преглътна изненадано, когато чу непознатия да изрича прякора му. Той потисна надигация се в гърдите му страх и позволи на надеждата да се надигне. И за пръв път в живота си се помоли.

— Моля те — каза той. — Моля те.

— Добре! — Ездачът се ухили и плесна жребеца по плешката. — Знаеш кога да преглътнеш гордостта си. Това те прави почти мъж, не кутре, и те са арогантни глупаци, щом те наричат така. Ела с мен. — Той дръпна юздите, обърна кафявата глава на коня и го пришпори. На гърба му Джед видя меч със сребърна дръжка, а на седлото бе закачен лъскав модерен лък.

И без това не беше в настроение да спори.

Сенките бяха покрили далечния хълм, силуетът му се губеше в зимното небе, но Джед успяваше с лекота да не изостава от коня. Топлият поглед на ездача караше скалпа му да настръхне.

Мъжът се изсмя тихо.

— Виж какво, приятел, дръж се за мен. Аз не съм вещер. Не съм като изродите.

— Е, добре де — отвърна Джед. — Тогава какво правиш тук?

Ездачът не се отказваше.

— Дойдох с една жена, приятел. Тя ме измъкна от един проблем. — Той се захили. Смехът му не прозвуча особено весело. — Бих отишъл и на по-странни места заради жена като нея. Но ти внимавай с тези феи. Те не са като теб и мен. Не можеш да им вярваш, приятел. Внимавай с онзи Сет.

Джед го изгледа студено.

— Не се тревожи за мен, *приятел*.

Отдалеч хълмът изглеждаше доста оголен, но докато се изкачваха по него, дърветата растяха все по-нагъсто и мъглата се

разсейваше. Под краката си Джед усещаше туфи трева и мек торф, в който вирееха гъби, боровинки и мечо грозде. Макар мракът да се спускаше все по-бързо, гората блестеше под звездната светлина, която бе толкова ярка, че той не може да разбере кога небето е изчезнало и тясната пещера е преминала в зала със сиви, каменни стени и сводест дървен покрив, висок като катедрала. Лозници се виеха около колоните, мъх и бледи лишей покриваха всеки тъгъл и извивка, а във въздуха ухаеше на нощни цветя.

„На човек може да му спре дъхът от тази красота — помисли си Джед. — Но само ако сърцето му не се свива от притеснение“.

Той усещаше, че го наблюдават, долавяше заинтригуваните шепнения, зърваше хората, които се спотайваха в сенките и следяха движението му, но за своя изненада не се чувстваше застрашен. Когато потропването на копитата спря, русият ездач го подбутна напред с ръка и слезе от коня, без да изпуска юздата.

— Кейт. Още един гост. — Той дръпна нежния зелен воал, който въздъхна в ръцете му.

Жената, която се надигна от леглото, придърпа смачканите ленени чаршафи и ги уви около голото си тяло. Тя изобщо не изглеждаше страшна. Не изглеждаше заплашително висока, но красотата ѝ просто спираше дъха. Косата ѝ представляваше водопад от медна коприна, която заблещука под светлината, докато тя я отмяташе встрани от зашеметяващите си очи. Те бяха златисти, също като очите на вълка на Конал, но по-тъмни — с цвят на мед. Усмивката ѝ беше широка, в очите ѝ проблясваха весели пламъчета и цялото ѝ същество излъчваше топлина и добродушие.

— Джед, скъпи. Добре дошъл у дома!

* * *

Джед почти не ѝ обърна внимание. Той беше зает да зяпа мъжа, който се надигна от застланото с бели чаршафи легло, нахлузи дънките си и излезе под сребристата блещукаща светлина, закопчавайки колана си. Бронзовата катарамата му бе позната; на няколко пъти се бе изкушавал да я открадне. Щеше да е без никаква стойност, ако не беше

изработена толкова красиво във формата на разперените криле на сокол.

Сет изглеждаше отпуснат и бездушен, но когато се облегна на стената, без да се усмихва, очите му блестяха трескаво. Гърдите, ръцете и корема му бяха покрити със стари белези, също като на Конал. Джед го смяташе за не толкова силен, колкото Конал, но сега със страх осъзна, че е. Той бе по-дребен и по-слаб, но жилав, като онези стоманени кабели, които могат да ти отрежат главата, ако се скъсат.

Ъгловатото лице на Сет изглеждаше по-сковано от всякога, лявото му око беше жестоко натъртено и отекло и грееше в съвсем нов спектър на болка и омраза. На Джед му беше невъзможно да го гледа, затова погледът му се плъзна към татуировката на рамото му — сложна плетеница, която завършваше върху бицепса. Беше същата като на Конал; беше я видял, когато мъжът се съблече да се измие на сутринта, след като Джед бе заспал на рамото му. Стомахът на момчето се сви и внезапно му се прииска да завие от разкаяние, сякаш бе направил някаква ужасна грешка, но все още не знаеше каква точно.

— Къде е той?

— На сигурно място — отвърна Сет.

— Не. Попитах къде е той?

— Тихо, момче. — Кейт докосна ръката на Джед, но той не ѝ обърна никакво внимание. — Сет ти казва истината — продължи тя. — Рори е на сигурно място. И е щастлив, по-щастлив, отколкото би могъл да бъде с бандитите и бунтовниците в пустошта. Ще те отведе при него.

Тя погледна през рамо към Сет. Като че ли успя да улови погледа му и да го задържи колкото ѝ се искаше, и когато прекъсна контакта, Сет изглеждаше като болен. Този път избегна погледа на Джед. Грабна една бяла риза от купчината чаршафи и я облече, прикривайки татуировката. Ризата изглеждаше тънка и хладна, но прилепна към влажните му мускули така, сякаш Сет изгаряше от срам и копнеж.

Същевременно той хвърли презрителен поглед към русокосия ездач, който се изплю на пода в краката му. Сет се спря. Омразата струеше от него като пот.

— Ако нараниш кутрето, Ласло, ще ти нанижа топките на шиш.

Джед преглътна тежко и зяпна блондина, чиито устни се извиха в нещо като весела усмивка. Макар и не съвсем.

— Момчета — промърмори Кейт. — Ласло няма да докосне младежа, Мурлин. Джед е мой гост. Макар че ако самият ти го искаш... — Тя не довърши изречението и на устните ѝ потрепна усмивка.

Сет се обърна и погледна Кейт в златистите очи.

— О, според мен той вече е зает.

Лицето на Кейт се опъна съвсем леко, но усмивката ѝ не помръдна.

— Мурлин?

— Не е ли? Запазен за...? Мислех, че точно това е проблемът на Ниле Ласло.

— Лошо момче. — С едва сдържано нетърпение Кейт протегна към Сет ръката си, обърната с дланта надолу.

Той я гледа няколко продължителни секунди, после пристъпи навъсено към нея. Хвана ръката ѝ, целуна я и я притисна към челото си.

— Така е по-добре. — Кейт бе възвърнала доброто си настроение. — Така, Ниле. Сега ние двамата с теб ще отведем Джед при брат му.

Сет се запъти мълчаливо към изхода на залата, придружен от тъмната фигура на Брандир.

— Какъв сърдитко. — Кейт привърза роклята си с кожен колан и поведе Джед и Ласло навън. — Сега си мой гост, Джед! Върви където пожелаеш. Чувствай се като у дома си. Защото това е твоят дом.

* * *

Тя караше кожата му да настръхва. Ленивите ѝ стъпки зад гърба му го караха да се усеща като преследван от паяк. Въпреки топлината и красотата ѝ, това място въобще не му харесваше; и тя не му харесваше. От красотата ѝ го побиваха ледени тръпки, особено щом зърнеше пърхащите ѝ мигли.

Коридорът като че ли нямаше край, но вървящият пред него Ласло спря внезапно и му се усмихна топло. Джед долови бързия, натрапчив ритъм на музика; с възторжен жест Ласло го покани в

стаята, където имаше поне десетина жени, скупчени около нещо на пода. В средата седеше Рори, обект на вниманието им, а пшениченорусата му коса проблясваше на светлината, докато той удряше по един бодран^[1]. Когато съвсем изпусна ритъма, той се изкиска и се претърколи. Музиката секна, а жените избухнаха в смях.

Когато Джед се промъкна до Рори и го притисна в прегръдките си, смехът утихна. Някои от жените зяпнаха неканения гост, но след него се появи усмихващата се Кейт, като по даден знак всички жени се успокоиха и въздъхнаха снизходително. Джед затвори очи и стисна здраво Рори, сякаш се страхуваше да не го изгуби отново.

Една жена се наведе през рамото му и погъделичка Рори по гушката.

— Какво мило същество — изчурулика тя.

— Но не е твоето същество. — Джед го дръпна по-далеч от нея, но намръщеното изражение на лицето му се замени с озадачено такова. — И преди съм те виждал.

— Едва ли. — Усмивката ѝ бе срамежлива, но предпазлива.

— Черен пуловер. — Той я огледа от глава до пети. — Евтино червено сако.

Кейт застана между тях и отпрати жената с предупредителен поглед.

— Ела, Джед. Съжалявам, че трябваше да стане така, но иначе никога нямаше да ми го донесеш. Сега брат ти се намира там, където му е мястото. Ти също.

— Не ме наричай по име. Ти не ме познаваш.

— Ах! Твърде дълго време си прекарал с бандитите. — Кейт се засмя мило. — О, Кулан, не всички Ший са невротичи. Щом Конал предпочита да препуска из пустошта с бандата си, да плякосва фермите ми и да посича хората ми, нека се забавлява. Да видим докъде ще го доведе това. Ку Хорах ми е голяма мъка, но не му желая злото, въпреки всичко, което ми е причинил.

— Това не е точно...

— А, чул си различна история? Скъпи мой, Конал може и да ти изглежда възрастен, но повярвай ми, той трябва още доста да порасне. — Кейт затвори очи и въздъхна. — Искане ми се да получи тази възможност.

— Това заплаха ли е?

— О, стига де, не се дръж така. Обичам го с цялото си сърце, но на Ку Хорах много бързо му пали фитила. Дори Фин е съгласна с мен.

— Съмнявам се — промърмори Джед.

— Тогава тя самата може да ти го каже. Нали можеш, скъпа?

В тишината и спокойствието той долови раздвижване. В далечните сенки бавно се изправи една жена — най-младата от всички. Едва когато Джед примигна и се взря напрегнато в полумрака, той успя да я разпознае и стомахът му се сви.

— Фин?

Когато се приближи до него, тя се изчерви, но не извърна погледа си.

— Здравей, Джед.

— Ето така. — Кейт плесна с ръце. — Мисля, че трябва да ви оставим да наваксате изгубеното време. Сигурно имате да си казвате много неща.

* * *

— Не ме разбирай погрешно — каза ѝ той, докато неуспешно търсеше следи от грубо отношение по Рори — отоци, гниди, мръсни нокти, каквото и да е. — Но някак си очаквах да те намеря в затвора.

Тя нервно заувива кичур коса около пръста си.

— Ами, и аз така бих си помислила. Преди. Нали се сещаш. Сега.

— Конал толкова се притесняваше за теб.

Тя се засмя.

— И аз се притеснявах за себе си. Но не и след като ме доведоха тук. Джед, тя не ме нарани, не ме заплаши; дори не се опита да ме уплаши.

— Да, тя е възхитителна. Лампите греят ярко. Но вкъщи няма никой. Зад очите ѝ се крие пустота.

— Наистина ли я смяташ за глупава?

— Не говоря за ума ѝ.

Фин отвори уста, но после я затвори и се намръщи.

— Внимавай. Не забравяй, че може да наднича в главата ти.

— Тук е пълно с малки приятелски заплахи, нали? Щом мога да държа Сет далеч от ума си — а вече мога да го правя — значи ще се справя и с нея.

Фин го погледна така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Джед. — Тя си пое дълбоко дъх. — Какво се е случило с лицето ти?

Той беше забравил за това. Докосна го разсеяно и почувства пулсираща болка. Все едно го болеше много стара, покрита със струпей рана.

— Сет — отвърна кратко той.

— Да, и аз така си помислих. — Фин кимна леко. — Той не разбра.

Джед повдигна вежди.

— Не разбра?

— Можеш ли да си представиш... когато той доведе Рори. Когато ме намери тук. Не разбра, че аз... исках да остана.

— Господи. Обзалагам се, че не е.

Фин мълчаливо зачопли ноктите си.

— Преди много време... чуи това. Двамата с Конал са били нейни хора. Вярвали са в нея. Не знам какво се е объркало, но всичко е въпрос на политика. Глупава политика.

Той разтърка изморено очите си.

— Фин...

— Сет се върна при нея. Вече няма значение какво мисля за него или... — Тя внимателно докосна нараненото му лице. — Или какво мислиш ти. Той не би направил нищо, за да нарани Конал.

Той тъжно я погледна.

— Нито пък ти.

— Разбира се! Не искам никой да пострада. Ще е много по-добре, ако седнат и поговорят, нали?

Джед завъртя очи и отново се захвана да рови из косата на Рори за несъществуващи въшки, но внезапно се сети за нещо и погледна към шията ѝ с присвити очи.

— Какво се е случило с огърлицата ти?

Тя докосна разсеяно медальона си и го погледна. Грубо изработените гарванови нокти висяха кухи, късчето смарагд го нямаше. Може би за да не драскат кожата ѝ, те бяха обвити в изкусно

изработен назъбен лист от полирано дърво, който висеше на вълнен конец.

— О, камъкът ли. Падна. Обковът се разхлаби, забрави ли? — Тя се усмихна. — Претрупана работа.

— Да...

— Смарагдът е у Кейт. Тя ще го даде на Галах да му направи здрав обков.

— Лесна работа — разнесе се веселият глас на Кейт. — Сега вече мога да поправа доста неща. — Тя седна и прегърна Фин през раменете.

Недоверието на Джед сигурно се беше изписало на лицето му, защото Кейт му се закани с пръст.

— Обожавам Ку Хорах, но как можа да ти предаде само своята гледна точка?

— Предполагам, че много хора го правят.

Устните ѝ се изкривиха неодобрително, а ръката ѝ се стегна върху рамото на Фин.

— Конал обичаше бащата на Фин; баща ѝ обичаше него. Но Конал поведе Ангхис към смъртта му заради своята фиксидея. Ку Хорах е благороден мъж и великолепен боец, и мисли за доброто на всички ни. Но същевременно може да бъде и най-егоистичният и жесток човек.

Фин като че ли се засегна от това.

— Той не е егоистичен...

— Не, скъпа моя. — Кейт завъртя очи. — И не е избухлив.

Фин се изчерви и се усмихна смутено.

— Знам, знам.

Джед я погледна невярващо.

— Фин?

— О, стига, младежо. Фин не е глупава. Не знам какво ти е казал Ку Хорах, но аз не съм се захванала с някаква масово самоубийствена мисия.

Той смутено зачопли нокътя си, но все още не искаше да срещне погледа ѝ.

— Джед, народът ми ме обича. Да не мислиш, че е защото го искам от тях? О, моля те. Хората ми ме обичат, защото изпълнявам приумиците им. И защо да не го правя? — Кейт му намигна. — Първо

изпълнявам желанията им. Дай на народа си каквото иска, Джед, и те винаги ще са доволни от онова, което им даваш. Бих могла да направя същото и за твоя народ. От толкова време копнея да им помогна, но как бих могла да го направя, когато те не знаят за съществуването ми? Могат ли простосмъртните да ме чуят? Та те дори не могат да ме видят.

Ако Джед можеше да си запуши ушите с пръсти, щеше да го направи, но той имаше усещането, че това ще е тактическа грешка.

— Тогава защо подгони брат ми? — промърмори той.

— Подгонила съм го! Небеса, влагаш във всичко отрицателно отношение. — Кейт изсумтя. — Щеше ли да ми позволиш да се опитам да те убедя? Твоите приятели-бандити щяха да ми прережат гърлото още преди да си отворя устата.

— Затова ти просто го открадна.

— Не бих го нарекла така. Баща му ми го даде. Точно както беше предречено. Родителите му трябваше да ми го дадат доброволно. И двамата го направиха!

— Майка ми не е...

— Да, скъпи, разбира се, че го направи. Даде го в замяна на една доза. Какво щеше да прави той, ако с нея се случи нещо? Слава на боговете, че ти беше там, Джед. Макар че Скиншанкс щеше да се погрижи добре за него, ако не се беше появил.

— Чакай малко. — Джед разтърка слепоочията си. — Ти не си го търсила, иначе досега да си го взела. Ти си търсела камък.

Кейт махна с изящната си ръка.

— Да, да, но винаги съм имала подозрения. Които бяха потвърдени от пророчицата преди, оох... два века? Трябваше да изчакам появата на благословеното същество, разбира се, а после ми отне известно време да проследя правилното дете. Но, богове, когато разбрах кой е баща му, и удар с птиче перо щеше да ме събори на земята.

Джед не можеше да отвори уста. В съзнанието му се въртеше лицето на Скиншанкс и усмивката му, когато Джед се появи в последния момент и спаси Рори. Нищо чудно, че ламирът не изглеждаше особено притеснен. Те са имали спасителен план и неговото име беше Джед.

Кейт прегърна и двамата през раменете.

— Харесвах бабата на Фин и старата госпожа ми липсва, но аз винаги съм имала по-добро въображение от нея. Проблемът на Ленора беше, че тя така и не погледна отвъд магическите камъни.

Джед погледна покрай нея към Фин, очаквайки да я види как скача в защита на баба си, но тя просто се усмихна тъжно. За Бога...

— Така. След като Рори вече е на сигурно място при мен, той може да ми помогне да премахна задушавачото ни покривало на Воала. Ще работим заедно върху това, докато той расте. Тогава простосмъртните ще ме виждат така, както ме вижда моят народ; мога да ги направя също толкова щастливи и спокойни, каквито са моите Ший. — Кейт въздъхна. — Народът ти живее в затвор от страх и съмнения, Джед, но аз мога да ги освободя. Разбираш ли? — Тя се наведе към него и той почувства топлия ѝ дъх върху кожата си. — Ще защитя вас, простосмъртните, от враговете ви. Ще ви позволя да видите кои са истинските ви врагове.

В същността си думите ѝ изглеждаха разумни, дори логични. Джед не можеше да разбере какво ги правеше нередни; толкова нередни, че всяка произнесена от нея дума бе грешна, объркана, произнесена на обратно. Той упорито тръсна глава и си спомни нещо, което се криеше зад думите на Кейт, нещо, свързано с нея, което му се струваше много по-истинско: жестокост и чиста злоба.

— Фин — каза той, като отново се наведе пред Кейт. — Спомняш ли си Куах?

Тя се намръщи.

— Кой?

Ох, мамка му.

— Ако Воалът падне — каза той, обръщайки се рязко към Кейт, — всички ние ще виждаме ясно хората като Фин. Това ли имаше предвид като каза, че ще ни покажеш кои са истинските ни врагове?

Дъхът на Кейт секна, сякаш се беше задъхала леко от гняв. Но тя бързо се успокои и вниманието ѝ се съсредоточи изцяло върху Фин.

— Фин знае, че Воалът я е прикривал. Превърнал я е в никой. Е, Фин, ти не си никой. Ти си Ший! Помисли върху това, Фин! Онези глупаци, които си мислят, че са по-добри от теб, онези момичета, които направиха живота ти ад! Не ти ли се иска да си отмъстиш? — Кейт прокара пръст по брадичката ѝ. — Ти си прелестно момиче. Защо да останеш невидима, докато онези крави се кипрят? Защо за

разнообразие да не си на върха? Можеш да бъдеш кралица на свой собствен кръг.

Джед се отдръпна назад, без да вярва на ушите си. Фин, помисли си той. *Фин. Знаеш много добре, че не си прелестна. Твърде често се оплакваше от това. Надсмиваше се над това.*

— Воалът е един прояден от молци парцал. Навсякъде сме преминавали отвъд, чифтосваме се все по-често, а сега дори те започват да идват при нас. — Кейт погледна към Ласло, който се бе стаил в сенките. — Воалът ще умре, но ние ще обърнем това в наша полза, нали, Фин? Няма да загинем заедно с него. Ще се обединим с простосмъртните, но при нашите условия.

Кейт повдигна брадичката на Фин, за да я погледне право в очите и в този момент Джед разбра. Тези изящни пръсти, хладното им и сухо докосване, което проникваше през брадичката право в черепа.

— Той е мъртва кожа — мърмореше Кейт. — Вече гние. Дори Конал да е прав, смъртта на Воала е неизбежна. Само лудостта може да се пребори с неизбежността. *Лудостта.*

Джед си спомни безумното лице на Конал, когато взе Рори в ръце, ударът му, който можеше да счупи врата на Сет, проклятията, които изричаше като полудял към нощното небе. Спомни си и горчивата ярост на Ейли — безсмислената загуба на четиристотин години може да влуди всеки. За един пределно ясен миг Джед напълно повярва в това.

Всичко трая части от секундата. Но за това време той разбра и какво се е случило с Фин.

Хората я бяха лъгали. През целия ѝ живот. Как би могла да разпознае една лъжа? Тя не знаеше как изглежда.

О, Фин. Стомахът му се сви.

Кейт кимна.

— Фин вижда ясно всичко. Нашите два свята са като успоредни реки. Реките винаги се сливат в един поток. Един ден световите ни ще се сблъскат и нашата страна ще бъде погълната, но какво от това? Две реки се сливат при Торнаший, но по-малката изчезва ли? Не! По-голямата я поема. Има водовъртежи, опасни протоци и после? — Тя погали Фин по бузата и се усмихна. — Спокойна кафява вода, шумолене на дървета, птичи песни и хладна сянка. Красиво е. — Тя леко си пое дъх. — Конал те е учил да плуваш там, нали?

Фин кимна мълчаливо.

— Ти го обичаш. Това е разбираемо. Той ти е бил като баща, след като си изгубила своя. — В гласа на Кейт се усещаше безкрайна меланхолия. — О, Фин, Конал може да бъде спасен.

Битката бе изгубена, но Джед опита още веднъж.

— *Фин...*

Кейт се обърна с лице към него. Златистите ѝ очи грееха от справедлив гняв.

— Виждаш ли, Джед? Затова Фин избра да остане с мен. Тя ще остане. Защото двете заедно ще спасим Ку Хорах.

[1] Бодран — ирландски музикален инструмент, вид дайре без зилове. — Б.пр. ↑

— Ед! Долу! — Рори ядосано забарабани с юмручета по раменете на Джед.

Когато Джед вдигна за пръв път брат си, той въобще нямаше намерение да го пуска. Но му се налагаше, през дългите часове, които бяха изминали след пристигането му тук. Часове? Биха могли да са дори дни. Можеше да разчита само на вътрешния си часовник, тъй като евтината електроника на ръката му така и не се съвзе след потапянето в езерото, а лабиринтът, който обитаваше в момента, нямаше никакви прозорци. Двамата с Рори спяха и се хранеха когато им се приискаше. Никой не се опита да отнесе момченцето и Джед постепенно започна да възвръща увереността си. Позволяваше на Рори да се отдалечи на повече от метър за — охо, по няколко минути дори. Сега неохотно пушна пиццата хлапе на земята и бе възнаграден с мълчание.

Джед не изоставаше от детето, което се затътри по новия коридор. И без това нямаше голяма вероятност да се изгубят. Или щяха да се объркат из заплетените коридори — и в такъв случай Кейт щеше да е принудена да прати Ласло да ги търси — или щяха да намерят път навън, на което, честно казано, не се надяваше много.

Коридорът ги отведе до оголена скална пещера с водопад, който пълнеше чист зеленикав басейн. До ръба му лежеше черен вълк, който не сваляше жълтеникавите си очи от тях. Джед се спря стреснато, но Рори безгрижно продължи да шляпа напред. Едва когато стигна на една крачка от цопването в басейна, Джед се спусна напред, за да го хване. Брандир надигна глава, но не издаде нито звук.

Сет стоеше бос, но напълно облечен под водопада, със затворени очи и подгизнали от водата дънки и бяла риза; и тихо си припяваше нещо — приспивна песен, която майката на Джед обичаше да му пее. Сет ли я беше научил или тя бе научила него? Внезапно Джед повече не можеше да я търпи. Стомахът му се сви от омраза. Сет не му бе оставил нищо от нея накрая, дори тази стара песен. Нищо.

Сет млъкна, стисна очи още по-силно, поднесе лицето си под шибациите водни струи и ги остави да се излеят като фонтан от устата му. Джед започна да отстъпва назад, но после се поколеба и сърцето му заби ускорено. Искаше да разбере как Сет може да го направи. Да забие нож в гърба на Конал. Да съблужи Мила. Да открадне бебето ѝ, което бе изоставил, и да го даде на тая проклета вещица само заради проклетата ѝ политика.

Сет изплю водата от устата си, пригладил косата си с длани и без да отваря очи, рече:

— Носиш ли оръжие със себе си?

Де да носеше. Джед се сети за пистолета в колана си и стисна зъби.

— Не и такава, което да функционира тук.

— Аха. — Сет извъртя главата си към него и отвори очите си, в които проблясваше сребриста светлина. Дясното се отвори както трябва. Лявото все още бе ужасно подуто от удара на Конал. Сет излезе от басейна и погледна към детето, което се въртеше в ръцете на Джед. — С риск за собственото ми гърло ти предлагам да си намериш. И никога не се обръщай с гръб към Ласло. Никога.

Джед се намръщи; любопитството му надви омразата.

— Ласло няма да тръгне да се занимава с мен.

— Напротив. Кейт го знае много добре, но оставя на мен да ѝ върша мръсната работа. — Сет отново се изплю в басейна. — Ласло се страхува от теб. А страхът кара мъжете да вършат ужасни неща.

— Нямам нищо против Ласло — каза Джед. — Ти си друг въпрос.

— Вярно. Добре, в такъв случай — рече Сет със саркастична усмивка, — Ласло никога няма да бъде убит от Ший. Ще бъде убит от някой простосмъртен като него.

— Разбирам. — Джед замълча замислено за миг. — Такива като нас има много.

— Да, макар тук да сте малко. А той е убивал достатъчно в своето време, за да си създаде много врагове. — Сет сви рамене. — Това всичкото са глупости, разбира се. Вещерство, суеверия, други такива. Не ми говори за пророчествата. — Изпълнен с ненавист, той сви устни. — Виждал съм достатъчно, за да ми държат топло в

продължение на три шийски живота. Работата е там, че Ласло им вярва.

Думите му накараха Джед да потрепери.

— Той можеше да ме убие по пътя за насам, но не го направи.

— Не би посмял. Скиншанкс те иска.

Джед замръзна.

— Какво?

— Ласло му е омръзнал. Стигнал е предела му. Търси си ново протеже и това си ти; от доста време ти е хвърлил око. Вече е поработил върху теб от разстояние. — Сет сви рамене. — А каквото Скиншанкс пожелае, Кейт го дава. Желая ти късмет.

Джед установи, че притиска Рори силно към гърдите си.

— Но това означава, че Ласло няма...

— О, не, ще го направи, ако му се удаде случай. Ще ти забие кухненски нож между лопатките и ще се извини за неловкостта си.

Джед преглътна с изсъхналото си гърло.

— Защо му е да го прави?

Сет погледна към Рори.

— Мисля, че ти го обясних пределно ясно.

Рори изписка, доволен, че възрастните му обръщат внимание, и зарита да се освободи от стегнатата прегръдка на Джед. Той изруга и се опита да го хване, но хлапето се движеше твърде бързо за толкова малко дете. Блъсна се в краката на Сет и потрепери от удоволствие, когато силните му ръце го вдигнаха.

Дишайки тежко, Джед реши, че ако мъжът дори погледне към Рори не както трябва, той ще му извади очите с голи ръце. Но Сет само задържа детенцето в протегнатите си ръце и се взря в него, сякаш търсеше да открие частица от себе си. Рори отвърна на погледа му с широко отворени и очаровани очи. Той протегна пълничката си ръчица и докосна отеكلото око на Сет, а мъжът потрепна от изненада.

— Оле — каза Рори, сграбчи Сет за врата и го прегърна силно.

Сет изглеждаше наистина стреснат и сигурно щеше да изпусне Рори на пода, ако детето не се беше вкопчило здраво във врата му. Той притисна лице към неговото и черните му мигли докоснаха мъничката скула, а ръцете му обгърнаха мъничкото телце много по-здраво, отколкото според Джед бе необходимо.

Сет се наведе да остави детето на земята и леко го побутна към Джед. Момчето го вдигна. Дрехите на Рори бяха вир-вода и той се намери да изтърси нещо злобно за небрежността на Сет, но един поглед към откритото лице на мъжа го възпря. Вместо това рече тихо:

— Защо го направи?

Сет се изправи и го погледна с вледеняващ поглед.

— Колкото и да не ти е приятно да го чуеш, направих го отчасти заради теб. Кейт се опитваше да ме привлече обратно. — Той се ухили иронично. — Тази кучка планира отдалеч. Много е потайна. Но да знаеш, че нямаше да го направя.

— Така ли? — Устата на Джед бе пресъхнала.

— Да. Но тогава се появи ти с онази твоя забележка за гетото. Мислих много за това. Защо да живеем в гето? Вашият вид трябва да бъде управляван и вкаран в кошара, не нашият.

— Но аз си мислех... всички вие ще бъдете унищожени.

— Така е само на теория. Аз лично смятам, че сме достатъчно силни, достатъчно умни, за да преживеем и най-лошото. Но само ако го направим при нашите условия.

Думите му отекнаха в залата. Джед си спомни как прозвучаха от устата на Кейт.

— Знаеш ли, аз видях Белсен, Кулан. Видях как го освободиха. Бях силно впечатлен. Бил съм навсякъде; пътувал съм доста по света. Руанда, Косово, Сиера Леоне. Чувал ли си за тях? Говорят ли ти нещо?

— Малко...

— Малко. Както и да е, уморих се да бъда войник и се записах в полицията, а накрая трябваше да вадя тялото на шестгодишно дете от канавката. — Той се усмихна студено. — Никога няма да се спрете, нали? Ако Воалът изгние, какво, в името на боговете, ще правим ние? Само при мисълта за това ми изстиват червата. Трябва ни някой силен, някой който да ни защити. Някой, който е безмилостен като вас. Защото, боговете са ми свидетели, вие сте наистина безмилостни. Имаш ли представа на какво съм бил свидетел? Вие убивате собствените си деца. Вашите деца убиват деца.

— Не всички сме такива. — Джед реши, че Сет е малко по-луд от Конал.

— Повече от достатъчно. — Сет сви рамене. — Нямаше да го повярвам, ако не бях видял доказателствата. С Кейт начело може и да

се оправим. Кейт е абсолютно безскрупулна. Може и да е зла, но е една от нас.

— Изненадан съм, че можеш дори да я докосваш. След мама.

— Не ме предизвиквай, Кулан. — В гърлото на Сет се надигна ръмжене, което постепенно утихна. — Макар че понякога и сам се изненадвам.

— На Кейт не ѝ пука за теб!

— Не съм си и помислял, че ѝ пука.

— Нямам предвид само теб. Не ѝ пука за никой от нас. Интересува се само от себе си.

— Вярно е, и естествено знам много добре защо се цели само в мен, а не в Конал. — Сет погледна към сина си и се усмихна напрегнато. — Не е заради непреодолимия ми чар, нали? Но виждаш ли, Кейт го е схванала правилно. Любовта е толкова надценявана. Живея от доста дълго време, Кулан. — Гласът му започна да изтънява. — Имаш ли представа колко любов можеш да дадеш и да получиш в един толкова дълъг живот?

Джед се напрегна, но мъжът само сви рамене и гласът му отново прозвуча равнодушно.

— Любов. Привързаност. Какво могат да ти донесат освен мъка, ужас и смърт? Конал се привързва и какво му носи това? Изгнание и гняв, който не може да контролира повече. — Сет оголи зъби, но Джед не би могъл да нарече това усмивка. — А беше толкова лесно, Кулан. Дръпвах Воала, сякаш слагаш шапката над очите си. Сега се опитвам да го уловя, а той се разпада на мястото, където го докосвам, или изчезва като фантом. Изразходих последната ми останала доброта опитвайки се да защитя теб и семейството ти. Сега вече ми писна. Това е нашият избор. Предпочитам да рискувам с Кейт, отколкото да чакам Воалът да се разпадне и всичко, което някога съм обичал, да изчезне.

— А аз си мислех, че не си обичал нищо.

Очите на Сет бяха ясни и напрегнати.

— Изплъзна ми се от езика. Но ако настояваш да разбереш, има един човек, когото все още обичам. И накрая той остана единствената ми причина.

— Ти не обичаш Рори — сопна му се Джед.

— Рори ли? О, не, със сигурност. Говоря за благородния глупак, който обича момичето, което го заряза заради възможността да има

собствена групичка. Той обича Фин повече от живота си и веднага би го пожертвал заради нея.

— Да. Точно това ме притеснява.

Сет затвори очи и въздъхна.

— Чуй ме, Кулан — Конал никога нямаше да предаде брат ти. Казах ти да му вярваш, а ти не го направи. Пропиля шанса си. Ако беше останал с него, ако му се беше доверил... — Той сви рамене. — Ти не го направи.

Кръвта във вените на Джед се смрази.

— Ти отнесе Рори.

— Но Конал никога нямаше да го направи. Да предаде невинно дете? Това щеше да унищожи душата му. Студено желязо, Кулан — не очаквам от теб да разбереш. Работата е там, че смъртта на Фин щеше да свърши същата работа. Разбираш ли? Аз нямах друг избор. Брат ми никога няма да ми прости, но ще остане себе си. Аз го спасих, Кулан, в замяна на собствения ми син. О, и най-вероятно на душата ми, но тя и без това си беше пътник.

Джед го гледаше. Гласът му отказа да му се подчини, а когато най-после успя да го накара да излезе, прозвуча като скърцаща врата.

— И Фин.

Сет отметна глава назад, под водопада, напълни устата си с вода и я изплю.

— А, да. Представи си как се почувствах, когато се озовах тук. И я видях. Когато тя ми каза.

Джед усети как в гърдите му се надига неочаквана жалост, но изражението на Сет не се промени.

— Но това почти няма значение. Детето е омагьосано. Имам предвид в буквалния смисъл. Заклинанието я е стегнало като вещерско дупе. — Той сви рамене. — Но поне разполага с живота си, а Конал — с душата си. На толкова се бях надявал. А и както вече ти казах, Кейт сигурно е единствената ни надежда. Ще свикна да бъда неин главорез. Вече съм го правил.

— Дори самият ти не си убеден в това — рече Джед, търкайки носа си в главичката на Рори. — Тя ще унищожи всичко, което обичаш.

Сет се подсмихна.

— Има само няколко души, които са наясно с тези неща, Кулан, и ти не си сред тях. Не ми остана никакъв избор — сега Кейт е моята надежда.

Джед искаше да го разтърси, да му изкрещи.

— Само я погледни. Досега смятах твоя приятел, наблюдателя, за ненормалник. Но сега срещнах Кейт и вече знам как наистина изглеждат те.

— Ти си талантливо кутре, наистина. Имаш инстинкти, които аз уважавам, но не знаеш за какво говориш. Тук не става въпрос само за личността на Кейт.

— Да бе, да. Точно така. — Джед вдигна Рори, но се поколеба. — Каж ми само още нещо. Защо тя просто не го взе сама? През цялото време е бил на нейно разположение.

— А, не. Не, не е можела, не и ако е искала скъпоценното ѝ пророчество да се сбъдне. Искаше всичко да е както трябва, родителите му да го изоставят по собствена воля. — Сет се усмихна студено. — Е, аз го направих. И майка му е щяла да го направи отдавна, ако не си бил ти. Представлявал си голямо препятствие за тях, Кулан. Приеми го като утеха, ако искаш. — И после добави под носа си. — Аз вече го приех.

Джед поклати глава и се извърна настрани.

— Сбогом, Сет.

С крайчеца на окото си той видя как мъжът посяга към тях, но в последния миг Сет стисна ръката си в юмрук и я отпусна до тялото си. Джед не се обърна назад, но можеше да почувства изгарящия поглед на Сет в гърба си и продължи да го усеща дълго след като бяха напуснали залата.

Ако в душата на Фин се таеше някакво безпокойство, то се балансираше от съживяващите ѝ се инстинкти. Веднага щом мина през водния портал, тя знаеше, че това е нейният свят и някакъв родов спомен ѝ подсказа как да се освободи от гладното келпи. Тук усещаше майка си по-реална, отколкото в Торнаший, макар да се появяваше само в сънищата ѝ. А ножът, който ѝ беше дала Ейли в онази първа нощ, би трябвало да ѝ се струва странен и неудобен; вместо това го усещаше като продължение на ръката си, като оръжие, което вече бе използвала...

Но срещу кого, не можеше да си спомни.

А сега крепостта на Кейт ѝ се струваше все по-позната. Лабиринтът може и да беше изкривен, но ѝ се струваше топъл и уютен като дом, сякаш тунелите са били прокопани преди много време в древната земя, където народът ѝ е пуснал корени за пръв път. Кейт я бе посрещнала без да задава въпроси, беше я приела във вътрешния си кръг, беше я изслушала и разговаряла с нея...

Беше отговорила на въпросите ѝ.

Фин разтърка слепоочията си и се спря под каменния свод, за да се посъвземе. Сутрешното замайване — тя не бе съвсем сигурна дали е сутрин — преди близо час бе преминало в главоболие и Фин бе склонна да обвини за това спомените си. Просто вече бе свикнала с истината и ако се появеше някой въпрос без отговор, той щеше да я измъчва дълго.

— Кейт?

Жената се огледа, усмихна се и освободи недоволния си капитан с едно махване на ръката.

— Фионуала. Влез; засега приключихме. Проблем ли има?

Свещите не осветяваха стаята с онази неземна сребриста светлина, която озаряваше голямата зала, а с приглушено златисто сияние, което се отразяваше в скъпоценните камъни и караше коприната и кадифето да сияят с вътрешен пламък. Боже, колко бе красив домът на Кейт.

— Проблем ли? Едва ли — отвърна сухо Фин. — Не, аз просто... спомних си, че исках да те питам нещо.

— Можеш да ме питаш всичко, на което знам отговора. Нека да те отървем от всички досадни въпроси. — Кейт изпуфтя с досада и промърмори: — Не знам къде си е изгубила ума майка ти.

— И така — Фин снижи глас. — Кейт, какво е фетч?

— Фетч ли? — Кейт се намръщи. — Това е допелгенгер. Знаеш ли какво означава?

— Нечий двойник, нали?

— Да. Но двойник-фантом. Защо питаш?

Фин се поколеба, но тежестта в тила се беше появила отново и тя искаше да се отърве от нея.

— Видях един. В гората. Приличаше на Конал.

Кейт отстъпи назад.

— Видяла си фетча на Ку Хорах?

— Така го нарече той.

— Каза ли му? Каза ли, че си видяла фетча му?

— Да. Не знаех какво представлява. — Фин вече съжаляваше, че е попитала. — Той изглеждаше доста разтревожен.

— Не съм изненадана.

— Какво?

— Ох, глупчото, толкова обича да се бие. — Кейт плесна с ръце и се засмя. — Не е нужно да се тревожиш за това, Фин.

— Какво означава той? Нещо лошо?

— О, моя скъпа девойко. — Кейт взе лицето ѝ в шепите си. — Това е най-добрата новина, която съм получавала от седмици. Фетчът е най-добрата от всички поличби. Той означава, че Конал приближава до кръстопът в живота си и аз подозирам, че това вещае мирни преговори.

— Мирни преговори?

— Да. Защото ти си права, разбира се, че не можем да продължаваме така. Ние сме Ший и не трябва да воюваме помежду си; и без това броят ни намалява. Ти направо ми оправи настроението!

— Ами добре.

Бледата ръка на Кейт отново полегна на рамото ѝ. Хладното ѝ докосване премахна болката в тила и Фин се притисна леко към кралицата, с надеждата, че това няма да я обиди.

— О, Фин, много съм ти благодарна за това. Сега трябва да свърша някои неща, но искам да се видим по-късно. Двете трябва да обсъдим толкова много неща.

* * *

Коридорът го отведе до зелено помещение с множество колони и Джед застана колебливо на прага му. То бе обширно, красиво, изпълнено със звънлив смях и музика. Но въпреки това го изпълни носталгия по суровата неприветливост на Килкорън.

Кейт се бе излегла грациозно на един диван и се смееше на нещо, което бе казал Ласло. Той бе приближил главата си до нейната и пръстите му лежах уверено на бедрото ѝ. Фин седеше с кръстосани крака на една възглавница и гледаше съсредоточено две жени, които играеха шах. Едната от играещите, дребна жена с почти аленочервена коса, улови погледа ѝ и ѝ намигна заговорнически, преди да премести коня си.

— Хей, Галах, престани! — засмя се другата. — Не мога да играя срещу двете ви.

В залата влетяха двама мъже, облечени в камуфлажни панталони, тениски в цвят каки и опръскани с кал якета, препасали мечове през гърбовете си и стиснали лъкове в ръце. Жената с аленочервената коса забрави за партията шах, скочи на крака и се хвърли на врата на единия с доволен писък. Когато се притисна към него, обхващайки тялото му с ръце и крака, той пусна лъка на земята и я прегърна със смях.

Другият боец, мъж с по-едро телосложение, ниско остригана коса и обикновен златен ланец на врата, не се усмихна. Когато Кейт му подаде ръка, той я пое и я притисна с уважение към челото си. После отстъпи назад и размени погледи с нея и с Ласло.

— Пусни я, Йолир, и докладвай. — Ласло гледаше търпеливо и развеселено как Йолир хваща приятелката си, пуска я на земята и я целува. Докато ги наблюдаваше от нишата, Джед потръпна от страх за Йолир. Сърдечността на Ласло беше просто маска и въпреки всичките му подигравателни забележки за феите, в този миг точно Йолир приличаше много повече от него на истинско човешко същество.

Кейт вече не гледаше към Йолир и другия воин. Златистите ѝ очи проблеснаха от удоволствие.

— Джед. Ето те и теб! Моля те, покажи се, скъпи мой.

Фин се отдръпна от дъската и се изправи, като му се усмихна неловко. Малката групичка около дивана се обърна и го погледна изненадано, а в залата настъпи тишина.

Джед неохотно излезе от нишата.

— О, не се страхувай. Очаквах те. Просто вече ти е време да си отидеш у дома.

Джед преглътна, намръщи се и се насили да пристъпи напред.

— Аз и Рори, имаш предвид.

— О, моля те, не ми казвай какво имам предвид. Не мога да го понасям. — Кейт повдигна с ръка меднорусата си коса и я преметна през рамото си. — За бога, момче. Това беше шега! — Тя се изправи и отиде до него, докато тримата бойци зад гърба ѝ размениха погледи.

— Да, но...

— Сигурно копнееш да си отидеш у дома. — Тя нежно го докосна по бузата и се усмихна. — Но Рори? В никакъв случай.

Той се отдръпна от ръката ѝ и притисна здраво Рори.

— Чакай, ти...

— Още сега, Джед. — Тя внимателно издърпа Рори от ръцете му, които внезапно се оказаха толкова слаби, че не можаха да го удържат, и подаде момченцето на Йолир. — Ти ще предадеш това дете в ръцете на варварите. Убийци. Смяташ ли, че така ще е най-добре за него?

— Не бих се приближил и на крачка до тях! — Паниката го стисна за гърлото.

— Да, би го направил. Не се прави на хитрец, скъпи.

— Не им вярвам. Не вярвам на никого от вас. Ще го отведе у дома.

— Стига глупости. Той си е у дома.

Джед погледна към боеца Йолир, който му бе направил впечатление на благоразумен човек. Той имаше морскосини очи и къдрава, тъмно кестенява коса, а на едното ухо висеше златна обица. На лявата му буза и челото имаше малки белези, малки бръчици около устата, резултат от честите му усмивки, и мъничка татуировка на магарешки бодил на ключицата. Наистина изглеждаше като човек.

Освен това му изглеждаше недоволен и изпълнен със съчувствие, но въпреки това твърдо държеше детето по-далеч от Джед.

— Не можеш да го направиш! — изкрещя той.

— Не, Кулан. Всъщност ти не можеш да правиш каквото ти се прииска. — Вторият воин пристъпи напред, скри Йолир от погледа му и хвана Джед за ръката. Мъжът го погледна и прокара разсеяно длан по бръснатата си глава.

— Ще им предадеш ли брат си? Според теб що за хора са те? Жената на Ку Хорах уби моята, момче.

Джед задъхано се бореше с паниката, докато се опитваше да изтръгне ръката си от хватката на мъжа.

— Обзалагам се, че го е направила в честен двубой.

— Честен двубой, да, за който дори нямаше причина. Бандити. — Воинът се изплю на земята. — Убийци.

— Добре, Клорин. Замълчи. Никой не спори с теб. — Кейт докосна ръката на мъжа.

— Просто искам да го отведе у дома! — изкрещя Джед.

— Достатъчно, Джед. Ако си тръгнеш сега, някой ден отново ще видиш Рори. — Кейт кимна на Клорин, който отново стисна ръката на Джед. — Дай му кон, Клорин. Добър кон, който ще го отведе там, където иска да отиде. — Устните ѝ се разтегнаха в усмивка. — Не трябва да изминава целия този път пеша.

— Кейт, моля те, позволи ми да остане. — Фин си проправи път напред, като едва не събори Клорин.

— Не, Фин — рече Кейт. — Джед не е щастлив тук. Не може да остане там, където не се чувства щастлив.

Джед дишаше тежко през носа.

— Тръгвам си. Не се безпокой. — Той погледна към Рори, който гледаше сънено и озадачено от прегръдката на Йолир. Сърцето му бе разбито, но той нямаше друг избор.

Фин го хвана за лакътя.

— Джед...

— Забрави, Фин. — Той се отдръпна от нея. — Ще се върна.

Кейт поклати глава и леко се усмихна.

— *О, не, Кулан. Няма да се върнеш.*

Той я стрелна с поглед, изгарящ от омраза, изтръгна ръката си от захвата на Клорин и с твърда стъпка тръгна пред него към големия

сводест портал на залата.

Фин го последва, като подтичваше, за да не изостава.

— Джед — рече умолително тя. — Моля те. Тя ще ти позволи да останеш, ако я помолиш. Моля те.

Той не можеше да повярва, че си тръгва отгук без Рори, след всичко, което се беше случило. Не можеше да повярва, че Фин е на страната на Кейт. И не му се вярваше, че вече не го интересува какво си мисли Фин.

— Виж, Сет е един от нас и не смята, че тя е чак толкова лоша. Той е влюбен в нея.

— Защо не можеш да видиш ясно нещата? — Джед поклати глава, без да сваля очи от нея. — Сет я мрази.

Фин отмести поглед встрани, объркана. Джед остана с впечатлението, че тя се оглежда за Сет, но той не се виждаше никъде. Човек винаги може да разчита на него да стои далеч от всякакви сблъсъци, помисли си горчиво той. Може би съвестта му не можеше да го понесе. Ако изобщо имаше съвест.

Фин отново хвана Джед за ръката и кимна към Клорин.

— Нима смяташ, че всички те грешат? Смяташ, че той бърка? — изсъска тя. — Ейли е убила любимата му. Не те са започнали тази война, Джед, а Конал. Обичам го, но може би той просто греша, нали?

— Бързо забравяш.

— А ти си ужасно твърдоглав — сопна му се тя. — Заради него баща ми е мъртъв, нали? Защо хората трябва да умират заради онова, в което вярва Конал?

— Да. Нищо не заслужава да се умира за него. Така ли смяташ?

— Нищо не заслужава да се убива заради него, това знам със сигурност. — Тя го погледна предизвикателно.

— А за какво си заслужава да се живее, Фин?

Тя стисна юмруци и лицето ѝ се вкамени. Сребристата светлина в очите ѝ бе вледеняваща.

— Помисли за Рори, Джед.

Той пребледня.

— Да не си посмяла да го кажеш отново. — Той ѝ обърна гръб, поколеба се и рече с треперлив глас: — Ще се грижиш за него, нали?

— Всички ще се грижим — обади се Клорин.

Джед го изгледа презрително и тръгна пред него към дневната светлина. Повече не погледна към Фин.

Когато излезе от коридора, слънцето го заслепи и едва тогава той осъзна колко студен и плътен е сумракът в убежището на Кейт. Никакви прозорци. Също като самата нея, помисли си внезапно той. Никакви прозорци, само тъмнина, нищо не се вижда. Лампите светят, но...

Побиха го студени тръпки. Зад очите ѝ не прозираше нищо, между очите и мозъка ѝ цареше празнота. Нямаше душа.

Погледът му бе привлечен от някакво движение вляво от него. Слаб, почти прозрачен и гол до кръста, ламирът се бе облегал на един огромен, обрасъл с мъх камък, и се препичаше на слънце като блед гуцер. Въпреки яркостта на слънцето, *то* не хвърляше сянка, сякаш плътта му бе твърде избледняла и невестествена.

Клорин се отдръпна с изкривено от отвращение лице, ала *то* не му обърна внимание, но при вида на Джед се протегна като охлюв, който гледа към чаша, пълна със сол. Бледните му пръсти стискаха столчето на пълна с вино чаша и докато Джед го гледаше отворатен, *то* отпи от нея, без да отмества погледа си от него. Джед можеше да види сянката на тъмночервеното питие, което се стичаше по гърлото му, и изопнатите мускули, които се движеха под кожата. *То* остави чашата си на камъка и се ухили, след което заговори.

Гласът му бе властен, твърдият и нетрепващ глас на полицай. Той звучеше пресипнало и успокояващо, и напълно несвойствено от тънките жълтеникави устни. За един ужасен миг на Джед му се стори, че отново се е върнал при Езерото на феите и ледената вода, пълна с водорасли, е готова да го погълне.

— Хайде, момче, не си заслужава. — Ламирът се ухили. — Успокой се. Ние искаме да ти помогнем. Искаме да помогнем на теб и на бебето.

Джед преглътна тежко и му се прииска да повърне.

— Ти уби майка ми — прошепна той.

— Неблагодарник. — Този път гласът звучеше по съвсем различен начин. Наподобяваше тракане на кости, но несъмнено бе човешки и той го бе чувал и преди. Това бе гласът на дилъра, който снабдяваше майка му. — Убийството ѝ те създаде. И не беше чак толкова лесно, колкото изглежда.

— Добре. — Джед сви устни. Въпреки жлъчта в гърлото му и ужаса в сърцето му, той импулсивно пристъпи към Скиншанкс.

Ръката на Клорин падна на рамото му и го задържа.

— Недей. То иска точно това.

— Ах, Клорин. Не се дръж като някоя бабичка. — Скиншанкс отново отпи от чашата и Джед като хипнотизиран проследи как виното се спуска надолу по гърлото му. — Момчето ми харесва. Много. Ще ми се да бях прекарал повече време с теб, Кулан. Ще се видим пак, нали?

Клорин изръмжа заплашително и бутна Джед напред, този път по-полека. В горичката край портата стояха няколко завързани коне и Клорин доведе една червеникавокафява кобила с меки сребристи очи.

— Тя е добро момиче. Ще те отведе там, където пожелаеш. Но ме чуй — ако те видя отново, все едно никога не сме се срещали. Разбираш ли ме?

Джед кимна мълчаливо, хвана коня за юздите.

— Не се страхувай от нея, Кулан. Тя е кон, не е воден демон. — Той подхвана Джед и му помогна да се качи на гърба на кобилата. — Трябва само да се държиш здраво. Сега тръгвай. И помни какво ти казах.

Той плесна кобилата по задницата, тя тръсна глава и се отдалечи в спокоен тръс. Яздеше се лесно. Продължи напред през гората, докато Джед държеше юздата ѝ като изпаднал в транс, без да вижда зелените и златни светлини, без да чува песента на птиците или да усеща мириса на борове, без дори да поглежда назад, докато кобилата не спря, пръхтейки, в подножието на хълма, където започваше високото пусто поле, в което се бе натъкнал на Ласло. Имаше усещането, че това се бе случило преди векове.

Ниското зимно слънце грееше приятно над ниските храсталаци и ноздрите на кобилата се бяха разширили от удоволствие при вида на просторната равнина. Джед дойде на себе си, погледна за миг на изток, след това на северозапад, опитвайки се да се ориентира след времето, прекарано в безкрайната, неориентирана тъмнина в пещерите. Той се опита да потърси с ума си, но опитът бе тронав и аматьорски, а и той се чувстваше така, сякаш никога повече няма да се свърже с друго човешко същество.

Кобилата извъртя глава и го погледна с внимателните си тъмни очи, в които проблясваше сребриста светлина.

— Ти не си някакво безсловесно животно — каза ѝ Джед, преглъщайки задавящата го мъка. — Знаеш къде искам да отида.

Очите ѝ проблеснаха в отговор и тя продължи да го гледа още миг, като леко пръхтеше. После отново потегли в тръс, който премина в лек, ритмичен галоп преди Джед да има време да се уплаши.

— О, той може да си го получи. — Кейт се усмихна на Ласло. — Според мен ще разбереш, че си е заслужавало.

Конете в пещерната конюшня се размърдаха неспокойно, предчувствайки свеж въздух и действие, и в очите им проблеснаха сребърни искри. Дванайсетте най-бързи сред тях бяха оседлани и четирима от ездачите вече ги бяха яхнали. Едната ръка на Ласло почиваше върху врата на неговия кафяв жребец и разтриваше потрепващите му мускули, но другата сграбчи кичур от косата на Кейт и извъртя лицето ѝ към неговото за една продължителна целувка.

Ще ми се Сет да види това, помисли си злобно Фин.

Тя беше клекнала в ъгъла на склада за храна, гризеше си ноктите и ги чакаше да се махнат. Допреди час възнамеряваше да поиска разрешение да отиде на лов; небето беше започнало да ѝ липсва. Но след принудителното напускане на Джед бе изгубила всякакво желание.

Тя нямаше желание да говори с никого, затова покри съзнанието си с най-плътната блокировка, която можеше да измайстори. И все пак разбираше напълно мотивите на Кейт; Джед трябваше да си тръгне. Но в съзнанието ѝ отново започна да се върти онзи въпрос и тя го мразеше, мразеше. Проклетият Джед. Той бе разбил новите факти с голямата мръсна сопа и сега тя имаше нужда от малко време насаме, за да си възвърне спокойствието.

А настроението на Кейт бе толкова весело и щастливо, че тя просто не можеше да го търпи.

Моля ви, махнете се...

Но те не мърдаха. Бяха твърде заети да флиртуват.

— Не виждам смисъл в това — прогърмя Ласло. — Мислех си, че идеята бе да го пречупим.

Ха, помисли си Фин, доволна, че Кейт е там, за да усмири грамадния главорез. Успех в пречупването на Джед, приятелче.

— Ще го направим. Него и онази изменница, майката на Фин. — Кейт плъзна ръце около кръста на Ласло. — Едва ли имаме нужда от

Джед за това.

Фин се намръщи. Завъртя пръст в ухото си, за да го прочисти.

— Тогава щеше да е по-добре да убием момчето.

— Колко си жесток — оплака се Кейт.

— Досега това не те притесняваше. — В гласа му се промъкна развеселена нотка.

Тя игриво го плесна по корема.

— Душата на човек не се убива с меч или куршум, безнадежден простосмъртен такъв. Това се постига с любов.

— Тогава защо момичето все още диша?

Не, точно сега не дишаше. Фин стоеше напълно неподвижно в мрака и сенките.

— Ще продължи, докато той е жив. Дъхът ѝ ще секне в мига, когато спре да диша и Ку Хорах.

* * *

— Дузина мъже и Скиншанкс. Това би трябвало да е достатъчно.

Кейт и Ласло се бяха преместили в голямата пещера, за да може Ласло да оседлае коня си. Фин беше затворила очи, но това ѝ се стори твърде глупаво. Тя ги отвори и се съсредоточи върху сребрилата светлина от другата страна на вратата и тъмната бариера в съзнанието си. Задръж я. Задръж я. Задръж я или умри.

— Какво да ти донеса? — Гласът на Ласло прозвуча развеселено.

— Хмм. Да видим. — Кейт тихо изпуфтя, сякаш мислеше усилено. — Елен, лисица и глиган. А за останалите — храна за птиците.

— С удоволствие. — Той я целуна отново. — По-голямо, отколкото можеш да си представиш.

— Не бъди толкова сигурен, моя любов. Приятен лов.

С тихо потропване на копита ловната дружина се отправи по тунела, който щеше да ги изведе в подножието на хълма. Скоро тропотът утихна и единственото, което остана да се чува в тишината, беше диханието на вятъра, който се промъкна от външния свят.

Ако Фин можеше да премине през каменната стена, която се издигаше зад гърба ѝ, тя щеше да го направи. Но сега просто клечеше

неподвижно, като дишаше едва-едва. Кейт се бе спряла до любимата си кобила и ѝ мърмореше нещо, но най-накрая копринената ѝ рокля прошумоля при обръщането ѝ и Фин подуши мускатовия ѝ парфюм. Стъпките ѝ отекнаха леко по каменния под, преминаха покрай скривалището ѝ и утихнаха, и тогава на Фин ѝ се наложи да затвори очи, защото вълната от щастие щеше да я повали.

Тя струеше от Кейт, но поразяваше Фин. За миг задоволството и удовлетворението на кралицата бяха част от нея, познати и силни. Фин стисна зъби и прехапа силно устната си. Напразно.

Момичето посегна към шията си и стисна здраво празния обков във формата на гарванов нокът. Фарамах, помисли си тя, защо ли ме изостави?

Защото аз изоставих всички останали.

Тя сграбчи тънката верижка, извади я от пазвата си и нокътят се озова в шепата ѝ. Фин го стисна в юмрук и назъбените сребърни връхчета се забиха в кожата ѝ.

Болката беше прекрасна, затова тя долепи и другата си ръка и натисна още по-силно. Не можа да сдържи ахването, когато ноктите се забиха още по-дълбоко в дланта ѝ. За части от секундата си помисли, че ще припадне от болка; после зрението ѝ се проясни и замъгленият ѝ ум бе ясен и остър като сребърните остриета на болката.

Тя излезе, залитайки, от склада за храна и побягна.

Намери Сет много по-скоро, отколкото бе очаквала; накъде по средата на коридора от мрака се протегна една ръка и хвана нейната.

— Ой! — извика тя.

— Млъквай. — Сет я придърпа в една празна стая. — Блокирай.

Все едно имаше нужда да ѝ го казва. Фин отдръпна ръката си и той видя окървавената ѝ длан. Примигна изненадано и посегна да я улови, но тя я дръпна настрани, забивайки отново ноктите в дупките им.

— Този път какво си причини? Не, няма значение. Какво е намислила Кейт?

— Изпраца ловна дружина.

— Сега?

— Дванайсет души. И ламира. — Фин преглътна отвратено. — Просто отиват на лов. Но...

Той поклати нетърпеливо глава.

— Забрави за лова. Защо е толкова притесняващо щастлива?

— Мисля, че... — Сълзи на съмнение изгаряха очите ѝ; тя си пое дълбоко дъх. — Фетчът на Конал.

Сет пребледня, очите му проблеснаха в мрака.

— Какво?

— Видях фетч. Коналовия. Онази първата нощ, докато ти беше на лов. Казах на Конал, но той не ми обясни какво е това. После казах на Кейт и оттогава тя се държи като прасе в кал.

— Исусе. Богове. — Нетипично за Сет думите му не прозвучаха като ругатня, а все едно молеше за помощ. Той притисна длан към устата ѝ и я зяпна. — О, богове, какво сме сторили с теб? Защо не ми казахте?

— Теб те нямаше. — Тя потрепери. — А и Конал ме предупреди да не ти казвам.

— Обзалагам се, че така е станало. — Сет грабна прибория в ножницата му меч, който лежеше на пейката до него. — Къде е Джед?

Фин пребледня, осъзнавайки, че той не знае.

— Тръгна си.

— Какво?! Кога?

— Преди два часа. Кейт го накара да напусне.

Тя не вярваше, че Сет може да пребледнее още повече, но се получи. Когато ръката му се стрелна към гърлото ѝ, тя потрепна, но той просто хвана празните гарванови нокти.

— Къде е камъкът ти?

— Падна от обкова. Кейт го пази. — Тя усети, че ѝ се повдига.

— Това обяснява много неща. — Той пристегна меча си към гърба и запаса ризата в дънките си. — Иначе щеше да ти дойде на акъла.

Цялото ѝ тяло изстина.

— Кое?

— Че има само една причина да изпрати навън ламир. — Той излетя от стаята, без да я поглежда повече.

Болката в ръката беше толкова силна, че тя си помисли за миг, че ще припадне. Фин стисна зъби, стисна отново юмрука си около ноктите и далечните звуци от залата най-после нахлуха в съзнанието ѝ.

Тя чу потракването на фигурите от шаха на Галах, цвиленето на конете в конюшната, бавното подрънкване на мандолина, смехът на

мъжете и жените, които току-що са се върнали от патрул. След малко ѝ хрумна, че известно време не е дишала, затова си пое дълбоко дъх и позволи на крайниците си да се раздвижат.

След това се затича.

Крепостта представляваше лабиринт от тунели, но въпреки всичко тя си оставаше добър следотърсач и пътя, по който беше минал Сет, бе толкова ясен, сякаш бе оставил отпечатъци в снега. Когато зави с пълна скорост зад ъгъла, тя се спря внезапно. Пред нея вървяха пет жени, които разговаряха развеселено и напълно блокираха пътя ѝ.

Фин примигна. Това ѝ напомняше за коридора в училище, когато групичката на Шаная се приближаваше към нея и нямаше начин да ги избегне. Пулсът ѝ се ускори и сърцето заблъска в гърдите, но когато погледът ѝ се проясни, някой я извика по име, включвайки я в клюките и компанията им.

И тя беше паднала в капана им.

Само месец по-рано тя бе спорила с Конал, беше крещяла яростно, изкарвайки си го на него, вместо на групичката на Шаная. Един ден ще бъда една от тях!

Не, няма да бъдеш. Ти си по-добра от тях, Фин.

Но всъщност не беше. Беше продала душата си, за да бъде в групичка. С какво ли трябваше да се прости, за да си я върне?

Жените се бяха умълчали и се споглеждаха смутено. Фин се насили да се усмихне, макар в главата ѝ да се въртеше споменът за Джед, който напускаше пещерите на Кейт, и от това ѝ стана толкова гадно, сякаш ламир прокарваше бледите си пръсти през косата ѝ.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и образите на жените се размазаха. Галах пристъпи колебливо напред, но Фин изобщо не желаше жената да я докосва. Самоуважението ѝ се крепеше на ръба и ако Галах я докоснеше, то щеше неизбежно да се срина в зейналата яма, където някога се намираще гордостта ѝ.

— Фин?

Тя се затича, профуча между тях, сякаш бяха магарешки бодили, и се устреми по пътя на Сет. Никога нямаше да я хванат. Всичките ѝ чувства бяха съсредоточени върху дланта на ръката ѝ и цялото ѝ тяло бе изпълнено с усещането, че лети. Можеше завинаги да тича така.

— Фин! — Викът премина покаян, разтревожен и самотен. Сърцето я заболя. Тя ги харесваше, много ги харесваше. Те бяха като

нея — вярваха на Кейт, доверяваха ѝ се... тя отблъсна съжалението настрани и продължи да тича. С тях всичко щеше да е наред. С нея също, стига да успееше...

Коридорът свърши внезапно в едно горско сечище. Фин погледна през рамо, очаквайки входът да е изчезнал като по магия. Но той си стоеше там, каменна арка, доста по-малка от главния вход. Слънцето прозираше през оголените от зимата клони, нападалите листа пропукваха под краката ѝ, покрити с фин скреж.

Тя си пое дълбоко дъх и се обърна. Сет стоеше и я гледаше, сянка сред сенките на дърветата, стиснал меча си в ръце, а острието сияеше в мътно сиво като очите му. Безмълвието му беше зловещо.

Той вдигна меча си, подхвърли го във въздуха и го хвърли с острието напред към нея.

Тя инстинктивно затвори очи. Само за това ѝ стигна времето. Почувства как острието се плъзга по плътта ѝ, усети внезапната му студенина, когато разряза тъканта на ризата ѝ. А след това в ухото ѝ отекна дрезгава суха въздишка и на рамото ѝ се отпусна лепкава тежест.

Тя проплака от отвращение и потрепери. Обзета от сляпа паника тя задра с нокти по нещото, което лежеше мъртво до нея, но ръката ѝ се плъзгаше заради собствената ѝ кръв и ѝ се виеше свят. Не можеше да се отърве от него. На Сет му се наложи да я хване за врата и да я отхвърли настрани.

Без да ѝ обръща повече внимание, той издърпа меча си и го хвърли в заледеното поточе в края на сечището. Когато го извади оттам, той бе изчистен от бледата слуз на ламирската кръв.

— Дива течаща вода — каза той по-скоро на себе си, отколкото на Фин. — Какъв късмет. — Той бръкна в цепнатината между два камъка, измъкна една юзда и я отърси от мъртвите листа. Синият жребец се появи в сенките зад сечището и Сет плъзна юздата на главата му. — Блокирай се, глупачко, или и двамата сме мъртви.

— Блокирам — заекна тя. — Ти ми спаси живота.

Гласът му бе натежал от презрение.

— Не го приемай лично.

Тя потрепери.

— Въпреки това благодаря.

— Бих искал да остана и да си поговорим, но ме чака спешна среща. — Той се метна на гърба на коня и хвана поводите. — Сбогом, Фини.

— Сет! — изпищя тя, докато Брандир притичваше край нея.

Той обърна коня си и я погледна с омраза.

— Остани с групичката си вещици, дечко. Тук си щастлива, нали? Най-накрая място, където да се чувстваш приобщена.

Тя се затича към него, спъвайки се в падналите клони, вкопчи се в юздите на коня, а той се вдигна на задните си крака и оголи зъби, като едва не я откъсна от земята. Сет вдигна ръка, за да я отблъсне настрана.

— Ти също — процеди яростно през зъби Фин. — Не се ли чувстваше и ти приобщен?

— Нямах време за това. — Той погледна към каменния свод.

— Дай ми малко време, егоистично копеле!

— О, това е всеобща грешка. — Той се ухили и дръпна здраво юздите на коня, за да му попречи да я захване за ръката. — Бъркаш ме с някой, на който му пука какво мислиш за мен.

Жребецът яростно разтърси главата си и тя се задъха от усилието да се задържи за юздата. Ръцете ѝ сякаш щяха да се изтръгнат от раменете, но тя не заплака. Ако заплачеше, щеше да бъде изоставена, а ако бъдеше изоставена, щеше да умре.

— Интересуваше те какво мисли Кейт!

— Голяма грешка, също като нейната. О, ти си падаше по Кейт, нали? Какво направи тя, появи се в сънищата ти? Така се добра до мен.

— Не я познах. Мислех, че е мама, помислих, че тя е... мама. Нейната правилна половина...

— Истинската ти майка. — Той се ухили подигравателно. — Помислила си си, че е истинската ти майка. По-добра от онази, която имаш.

Фин изхълца отчаяно.

— Ах, защитният ти камък я е замъглявал, но не ѝ е попречил да влезе. Не и на нашата Кейт. Страхотна е, нали? Прелива от чар! Цялото това показно съчувствие! Ах, Фини, то се измива като евтина детска татуировка и тогава ставаш свидетел на злобата. Но аз никога не съм преминавал към нея, никога. Нямах избор. Нямах друг избор.

— Тогава защо си тръгваш? — Фин здраво затвори очи и стисна зъби. Съвсем скоро ръцете ѝ нямаше да издържат повече и тя щеше да падне, и ако конят не я убиеше, то Кейт щеше да го направи. Само за да разгневи Конал. Само, за да го разгневи... Дланта ѝ пламтеше на мястото, където кръвта ѝ мокреше юздата.

Сет въздъхна.

— Не ме разбирай погрешно. Не съм отговорен за малкия ти приятел и никога няма да бъда. Но няма да позволя на Ласло да убие брата на моя син.

— Сет. — Ръката ѝ отслабваше, в ушите ѝ бучеше. — Нима ще го оставиш да убие мен?

Той я погледна, без да примигва. Потта, която се стичаше в очите ѝ, замъгляваше погледа ѝ и тя изведнъж си помисли, че Сет ѝ прилича на сокол, а ноктите на хищната птица, които заекът вижда за последен път в живота си, до голяма степен приличаха на ръката му, която бе вдигнал над главата ѝ.

Пръстите му се свиха и разпуснаха и после, вместо да я удари, той се протегна, хвана я за ръката и без никакво усилие я прехвърли зад себе си върху гърба на жребца. Не ѝ остави време да си поеме дъх и пришпори жребца в галоп.

Фин се вкопчи в него, за да не падне, усети мократа му риза и осъзна с отвращение, че всъщност тя е подгизнала от кръвта ѝ. Притисна буза към гърба му и го хвана здраво през кръста, усещайки, че всеки момент ще изгуби съзнание. После припадна.

Когато отвори очи, преодолявайки болката, тя установи, че нещо не е наред с гледката. След миг осъзна, че гледа шията на коня, а не гърба на Сет и че той я придържа здраво с ръка през кръста. Тя погледна изтощено назад през рамото си. Въпреки хапещия студ на зимния вятър, Сет беше гол до кръста, а окървавената му риза бе увита и завързана около нейния и неговия кръст, придържайки я към него. Част от ръкава беше съдрана и увита около ръката ѝ. Въпреки пулсирането и жилещата болка, тя се ухили и поклати замаяната си глава.

— Мекушаво копеле.

В отговор получи само изръмжаване и той отново подкара коня в галоп. Бързината му бързо натика всякакви хитроумни забележки обратно в гърлото ѝ. Внезапно си спомни нещо и то я изпълни с ужас.

— Рори — извика тя, поглеждайки назад. — Обещах на Джед да се грижа за него.

— Ти ли? — излая Сет. — Ти не можеш да останеш будна, за да спасиш дори себе си. Едва не падна.

По начина, по който го каза, Фин разбра, че той почти я бе оставил да си отиде, да падне. Зачуди се какво ли го беше спряло.

Сет подръпна юздите, забавяйки хода на коня, въздъхна и гласът му омекна.

— Най-доброто нещо, което можеш да направиш за Рори, е да попречиш на Ласло да убие брат му. Хората на Кейт ще го пазят добре, отколкото би се справила ти. Да не мислиш, че на мен ми харесва, че го изоставих? Но Кейт няма да го нарани. Имаме приятели, които се намират в много по-голяма опасност от това дете.

Тя се замисли за миг, докато вятърът жилеше кожата ѝ. Приятели. Опасност. О, Боже.

— Това нещо може ли да се движи по-бързо?

— Ще припадаш ли пак? — попита той с презрение в гласа.

— Не.

— Тогава седни отзад. И се дръж. И си затваряй устата.

Червеникавокафявата кобила изпръхтя леко, ушите ѝ потрепнаха и Джед докосна с длан шията ѝ, за да усети лекото гъделичкане на гривата, влажна от потта, и топлата кръв във вените ѝ. Усещаше я спокойна, здрава и нормална, и му се струваше, че тя е единственото нещо, което го свързва с реалността. В същото време нямаше да има нищо против, ако тя се спънеше, той паднеше и загинеше под копитата ѝ.

Някой яздеше бързо към него по каменистото плато, но очите на Джед пареха и бяха замъглени, но пък той и без това не бе особено заинтригуван. Не знаеше дали ездачът е приятел, враг или безучастен странник, а и някъде по средата на долината Джед бе изгубил интерес към всичко. Майка му бе мъртва. Той беше попаднал в капана на място, което му беше чуждо, а единствената му алтернатива беше свят, в който не съществуваше. Знаеше, че няма начин да се върне в пещерите, че никога повече няма да види Рори, че за него вече нямаше живот, който да си заслужава да се живее.

Когато другият кон се приближи, Джед не го погледна. Беше му все едно, че поводителите на кобилата бяха издърпани от ръцете му. Не се възпротиви, когато го обгърнаха ръце, свалиха го от гърба ѝ, прехвърлиха го върху другия кон и го притиснаха в най-силната прегръдка, която бе познавал. Той подуши ръкава на познатото вълнено яке, който изтриваше сълзите от лицето му, а после главата му се притисна към топлото рамо, придържана здраво от силна ръка.

Конал не прегледа веднага в галоп. Той поведе бавно кобилата, притиснал Джед в прегръдките си, и през цялото време не спираше да говори тихо. Джед не успя да чуе част от казаното, а останалото не би разказал на никоя жива душа, но известно време след това чувствата отново започнаха да се завръщат в сърцето му. Той започна да усеща, че може би ще оцелее, може би дори ще се надява на това. В гърдите му дори се появи странна искрица щастие — усещането за принадлежност, че са чувствали липсата му, че са го търсили, че са го обичали. Че поне веднъж някой се грижи за него.

Конал спря, погледна през рамо и Джед усети дълбоката му въздишка. После мъжът пое отново към очакващите го приятели. Но дори тогава Конал не се забърза, а остави черния жребец да води кобилата в спокоен ход към горичката.

* * *

— Все още имаме време, Конал — каза Ейли. — Можем да се махнем оттук.

— Ех, Ейли, брат ми е там. — Устните на Конал се изкривиха в усмивка. — Бих искал да разменя няколко остри думи с него, преди да отида където и да е.

— Конал. — Гласът на Шона беше нежен. — Брат ти е изгубен за нас.

— Не — сопна му се Конал. — Не и за мен.

Шона отвори отново уста, но Торк го изгледа мълчаливо.

— Конал. — Маската на Ейли се свлече от лицето ѝ и за миг тя не беше вече неговият лейтенант, а само неговата любима. — Моля те — прошепна тя. — Можем да се махнем оттук.

Джед объркано се почеса по главата. Ръката на Конал продължаваше да го притиска здраво. Тя му вдъхваше увереност и утеха, но Джед усещаше още нещо в нея: Конал не искаше да му позволи да се обърне назад. Но момчето така или иначе се обърна и погледна покрай него. В долината се забелязваше някакво движение. Той присви очи и се опита да се фокусира. Изведнъж разбра какво е това и сърцето му спря.

— Конал — започна Шона.

— Вече е късно — процеди Конал през зъби. После пусна Джед и му помогна да се прехвърли на кобилата. — Тя взе брат ми и Рори. Взе ми Фин. Няма да си тръгна без тях. Но не карам никой да остава с мен.

Те не си направиха труда да му отговорят. Когато Конал подкара черния жребец към високия хълм, всички го последваха. Очите на коня му проблясваха в зелено, ноздрите му пламтяха, а Конал стискаше здраво юздите му в едната си ръка, докато наблюдаваше как

тринайсетте ездачи изкачват отсрещния хълм. Лия скочи върху една изпъкнала скала и изръмжа.

Те чакаха. Като че ли никой не бързаше. Конят на Конал извиваше силната си шия, престъпваше нетърпеливо напред-назад и копитата му потропваха силно по торфената почва. Над тях се ширеше синьото небе, обсипано с перести облаци, но над далечните хълмове бе надвиснал тъмен облак, натежал от неизбежния сняг. Джед усещаше тъпа болка под лъжичката, сякаш в гърдите му се бе вързал на възел мокър парцал.

— Ку Хорах! Кръщелницата ти се присъедини към Кейт. Тя те изостави! — Ласло излезе напред и гласът му се понесе подигравателно из чистия въздух. — Сладка е, но щом приключим с теб, Кейт ще я обеси. Тя иска да си наясно с това.

Конал не отговори нищо, но не сваляше мрачен поглед от Ласло.

— О, и брат ти те предаде, разбира се! Дори кутрето ни доведе право при теб. Каж ми, как се чувстваш сега?

Ездачите зад гърба на Ласло се размърдаха неспокойно и един от конете изцвили. Кобилата на Джед изцвили тихо в отговор, но черният жребец на Конал застана неподвижно с прилепени към главата уши и пърхащи хриле, а сумтящото му дишане премина в ръмжене. Конете на отсрещния хълм се извъртяха и отстъпиха назад, докато ездачите им се опитваха да ги овладеят.

— Съжалявам, Ейли — каза едва чуто Джед. — Наистина съжалявам.

Тя извъртя пъстрия си кон, подкара го към него и застана от другата му страна.

— Не говори така. Ти трябваше да ни потърсиш, нямаше друг избор, и тя проследи съзнанието ти. Сега вземи това. Преди да попиташ, знай, че е по заповед на Конал. — Тя леко се усмихна и му подаде една прибрана в кания кама. — Ще ти е по-полезна от онзи смешен пистолет.

Той се заигра с токата на колана си.

— Мислех си, че тя не може да проникне в главата ми. — Изпълни го такъв срам от арогантността му, че чак му се догади. — Бях толкова сигурен, че...

— Кулан — каза нежно Ейли, — тя може да проникне във всяко съзнание.

Това не му помогна особено. Трябваше да се досети.

— Конал не може ли да повика помощ? От неговата крепост?

— Ти не разбираш. Те те проследиха, така е; но това просто ускори нещата. След като тя ни отне Фин и Рори, Конал се отказа да се връща в крепостта. — Ейли леко сви рамене. — Освен това не можем да се свържем с крепостта; намираме се твърде далеч, а и тя ни блокира по някакъв начин. Дори Торк не може да се свърже със собствения си син. Толкова силна е магията ѝ. Така че не се срамувай. Ти също си силен, но не можеш да се мериш с нея.

— Не трябваше да оставаме — каза Шона, който застана до близначката си. — Но Конал се ядоса много. На себе си и на Кейт, не на теб. Не можеше да те изостави, нито пък Фин. И нямаше да изостави... — Думите му заседнаха в гърлото и Джед осъзна, че той се е задавил с името на Сет. — А ние никога няма да изоставим Конал.

Шона се опитваше да го накара да се чувства по-добре, но не беше свикнал да се обяснява толкова и опитът му беше доста недодялан. Единственото, което постигна, бе да накара Джед да поиска да се измъкне някъде, да се свие на кълбо и да остане там скрит до края на времената.

— Ейли, знам, че трябваше... просто... Рори...

— Богове, още колко трябва да ти обяснявам? Конал счита отнемането на Фин и Рори за провал. Това означава, че той има... право на един последен опит да изравни позициите.

Джед искаше да каже „Последен опит?“. Но преди да го произнесе на глас, той го чу да отеква в главата си. Не. Нямаше да каже двусмислените думи.

— Значи вината не е твоя. — На лицето на Ейли се изписа нескрита жестокост. — Можем да разчитаме само на себе си.

— Сине на кучето Григар — извика Ласло. — Ела си вземи плячката!

Тъглчетата на устните на Конал се повдигнаха и оголиха зъбите му.

— Значи си чул исканията ми? Ставаш все по-добър.

— Кейт ми ги каза. — Ласло се изсмя. — Доволен съм от предизвикателството.

— Съмнявам се. Но нищо друго не би могло да те накара да си подадеш красивата глава от дупката.

Ейли и брат ѝ излязоха напред и застанаха от двете му страни.

— Това е капан, Конал — изръмжа тя.

— Знам. — Черният му жребец потрепери от несдържана враждебност. Хрилете му блестяха от пот и Конал го погали успокояващо по гърба. — Но някои капани просто трябва да бъдат задействани.

Той се обърна към Джед, усмихна му се и се приближи до него.

— Чуй ме. Остани тук. Камата е единствено за самозащита. Не се намесвай, каквото и да се случи. Това е заповед. Разбра ли?

— Но...

— Джед. Ти дори не знаеш как да я държиш. — Конал се изсмя, но от очите му струеше доброта. — Дори не я докосвай, освен ако не се налага. Ще се порежеш.

Джед също се опита да се засмее, но не успя.

— Ще се върнем бързо, ясно ли е? Не е голяма работа. — Конал се наведе към него и положи длан върху главата му. — Джед — промърмори той, — ако нещата се объркат, просто бягай. Препускай на северозапад като ужилен. — Той се ухили, разроши косата му и посочи с пръст. — Това е натам, разбра ли? Не поглеждай назад. Не спирай да яздиш и някой от нашия клан ще те усети и ще те намери. Кажи им, че аз те пращам.

Джед го погледна, стиснал силно зъби. Само така можеше да се удържи да не заплаче.

— И богове, позволи им да надникнат в главата ти, упорито кутре такова, или ще ти я отрежат. Но ние ще се върнем, ясен ли съм? — Той обърна коня си и погледна отново към Ласло и хората му. — Просто трябва да си разчистим сметките с тези момчета.

Той докосна черната плешка под крака му и тихо заговори на коня си. Ушите на животното щръкнаха, то изпръхтя и подскочи напред, спускайки се надолу по склона, устремено нетърпеливо към каменистото плато. Близнаците го последваха, но Торк остана при Джед.

Ласло излезе напред да ги пресрецне и усмивката му огря топлите му кафяви очи. Двамата с Конал започнаха да се обикалят на почтително разстояние и всеки от тях бавно извади меча си.

Конал се ухили.

— Време беше.

— Всъщност дори отмина. Този път няма да побегнеш към сенките, Ку Хорах. Кейт ме научи как да те блокирам. Няма да успееш да ми влезеш в главата, ако на това се надяваш.

Конал се усмихна тънко.

— Дори не искам да влизам там.

— И много правилно, вещере.

— Не можеш без обиди, нали? — Конал сви рамене. — Виж какво. Остави момчето на мира.

Ласло изкриви устни.

— Другите няма да го пипнат. Гарантирам ти. Останалото зависи от теб.

— Значи край с уговорките. — Конал го поздрави с вдигане на меча пред лицето си и се изсмя, когато Ласло направи същото, но с изпънат среден пръст.

Черният жребец подскочи и препусна гръмотевично към Ласло. Дъхът на Джед се затъкна в гърлото му и зъбите го заболяха от стискане. Устремът му бе толкова свиреп, че отстрани изглеждаше, че двата коня ще се сблъскат и ще се пръснат на парчета, но щом се приближиха, черният промени посоката си, изви главата си настрани и заби зъби в шията на червеникавокафявия кон на Ласло. Конал скочи от гърба му, хвърли се върху Ласло и го събори на земята.

Двамата се затъркаляха, вкопчени един в друг, а остриетата проблясваха толкова бързо, че Джед не можеше да ги проследи с поглед. После скочиха на крака, дишайки тежко и започнаха да се обикалят един-друг. Ласло се хвърли напред, Конал парира, и изведнъж двамата се впуснаха в смъртоносен танц на мушкания, замахвания и отскоци, а въздухът затрептя от яростния звън на стомана.

Джед имаше чувството, че сърцето му се блъска в ребрата; беше му трудно да диша.

— Той е по-бърз от Ласло — промълви отчаяно момчето. — Нали?

— И Ласло не е бавен — отвърна Торк. — И е добър с меча. Много. — Той замълча и лицето му внезапно грейна. — Аха! Гадове такива!

Смехът му бе насочен към дванайсетте конници, които се спускаха по склона на отсрещния хълм в гръмотевична групичка.

— Знаех си, че копелетата няма да го оставят само на капитаните. Страхотно! — Той смушка с пети оловносивия си жребец и той се хвърли напред с изненадваща лекота. Торк се заклати опасно, после се обърна към Джед и му махна весело. — До скоро, Кулан!

Ейли се обърна първа срещу вражеския отряд, нададе възторжен вик и още преди двата ѝ меча да опишат първия си кръг, един от ездачите се въргальше обезглавен на земята. Тая жена е луда, помисли си Джед, но първоначалният му потрес бързо бе затиснат от студено, зловещо спокойствие.

Ейли скочи от коня си върху животното на загиналия ездач и след това се озова на земята, налитайки върху следващия воин. Огромният сив кон на Торк се изправи и размаха предните си копита, а мъжът извади с един замах меча от прикрепената към гърба му ножница. Шона профуча като демон между тях, въртейки своите тънки мечове с пестелива грация.

— Само дванайсет? — Ейли се разсмя диво, докато издърпваше острието на меча си от гърдите на нападналия я мъж. Зад нея друг подскочи, за да нанесе удар отгоре, но бялата вълчица го пресрещна във въздуха. Лия го събори на земята и впи зъби в гърлото му.

Кобилката на Джед стоеше спокойно на хълма. Поне не умираше от нетърпение да се включи в мелето. Това трябваше да се отнася и до Джед, но уви. Изоставен на хълма, той се чувстваше опозорен, наказан. Сега вече наистина се чувстваше като кутре; като бебе, изоставено край полето, докато възрастните вършеха цялата работа. Срамът затъкваше гърлото му по-лошо и от страха. Той нямаше изобщо да се бие, дори за да защити себе си; трябваше просто да побегне с подвита опашка. Това бе най-лошият сценарий. Най-добрият бе Ейли, Шона и Торк да направят на кайма малката армия на Ласло, а той да не допринесе с нищо за това.

Но въпреки това той се страхуваше ужасно; не искаше да слиза долу и бе доволен от заповедите на Конал. Джед се изплю на земята, изпълнен с отвращение от себе си.

Внезапно той потрепери инстинктивно и студени тръпки го полазиха по гърба. Сред сражаващите се бойци се мяркаше нещо; мършава фигура с дълго палто, което се ветрееше зад нея. То напредваше с лекота към Торк, защото бойците на Ласло отскачаха от

пътя му. Движеше се безгрижно, като дори не си правеше труда да бърза.

Скиншанкс. Треперещите пръсти на Джед стиснаха здраво дръжката на камата. Няма, в никакъв случай няма да се пореже.

Торк беше слязъл от коня си и се биеше с един от хората на Ласло. Не виждаше приближаващия се ламир. Не и Торк, помисли си отчаяно Джед. Торк не може да избяга от ламира; той не бе достатъчно бърз. И не виждаше приближаващата се опасност.

Тънка нишка гняв се уви около сърцето му, отслабвайки хватката на ужаса. Проблесна само късче кураж; страхът все още си беше там, но той можеше да го изблъска встрани. Ако просто си стоеше там и позволеше на ламира да се приближи незабелязано до Торк, той повече нямаше да може да живее със себе си. Джед смушка тромаво кобилата си и тя изцвили търпеливо, но не помръдна от мястото си.

Той я срита отново. Тя наведе глава и продължи да стои.

Джед стрелна с поглед Конал, който парираше удара на Ласло, но при завъртането му острието успя да го пореже по рамото. Чекиджията. Бойскаутът. Големият фукльо. Той трябваше да се съсредоточи изцяло върху противника си, но не го правеше. Конал мамеше. Умът му държеше на място кобилата на Джед.

В тая игра можеше да има двама измамници. Джед гневно скочи от гърба на кобилата и се затича бързо, толкова бързо и устремно, както не бе тичал в живота си. Ако се спънеше и се порежеше, вината щеше да е на Конал. Но не падна. Профуча надолу по склона и продължи по платото, прескачайки камъните, а отчаянието придаваше стабилност на краката му. Преди да успее да размисли, той вече се бе озовал насред мелето.

Хората на Ласло спазваха думата, дадена от водача им, и избягваха момчето с лекота, без да му се пречкат.

Джед внезапно се озова зад ламира и спря рязко, надавайки вик. То се обърна безгрижно, сякаш някой просто го бе потупал по рамото.

Джед се зачуди дали бе постъпил правилно. Когато ламирът пристъпи към него, той тромаво замахна с камата.

— Тц. Не се замесвай в това. — Кокалестата ръка на Скиншанкс улови острието и придърпа Джед към себе си толкова близо, че той усети сухия му сладък дъх. — Прави каквото ти е наредил капитанът ти, непокорно пале.

От дланта му бликна бледа кръв, намокри дръжката на камата и потече по ръката на Джед. Момчето стисна зъби в очакване на гаденето, но то така й не се появи. Вместо това почувства ръката на Мила на бузата си, долови тихото й дишане в ухото си и сграбчи дръжката на камата с двете си ръце. После мушна напред и надълбоко с цялата си сила.

Скиншанкс залитна назад, опитвайки се да задържи заедно двете половини на разрязаната си ръка. Устата му се отвори в доволна усмивка; *то* се обърна рязко, развявайки пешовете на палтото си и се отдалечи, като от ръкава му се стичаше безцветна течност. Където падаха капки, тревата изсъхваше. Джед потрепери и отново вдигна камата. Пред очите му острието й се пръсна на парчета и зазвъня върху камъните в краката му.

— Торк! — изкрещя Шона. Неговият пъстър жребец, омазан в кръв от раната в задницата му, се хвърляше вманиачено върху нападателя си. Шона скочи на земята и се затича към Торк, но двама от хората на Ласло го пресрещнаха.

Ламирът продължаваше да се приближава необезпокояван към Торк. *То* бръкна под палтото със здравата си ръка и извади някакви извити предмети, които проблеснаха злоещо на зимната светлина. Торк вдигна меч си и се озъби, но първото въртящо се острие на ламира не се целеше в него. *То* преряза гърлото на коня му точно под каишката на юздата. Конят изпищя ужасяващо, залитна напред и се стовари на земята, а от аортата му бликна фонтан от кръв, която обля Торк от главата до кръста.

Мъжът зави от гняв, сграбчи меч си с две ръце и бързо отби следващите две летящи остриета. Второто се завъртя хаотично и рикошира в гърлото на един от хората на Ласло, което накара Скиншанкс да поклати глава и да се засмее иронично. Без да спира да се смее, *то* измъкна трето острие, направи лъжливо движение вляво и после го запрати дълбоко в гърдите на Торк.

— Не, не, не! — Писькът на Ейли се извиси над глъчта от битката, заглуши вика на Джед, а Торк се свлече на колене. Едрият мъж погледна към ламира с изпепеляваща омраза, а Скиншанкс извади камата си, хвана брадичката му, за да отметне главата му назад, и му преряза гърлото.

Когато бликна кървавият фонтан, *то* притвори блажено очи, но не изчака да види как трупът на Торк се свлича на земята като отсечено дърво. Обърна се бавно с изражение на екстаз. Лия се промъкна напред с наведена глава и настръхнала козина, но Скиншанкс просто замахна към нея с ранената си ръка и опръска лицето ѝ с безцветната си кръв. Вълчицата зави от болка, започна да трие муцуната си с лапа и побягна с подвита опашка.

Джед погледна безпомощно към мястото, където Конал и Ласло стояха един срещу друг, дишаха тежко и се гледаха стръвно, попаднали в патова ситуация. Кръвта слепваше косата на Конал и се стичаше по лявата част на лицето и шията му; ръката на Ласло бе окървавена, а на рамото му зееше ужасна рана. Без да отпускат мечовете си, и двамата се обърнаха към касапницата на ламира. После се спогледаха отново, усмихнаха се студено един на друг и отново се впуснаха в смъртоносния си танц.

Ейли се отпусна на колене до Торк. С едната си ръка го обърна по гръб, а другата протегна напред, за да изцели раните му. Ръката му продължаваше да стиска меча, но кръвта бе спряла да тече; хвърленото острие бе спряло сърцето му. Ейли не можеше да направи нищо, освен да си поеме треперливо дъх, докато гледаше безжизнените му очи и зейналото гърло.

Джед зърна бързо движение с крайчеца на окото си, но предупреждението, което изкрещя, закъсна. Той се затича към Ейли, но един от хората на Ласло скочи във въздуха и го изрита в гърдите, запращайки го на земята.

Ламирът се хвърли към гърба на Ейли, обгърна я нежно с ръце и заби зъбите си в рамото ѝ. Тя се надигна с рев, вдигна и двата си меча и описа с тях дъга над главата си. Ламирът се извъртя и се наклони встрани.

— За бога — изсъска *то*. — Съдействай ми! — Окървавената му уста я ухапа отново, този път по-близо до врата, и устните му се разтеглиха в усмивка, докато *то* продължаваше да дълбае още по-силно и по-дълбоко в плътта ѝ. После стисна ранената си ръка и изцеди от безцветната си кръв в раната. Сигурно при втория опит бе уцелило по-добри нерви, защото Ейли изпусна мечовете си, задраска с нокти по съществуването, което се беше впило в нея, и измъченият ѝ писък се сля с ужасения гневен крясък на Шона.

Скиншанкс я пусна и облиза устните си, наслаждавайки се на течащата кръв. Джед се изправи със залитане и я видя да посяга към мечовете си, но двама от хората на Ласло я хванаха още преди да успее да помръдне. Единият дръпна главата ѝ назад и допря камата си към гърлото ѝ, поглеждайки към Шона.

— Назад, Шона. Не искам да я нараня.

— Говори за себе си, Лус-нан-Лак — обади се сухо вторият.

Шона бавно отпусна меча си.

— Шона, недей — изръмжа Ейли. Очите ѝ бяха изцъклени и замъглени. Тя стисна зъби и бръкна с треперещите си пръсти в раната от ухапването на ламира. Вторият боец изгледа мъртвия кон на Торк и го изрита силно в главата. На лявата си ръка имаше останали само два пръста.

Силен презрителен вик привлече погледите им; настъпи тишина. Конал бе паднал на колене пред Ласло и притискаше силно ръката си, в която държеше меча, а между пръстите му бликаше кръв. Самият меч лежеше на няколко метра от него. Ласло го бе избил от ръката му, когато Конал се бе обърнал при сърцераздирателния писък на Ейли. Сега мечът на Ласло бе опрян в гърлото му и от кожата се стичаше тънка струйка кръв.

— Гнусен простосмъртен — изръмжа Ейли, бръкнала с окървавената си ръка в рамото. — Шона!

— Шона, ако само мръднеш, лично ще ѝ прережа гърлото — рече спокойно вторият боец. — Моят приятел тук някога я харесваше, но за мен ще бъде удоволствие да я убия, така че не ме изкушавай. Пусни мечовете си.

— Шона, не! — извика тя. — Иди при Конал!

Вперил поглед в тъмните му очи, Джед видя точно кога Шона се пречупи. Той срещна погледа на близначката си и леко поклати глава. Тънките извити мечове иззвъняха фалшиво, когато паднаха върху камъните.

В настъпилата тишина прозвуча нещо, наподобяващо срутване на камъни, но това беше просто подигравателния стон на ламира, който се бе изправил върху гранитната скала над главите им.

— Колко трогателно — изхълца *то* и деликатно избърса с пръст сухото си око. Използваше мъртвия пръст на разрязаната си ръка, един вид черен хумор.

Лус-нан-Лак потрепери и острието му одраска кожата на Ейли.

— Извинявай — промърмори той.

— Тц! Къде ти е честта, Ниле? — Скиншанкс скочи от скалата и се стрелна към меча на Конал.

Конал не го изпускаше от поглед, докато *то* вдигаше оръжието му. В замръзналите му очи не проблясваше никаква надежда, а само смъртна омраза.

Ламирът вдигна високо меча, усмихна се и прокара острието през грозния разрез на ръката си, забивайки го още по-надълбоко в зейналата рана. После хвърли оръжието на Конал, който инстинктивно го улови за дръжката и погледна към лигавата слуз, която го покриваше.

Ласло се изсмя и отдръпна меча си от гърлото на Конал, отдавайки му подигравателно чест.

— Хайде, Ку Хорах. Да го направим като рицарите.

— Да го направим по моя начин — отвърна Конал и хвърли меча си високо във въздуха.

Те го гледаха как се завърна и проблясва, отразявайки светлина. Дори Ласло го наблюдаваше като хипнотизиран. Още преди да докосне земята, Конал скочи от мястото си и се хвърли върху Ласло.

Избягвайки вършеещия меч на противника, Конал се уви около него като питон, сграбчи главата му и стисна врата му в сгъвката на лакътя си, търсейки опора да го пречупи. Стиснал зъби, Ласло с пъшкане посегна към ръката на Конал, напрегнат целия в усилие да не умре.

Тогава мечът на Конал най-после достигна земята и се заби в торфа. Вместо да остане прав и вибриращ, той се пръсна на парчета, засипвайки двамата мъже.

Покрит с капчици кръв, Ласло като че ли се съвзе.

Ръката, в която държеше меча си, замахна силно назад и острието се заби в Конал достатъчно дълбоко, за да го накара да отслаби хватката си. После го отърси от себе си.

Конал погледна отново към групичката, която стоеше в подножието на хълма. Когато видя, че Ейли все още е жива, той се извърна с усмивка, но тогава зърна Джед.

Цялата гордост и сдържаност на Джед се изпариха. Конал бе най-близкото нещо до баща, което бе имал, единственият баща, когото

бе познавал, а той стоеше там долу без меч. Джед отвори съзнанието си за него. *Моля те, победи. Моля те, победи. Моля те, живей.*

Конал само му се усмихна накриво. След това насочи цялото си внимание към Ласло, който самоуверено се приближаваше към него, изнесъл меч си назад за един последен, разпарящ страничен удар.

Конал се затича към него и точно когато острието се люшна напред, за да го разсече, той скочи и се изви във въздуха като котка. Ласло залитна под напора на собствения си устрем, претърколи се, докато падаше на земята, и видя как Конал се стоварва върху него, протегнал ръце към гърлото му. Той изкрещя и сграбчи меч с двете си ръце.

Успя за части от секундата. Извъртя се яростно и го насочи към корема на Конал. Когато той се стовари с цялата си тежест върху него, Ласло наклони острието настрани, улови върха му с другата ръка, и натисна, докато металът не опря в гърдната кост.

Той изпъшка от болка при удара и с всичка сила отблъсна тялото на Конал от себе си. После се изправи със залитане, ухили се, хвана меч за дръжката и го издърпа рязко. Плисна фонтан от кръв. Тялото на Конал се изви в дъга, после се отпусна и той въздъхна почти спокойно.

— Боже, ама и ти си един досаден вредител — каза Ласло, прокарвайки острието на оръжието си по гърдите на Конал, след което отново притисна върха му към гърлото, където се червенееше раната от първия му опит. — Да завърша ли започнатото, Ку Хорах? Или да се подчиня на моята кралица и да оставя хищните птици да те довършат?

Джед не осъзнаваше, че се е затичал, докато не се спъна в Конал, отблъсквайки меча на Ласло настрани. Той разпери наранените си ръце върху тялото.

— Махни се от него! Махни се!

Ласло завъртя очи.

— О, пак ли ти. Добре де, предполагам, че това ми спестява усилията, които щях да вложа в търсенето ти. С един куршум два заека. Нали такава беше поговорката, приятел?

Джед бръкна в колана си, извади пистолета и го насочи към гърдите на Ласло. За миг очите на мъжа се разшириха от страх, но после той се засмя.

— Аха. Значи ти си го взел. Давам ти десет точки за усилието, но да знаеш, че е счупен.

— Така си мислиш ти.

— Предпазителят не е вдигнат! — изкрещя Ласло.

Джед бързо го натисна с палец.

— Вече е.

Ласло го погледна; устните му потрепваха.

— Тук не действа, глупако.

Пулсът му биеше толкова силно в гърлото, че Джед едва успяваше да диша. Ласло е прав. Ти си глупак. И сега ще умреш. Глупак.

— Виж какво, може ли да си довърша работата? Ще говорим след това. — Ласло се усмихна, вдигна меча си и му намигна.

Суеверен. Сет каза, че Ласло е суеверен. Той вярваше в идиотските пророчества.

— За теб ще проработи. Кейт ми каза. Убил си някого с него, затова ще убие теб. Разбираш ли? Ще убие онзи, който е убивал с него, каза тя. — Джед се надяваше, че е прозвучало достатъчно неясно, като Кейт. — Това е част от... ъъ. От магията му.

— Добър опит. Ти си лъжец и крадец. Скиншанкс! — изрева той. — Виж сметката на кутрето!

— Не, не. Той е прав, да знаеш.

Ласло рязко врътна глава и зяпна ламира. Облегнато на скалата, *то* се засмя и му помаха с осакатените си пръсти.

— Какво? — В очите на Ласло за пръв път проблесна страх. — Скиншанкс, не се бързай с мен. Това е нещо сериозно.

— Аз също съм сериозен, Ниле. Оставаш сам. На мен ми е интересно как ще се развият нещата. Освен това вече ти казах — момчето ми харесва.

Недоверие помрачи лицето на Ласло.

— Значи вече си имаш нов любимец. Това не означава, че трябва да ме убиваш.

— Нима? Ниле, ти ме нарани. — Скиншанкс кимна нацупено към Джед. — Но ще е ужасно забавно, ако той го направи.

— Проклетият пистолет не работи.

— Ох, също като на филм! — Скиншанкс плесна с ръце. — Дали ще гръмне в лицето ти? Дали ще засече? — *То* скръсти ръце и ги огледа развеселено.

Джед се изправи и разклати пистолета пред носа на Ласло.

— Махни се от него.

— Мисля да рискувам. — Мъжът пристъпи напред.

Джед се застави да се усмихне. Също като ламир, помисли си той. Усмихни се като ламир. Видя как Ласло пребледня.

— Ще те убия. Аз съм избраният. Но ако се откажеш, няма да го направя днес.

— О, и какво от това? — Ласло погледна отново към пистолета, после отстъпи разтреперан назад и се изплю в лицето на Конал. — Дълго време ще умираш, Ку Хорах. Но накрая ще си мъртъв.

По лицето на Конал не потрепна нито едно мускулче, когато Ласло отстъпи назад, после се обърна и отиде с широки крачки до коня на един от мъртъвците, прегазвайки трупа на собственото си животно.

— Отведете близнаците при Кейт — изкрещя той през рамо, докато се качваше на коня. — Момчето в моите покои; чу ли ме, Скиншанкс? Оставете Ку Хорах на враните. — Той пришпори коня в галоп, а викът му изтъня от унижение.

Останали без водач, хората на Ласло се спогледаха и в очите им проблеснаха сребристи светлини. Един от тях, облечен с индиговосиня риза, пристъпи към Джед, но Лус-нан-Лак, който все още притискаше

острието към гърлото на Ейли, поклати глава. Индиговата риза се спря, погледна съжалително Джед, и се извърна.

Конал лежеше неподвижно и гледаше в небето, но когато Джед падна на колене до него, лявата му ръка се стрелна бързо нагоре, улови брадичката на момчето и наведе лицето му към своето. Другата му ръка, дясната, притискаше разпрания му корем, придържайки вътрешностите.

— Не гледай надолу — прошепна той с широко отворени очи.

— Добре. — Джед подсмръкна и избърса с ръка хрчката от лицето на Конал и приглади назад мократа му от пот коса.

— Погледни нагоре, Джед. Виж небето. Прекрасно е. — Погледът на Конал се замъгли, но устните му отново се размърдаха, този път беззвучно. За миг Джед си помисли, че се моли, преди да го връхлети надеждата, че може би Конал произнася някакво вълшебено шийско заклинание, което да затвори раната. Но после внезапно разбра, че Конал просто проклина през зъби болката от раната. Когато отново вдигна поглед към него, устните му не мърдаха.

— Непослушно кутре. — Той се подсмихна. — Смело момче. Благодаря ти.

— Конал. О, Боже. Конал. — Джед се разплака отчаяно.

— Пистолетът не го уплаши, Джед. Ти го направи.

— Все още можеш да говориш — рече отчаяно Джед. — Ще се оправяш.

— Ще говоря още известно време. После ще ме молиш да млъкна. — Конал се ухили, а в ъгълчетата на устните му се появиха кървави мехурчета. — Но няма да се оправя.

Джед отвори уста да възрази, но Конал го накара да замълчи с красивата си усмивка на искрено щастие.

— Той идва — прошепна тихо. — Знаех, че ще дойде.

Писъкът на кон разцепи въздуха и тропотът на копита загърмя по торфа и камъните.

— О, сега пък какво? — рече раздражено Скиншанкс. То се надигна на едната си ръка, после се изправи на крака точно като ядосан от прекъсването на филма зрител. Обърна се тъкмо навреме, за да види синия жребец, който се приближаваше в галоп и подскочи.

— Досада! — успя да произнесе единствено, преди мечът на Сет да разцепи въздуха и главата му да отлети далеч от раменете.

Дребничката фигура, която се бе вкопчила в кръста на Сет, изкрещя и притисна лице в гърба му.

Джед с изненада установи, че изпитва съжаление към шестимата оцелели мъже на Ласло, които ругаеха и се въртяха панически, докато Сет вършееше сред тях като някоя полудяла косачка. След като се разправи с ламира, изненадата му позволи да убие бързо Индиговата риза. Докато останалите разберат, че той не е тук по заповед на Кейт, устремът му го поведе напред с такава кървава ярост, че не им остави никакъв шанс.

Само един от тях оцеля. Свободна да се движи, след като пазачите ѝ скочиха да се защитават, Ейли заби лакът в лицето на Луснан-Лак, без дори да поглежда назад. Той залитна и падна на земята. Ейли не обърна никакво внимание на другия си пазач. Тя измъкна ръката си от наполовина изцелената си рана и се отдалечи от него, без да се обръща назад.

Шона спокойно вдигна мечовете си и замахна едновременно и с двата. Пазачът на Ейли се блъсна в скалата, пребледня и светлината угасна в изненаданите му очи.

Тогава Ейли се затича като ранена кошута и без да обръща внимание на кръвта, която се просмукваше в пуловера ѝ, профуча покрай Сет, който довършваше последния боец. Дори не погледна към Джед, когато падна на колене до Конал и го погали по косата, приглаждайки щръкналите от потта и кръвта кичури.

— Жив си. Жив си. — Това бяха първите звуци, които излязоха от устата ѝ, след като Конал бе паднал на земята, но на гърлото ѝ си личеше червената линия, останала от притискането ѝ към острието. Ръката ѝ колебливо закръжи над зейналата му рана и той проплака тихо, когато я спусна върху нея. Примигвайки учестено, Конал стисна зъби и от крайчеца на устата му потече струйка кръв.

В гърдите му се надигна нещо като смях.

— Добре ли си, любима? Можеш да тичаш.

— Добре съм — отвърна разсеяно Ейли. — Съжалявам, съжалявам, че изпицях така.

— Недей. Какво да се прави. Ти ми каза, че е капан. — Кожата му придоби пепеляв цвят, но той се ухили, когато върху него падна сянка. — Здравсти, Блудния, знаех, че ще се върнеш.

Сет се отпусна на колене до него, пусна меча си на земята и притисна длан към бузата на брат си. После се наведе, притисна чело към неговото и целуна бледата му кожа. Джед си помисли, че видя как една сълза падна върху коналовата буза и лицето му за миг се изкриви от мъка.

Очите на Конал се разшириха.

— Сет, недей. Моля те.

Джед рязко вдигна глава. Щеше да се хвърли върху Сет и да го дръпне настрани, но Фин го хвана за ръката и го задържа. Един гневен поглед бе достатъчен, за да му покаже, че това е старата Фин. Той я прегърна през кръста.

— Махайте се — прошепна Конал и брат му се отдръпна рязко назад, сякаш беше блъснат. Сет се преви надве от болка и пое дъх през стиснатите си зъби.

Конал продължи с дрезгав глас.

— Не рискувай. Той е мой, Сет.

— Конал, съжалявам. — Фин затвори очи, за да спре сълзите и да не го гледа такъв.

— Вината не е твоя, любима, а моя. — Конал пусна Джед и протегна ръка към нея, но успя само да докосне бузата ѝ с пръст. — Ти видя фетча ми, сладурче.

— Не исках да го видя. Не исках...

— Разбира се, че не. — Той прехапа устната си и потръпна, а гласът му премина в дрезгав шепот. — Чуй ме. Онези неща, които си мислеше? Кейт те беше омагьосала. Горката Фин. Къде е камъкът ти?

— Изгубих го. — Искаше ѝ се да каже, че не е виновна Кейт, а самата тя, че си е мислела ужасни неща и без помощта на Кейт, защото е изпитвала толкова жалка благодарност, че е ЕДНА ОТ ТЯХ. Но прехапа езика си и блокира мислите си.

Внезапно Ейли изкреця от безсилие. Тя извади кървавите си пръсти от вътрешностите на Конал, повдигна ръба на раната и плъзна и двете си треперещи ръце вътре.

Конал я стисна здраво и сълзите ѝ потекоха върху ръката му.

— Ейли. — Гласът му едва се чуваше. — Много е. Моля те, спри.

— Ти каза, че ще останеш — проплака тя. — Каза, че този път ще останеш! Обеща ми!

— Съжалявам. Съжалявам, Ейли. Моля те, спри. Моля те.

Тя бавно извади ръцете си от кървавата каша. За втори път този ден Джед не се подчини на Конал и погледна. В гърлото му се надигна жлъчка.

— Прости ми, Ейли — изпъшка Конал през стиснатите си зъби.
— Спри.

— Не искам да умираш!

— И аз не искам. — Той се усмихна пресилено. — Ах, Ейли. Не искам да умирам в болка.

— Не можеш да го направиш — отвърна ожесточено тя.

— Мога, ако ми помогнеш.

Вятърът полъхна като дъх над равнината. Недалеч стоеше черният жребец, навел глава, и дишаше дълбоко и гърлено. Наблизо се размърда една бяла сянка, която доуцука до Конал скимтейки, и полегна до него, облягайки муцунка на протегнатия му крак.

— Не, не мога. — Ейли затвори очи.

Тишината бе нарушена от звука на изваждана от капията си кама. Ейли внезапно отвори очи.

— Не. Да не си посмял да го докоснеш отново.

Сет допря длан до лицето на Конал и когато я погледна, в очите му цареше мрак.

— Аз съм му брат.

— Ти си предател! — изкрещя тя. — Това е моя работа, не твоя!

— Студено ми е, Сет. Божове, колко ми е студено. — Конал стискаше силно зъби.

Сет и Ейли млъкнаха едновременно. Главата на Конал се люшна към Ейли и от крайчеца на устата му се проточи кървав съсирек, който се смеси с останалата кръв, която мокреше косата му. Той го изплю, треперейки.

— Той ми е брат, Ейли. Не му позволявай, той плати скъпо. Разбираш ли ме?

— Да. — Гласът ѝ прозвуча равнодушно, но ръцете ѝ трепереха.
— Какво искаш... къде... сърцето или...

— Не в сърцето. — Устните му бяха преbledнели. — О, Ейли, не в сърцето. Не и когато е от твоята ръка.

— Не. — Ръцете ѝ вече трепереха неконтролируемо.

— Ейли. — Гласът му изтъняваше. — Искам... да го направиш... както трябва.

Тя си пое дълбоко дъх и ръцете ѝ се успокоиха. Погали го по лицето, повдигна главата му с лявата си ръка, наведе се и го целуна, докато той спря да трепери. Дясната ѝ ръка посегна към закачената на колана ѝ кания. Конал ѝ се усмихна.

Джед сграбчи Фин и притисна лицето ѝ към шията си, но движението на ръката на Ейли и без това бе едва доловимо. Тя не отмести очи от Конал, когато ръката ѝ без да трепне му преряза гърлото.

Кървавият фонтан оплиска бузата на Джед; той чу поемането на дъх през отворена трахея, бликането и гъргоренето на кръвта. Конал остана в съзнание още няколко секунди, които прекара взирайки се в очите на Ейли.

След това сребрилата светлина избледня и изчезна.

ЧАСТ ПЕТА

— Ох — каза Фин. — Ох. — Тя отблъсна Джед настрани и отстъпи залитайки назад, поглеждайки към мен за помощ.

Аз не казах нищо. Не направих нищо. Гледах безизразното лице на брат си.

Ейли продължаваше да стои на колене, вперила поглед в Конал, а Шона пристъпи напред и коленичи до него, за да му затвори очите. Тя още веднъж проплака приглушено, преди да се изправи. Все още държеше окървавения нож в ръката си и продължи да го мести, като в транс, докато върхът му не опря в шията под ухото ми.

Шона улови ръката ѝ и нежно я отдалечи от шийната ми вена.

— Независимо дали ти харесва или не — каза тихо той, — сега Сет е нашият капитан.

Гласът на Ейли бе натежал от презрение.

— Ще тръгна с него, ще яздя зад гърба му и ще се сражавам редом с него, но той никога няма да бъде моят капитан. И ако някога бъда призована да го убия, ще го направя с чувство за дълг и огромна радост.

— Може да ти се наложи — каза Шона. — И то твърде скоро. Нека кланът се разправя с него.

Нима смятаха, че всичко е свършило? Може би, за тях наистина беше. И така може би бе най-добре. Обърнах се към Джед.

Той се беше запътил към червеникавокафявата кобила. По пътя се спря до един мъртвец и със затворени очи и треперещи пръсти изтръгна меча от ръката му. Кобилата изцвили и тръгна да го посрещне. Приблужи тъмната си муцуна към ухото му и нежно изпръхтя. Джед я прегърна през врата и притисна лице към топлата ѝ кожа. Остана дълго време така, сякаш нямаше воля да помръдне.

Аз се изправих, взех неокървавенията си кама, хванах кичур от косата си и го отрязвах близо до скалпа. Джед ме наблюдава няколко секунди, след което се извърна.

Когато отидох при него, сякаш беше изминал цял век. Той рязко вдигна глава. Осъзнах, че не ме позна.

И това ми стига.

— Съжалявам, че те ударих — казах аз.

— О. — Джед се намръщи и докосна лицето си. — Вече забравих.

— Исках да ударя брат си, но той не беше там.

— Обзалагам се, че ти се иска да е бил. — Джед ме прогледна право в очите. — Сега.

— Да — отвърнах аз. — Нещата можеше... да се наредят добре.

— Странно — рече Джед. — Ти ме наричаше изгубено момче.

Поех си дълбоко дъх.

— Обичах майка ти. — Богове, колко горчиви бяха тези думи, но трябваше да ги кажа, преди да съм размислил. Можеше и да нямам втора възможност. — Знам отлично, че това не е било достатъчно, но не бях способен на повече. Ако бях останал, може би щях да успея да я защитя от ламира, но не го направих. Предадох я, както предадох брат си и ако има задгробен живот, ще падна на колене пред духовете им, но няма, така че това е то.

Джед ме слушаше мълчаливо, изпълнен със състрадание. Аз просто стоях пред него и го приех.

В гърдите ми ядът се бореше с мъката.

— Но нищо от онова, което казвам или чувствам, няма да ти свърши работа. Затова няма да се извиня.

— Благодаря — отвърна отсечено Джед и аз знаех, че говори искрено.

Задържах погледа си върху него за една дълга секунда.

— Изглеждаш ми различен.

Поглеждайки към скалпа ми, Джед се изсмя.

— Да. Не го казвай. — Подадох му колан и ножница, която бе подходяща за меча му. — Ето. Трудно е да се язди с оголено острие.

— Благодаря. — Джед несръчно прибра плячкосания меч в ножницата и закопча колана.

— Не така. — Завъртях очи. — Погледни. Този каиш. Не е голяма философия.

Той прие помощта ми.

— Хубава риза.

Докоснах безстрастно лепкавото петно над сърцето си и напипах неравните ръбове на дупката в индиговия памук.

— Файорак няма да се нуждае от нея, както и от колана си. Пък и съм изморен. Взе да ми става студено.

— Аха — отвърна Джед. — Предполагам, че на Файорак му е все едно.

— И без това повече няма да почувства нищо. — Погледнах към небето. — Знаеш ли, Кулан, когато бях на девет, а Файорак на осем, двамата бяхме неразделни. Каква война е това, Джед. Каква война. — Аз затворих очи, позволих си за миг да се потопя в безполезната носталгия, и ги отворих. — Така. Знаем къде отиваш.

Джед внимателно извади пистолета от колана на дънките си.

— Оставих Рори там. Трябва да се върна да го взема.

— А аз оставих любимата си тениска. Но това не означава, че ще си я върна.

Джед ме огледа от глава до пети.

— Не си се променил.

— Какво, да я оставя да спечели? Успех, Кулан. — Събрах дланите си в шепи, подложих ги под крака му, помогнах му да се качи на коня и плеснах кобилата по задницата.

Джед не се обърна, не погледна дори встрани. Беше се съсредоточил върху онова, което лежеше пред него и не позволяваше на страха да свие отново стомаха му. Познавах всички белези.

Добре, поне щеше да стигне до пещерите, дори никога повече да не излезеше от тях.

Той мина покрай Фин, без да я разпознае, забил поглед между ушите на кобилата, но пусна юздите и вдигна ръка, сякаш за да махне за сбогуване. Тя го гледаше замаяно как се отдалечава и не мръдна от мястото си, докато кобилата прехвърли хребета и се скри от погледа ѝ.

В тези дълги минути тя не виждаше нищо друго, затова аз побързах да се възползвам. Извадих ловния си нож и се приближих към нея откъм гърба. Хванах бързо огърлицата ѝ и с един замах прерязах кожената връвчица, преди тя да успее да примигне.

Фин ахна, обърна се и впери поглед в изрязания от дърво лист в ръката ми.

Аз го стиснах в юмрук.

— Самодивско дърво. Богове, момиче, ама че си силна!

— Какво...

— Тя те е използвала от мига, когато се появи тук — отвърнах аз. Огледах предмета, и почуках с пръст по назъбените му краища. — Това просто ѝ е помагало; направило е връзката ѝ с теб по-силна. Умът ти е нещо страховито, Фини; със същия успех можеш да носиш зареден пистолет. И всичката тази сила ѝ е била на разположение, без ти дори да разбереш. Въздухът е тежал заради теб. Всички смущения, белият шум. Твоята бариера. Твоят ум.

Гласът ѝ бе подрезгавял от ужас.

— Аз те спирах? Аз ти пречех да се свържеш?

— Не. Тя. — Закрепих талисмана на един камък, извадих меча си и го ударих с дръжката два-три пъти, след което използвах острието, за да зароя отломките в земята. — Но никога не ѝ се е налагало да използва своя ум; можела е да си играе с твоя. През цялото време, докато си носела това. Казвам ти, много си силна.

Тя преглътна тежко.

— Какво означава това?

Свих рамене.

— Откъде да знам? Засега го забрави. Тя не може да го направи отново. Талисманът е счупен и ти знаеш за нея. Да поговорим за Джед. — Видях как очите ѝ омекнаха при споменаването на името му. — Готова ли си да умреш за него? Заради добрите стари времена?

Кожата ѝ стана студена и сива като на камък.

— Фин — казах тихо аз. — С ум като твоя няма нужда да се страхуваш.

— Знам, че съм страхливка. — Тя извърна поглед, побутна грубата ленена превръзка на ръката си, разтърка я яростно, сякаш искаше отново да я разкърва.

Улових превързаната ѝ ръка и я спрях.

— Виж какво. — Наведох се към нея. — Ласло може да те убие. Ламирите могат да те убият. Кейт не може.

Тя примигна.

— Това истина ли е?

— Мисли си каквото искаш за мен, но аз не лъжа. Такава е сделката, която Кейт е сключила в замяна на нейните... магически номера. Други трябва да ѝ вършат мръсната работа. Затова убива с леко сърце; смехът ѝ е искрен, повярвай ми. Затова може свободно да

говори за това, че не наранява хората. Точно както ми обеща, че няма да нарани Конал.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Тя ми каза, че няма да нарани Джед.

— Точно тя няма.

— Но уби Конал. Само че използва Ласло.

— А, не. Кейт е твърде умна, за да постъпи така. Честно казано, Ласло го уби. А Конал се предложи на Ласло, защото Кейт знае как да се възползва от безразсъдството му. Добре, де, добре — смелостта му, щом така ти се иска. Знаеше как да се възползва и от фиксидеите му, от нрава му, всички неща, които толкова плашеха Джед и го накараха да си тръгне. — Поставих пръст на устните ѝ, преди да успее да ми отговори. — Не си прави труда да го казваш, Фин. Аз съм виновен за смъртта на брат си и ще си платя за това. Всъщност вече плащам.

— Така ли? — Устните ѝ се изкривиха.

— Поне знам, че за Ейли нищо няма да е достатъчно. — Потреперих.

— Не започвай да се самосъжالياваш. Каквото и да прави Ейли, ние сами сме си виновни за всичко.

— На теб нищо няма да ти направи, дечко. Конал те обичаше.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Той струваше колкото десетима като теб. Стотици.

— Не те ли предупредих да не го казваш? Мога да чета мислите ти. Да не мислиш, че не го знам?

— Не. — Тя поклати глава. — Не, според мен не го знаеш. Нравът на Конал, фиксидеите на Конал, всичко това, за което говориш. Искаш ли да го обвиниш за още нещо?

— Добре де, ще ти направя услуга. — Ухилих се злобно. — Кейт знаеше дори как да се възползва от любовта му. Той обичаше теб, обичаше Джед, обичаше и мен, глупакът. А аз го убих. Ние го убихме. Това ли искаше да чуеш? Той ни обичаше всичките и това го уби, Фини.

Очите ѝ потъмняха и се изпълниха с недоверие.

Издържах погледа ѝ за миг, после прикрих очите си с длан.

— Ще ме изслушаш ли? Съжالياвам. Съжالياвам. Проклятие, Кейт е толкова добра във всичко, което прави.

Тя леко пристъпи напред и за миг си помислих, че се кани да ме прегърне. Свалих ръце от кървясалите си очи, възприех старата хладнокръвна поза и тя се отдръпна.

— Фин. Кейт ще се опита да изсмуче всичко от теб, докато накрая не престанеш да съществуващ. Но само ако ти си съгласна да бъдеш унищожена. Дръж отровата ѝ по-далеч от съзнанието си и всичко ще бъде наред.

— Както направи ти?

Засмях се.

— Опитай. Тази жена винаги ме е очаровала и ако сега застанеше пред мен, веднага щях да я пожелаю. Не казвам, че е лесно. Но веднъж вече успя. — Хванах наранената ѝ ръка и я вдигнах към лицето ѝ. — Не ти трябва никакъв глупав камък, нали? Това, което Ленора не ти каза бе, че можеш да станеш твърде зависима от проклетите неща. Да спреш да се вслушваш в инстинктите си. Накрая се справи и без камъка, умнице. — Притиснах дланта си към окървавената превръзка и сплетох пръстите си с нейните. — Използвай инстинктите си и всичко ще бъде наред.

Тя погледна ръката ми, преглътна и аз си спомних, че точно така държеше ръката ѝ Конал след някой ужасен ден в училище. Някаква струна се скъса в сърцето ми и аз я пуснах.

— Значи Джед също ще бъде наред — каза тя. — Той може да я блокира.

— Да, странно, нали? Твоят простосмъртен е доста талантлив. — Усмяхнах се. — Но все още го е страх от стоманените остриета.

Кожата ѝ пребледня и тя притисна ранената си ръка към гърлото.

— Връщам се.

— Така си и помислих.

— И няма да ме спреш?

Нима ѝ приличах на някой отговорен по-възрастен роднина или нещо подобно?

— Искаш да те спася от самата теб ли, дечко? Няма смисъл. Джед не може да се справи сам. Ако не се върнеш, всички ще го отнесем. — Повдигнах рамене. — А ако го направиш, може би пак ще го отнесем, но си заслужава да опиташ. Никога не съм вярвал в онзи митичен Камък, но вярвам в Рори. Малко.

На лицето ѝ се появи решително изражение.

— Ще трябва да ми дадеш коня си.

— Фин, — въздъхнах аз, — да ти дам коня си е все едно да ти дам ръката си. Всъщност по-лесно ще бъде да ти дам ръката си. Така че ще трябва да се примириш с двете.

— Ръце?

Завъртях очи.

— С мен и коня, умнице. — Подсвирах тихо през зъби. Синият жребец вдигна глава от кървавата си паша и изтопурка към мен. — Предполагам, че ще трябва да се върна с теб. След като изгуби Конал, едва ли ще се притесниш да ме видиш как поемам последния си дъх. Скачай. — Помогнах ѝ да се качи на коня и той изпръхтя. Тъмната му муцуна бе окървавена край ноздрите. Цвиленето му наподобяваше развълнуван смях.

Хванал юздите му с ръка, аз се спрях и погледнах към пътеката от мъртви, изгорели храсти под гранитната скала.

Отидох колебливо до нея, клекнах и вдигнах главата на ламира за тънката коса. Отнесох я до безразличния жребец, привързах редките кичури към черната му грива така, че ухилената глава да се блъска в шията му. Вцепенена от отвращение, Фин се втренчи в мъртвите му очи, докато се мятах на коня зад нея.

— Шона — извиках аз.

Шона надигна глава и ме погледна със студени очи.

— Махай се оттук. Отведи ги в Брокентор. Ще се върнем на разсъмване, ако изобщо се върнем. — Забих пети в хрилете на жребеца и той подскочи напред, размахвайки копита над каменистата земя. Брандир не изоставаше от него.

Отрязаната глава се удари в коляното ми, без да спира да се хили. Не се удържах и я погледнах, и точно тогава някакво размазано бяло петно привлече погледа ми. До Брандир тичаше бялата вълчица; на муцунката ѝ имаше белег като изгорено с киселина, а в кехлибарените ѝ очи проблясваше омраза.

Под лунната светлина между дърветата Джед повдигна лицето на Лия с двете си ръце и потърка отчетливия белег с палец.

— Не разбирам. Кръвта му ме оплиска. Не ми хареса, но не ми причини нищо подобно.

— Има такова действие само върху животните. Животни и неща, които растат в земята. — Сет погледна към гранитния търбух на пещерите на Кейт, мрачна чернота, която зееше от другата страна на сечището. — Хората? Кожата ни нараства по-бързо, адаптираме се. До неотдавна Скиншанкс щеше да те накара да замръзнеш на място посред бял ден, само защото се е оказал достатъчно близо до теб. Помниш ли? Повръщаше само при споменаването на името му. А сега, ако ти се иска, можеш да протегнеш ръка и да докоснеш главата му в тъмното.

Джед я погледна, после се обърна към Сет.

— Не ми се иска.

— Нима? Ако беше в друго настроение, щеше да го направиш. Сърцето ти е започнало да се вкоравява. Утре, ако си жив, ще бъде още по-кораво. Втори слой кожа. Можем да свикнем с всичко.

— То не притеснява коня ти — каза Джед.

Белите зъби на Сет проблеснаха в сумрака.

— Ами това не е точно кон. Сега остави мечата си тук. Няма да имаш нужда от него.

Фин чакаше, поставила ръка върху носа на нервната червеникавокафява кобила, която очевидно не смяташе синия жребец за кон. Тя тихо изрече името на Сет.

Той вдигна изненадано лице, после се ухили и едва тогава тя се усети, че не го е произнесла на глас. Сет отстъпи на крачка от Джед и се извърна наполовина към нея.

— Започваш да му хващаш цаката — промърмори той.

— Сет, сигурен ли си, че тя не знае? — Това ѝ се струваше почти невъзможно. Въпреки цялата ѝ арогантност след победата, дали щеше да отзове стражата си? От друга страна, тя бе толкова уверена в себе

си, толкова сигурна във властта си над Сет... Тръпки полазиха по гърба на Фин и тя се намръщи. — Сет? Сигурен ли си?

— Не. — Той сви рамене и извърна поглед. — Но я блокирам с всички сили и доколкото знам, тя все още ми вярва. Да имаш по-добра идея?

Тя поклати глава.

— Фин. — Гласът му никога не бе прозвучавал толкова нежно. — Когато ти казах, че си страхливка, не го мислех наистина. Бях наранен и исках да нараня и теб. Отново. — Той посегна с ръка, сякаш за да докосне нейната, но бързо я дръпна назад. — Все още можеш да се върнеш. Шона ще те отведе при водния портал. Рори не е твоя отговорност.

— Но Джед е.

— Ха! Обичаш го, нали? Да поема ли ролята на сватовник?

Е, след като заговори за това...

— Сет? — Тя погали кобилата по муцуната.

— Аха.

— Ти не си ми чичо и винаги ми се е струвало, че си по-близо до моята възраст и си...

— Проклятието на живота ти. — Той притисна показалец към слепоочието си и затвори едното си око. — Какво още? Роднината-демон. Сприхавият юноша. Семейният върколак, по дяволите.

— О. — Тя се изчерви. — Знаеш, че съм казвала всичко това. Само че, Сет? Конал каза, че двамата ще се нуждаем един от друг, а ние така и не започнахме да се разбираме. Трябва ли? Аз...

— Точно така. — Той изцъка раздражено през зъби. — Но не. Не мисли за мен като за заместител.

— Добре. — Тя почеса с показалец кичурчето косми между очите на кобилата, смутена и ядосана, че дори се е опитала да го хареса, да намери общ език с него. — Не съм си и помисляла.

— Кръстникът си е кръстник.

— Много си прав. — Като че ли й трябваха родителски грижи точно от него. Приятели, може би, но дявол го взел, не и ако трябва да полага усилия за това.

Но все пак я заболя. Макар да му беше адски ядосана, я заболя.

Той се потърка смутено по врата.

— Не съм много добър в това, разбираш ли? В тези...

— Да. Сега ако искаш, млъкни. — Фин погледна в очите на кобилата и видя как отражението на Сет се изкривява и уголемява, когато той въздъхна и пристъпи към нея. Отметна косата ѝ с едната си ръка, непохватно притисна главата ѝ под брадичката си и силно я прегърна.

— Не му е сега времето — изръмжа той и избърса с палец сълзите от очите ѝ. — Не сега. Ще тъгуваш по-късно, стига да оживееш.

— Извинявай. — Тя се отдръпна назад и заби пръсти в ранената си длан.

— И престани да ми се извиняваш. Да вървим. — Той се спря и затвори очи. — Фин. Ще дам най-доброто от себе си. Наистина. Но от сега нататък не вярвай на нищо, чу ли? И на никого.

Тя кимна, озадачена, докато той вадеше меча си. След това я хвана за рамото, бутна я напред и я поведе през сечището. Ръката му се озова на врата на Джед и също го побутна напред, към тъмнината на гранитната уста и самотната сребриста светлина на горящ факел.

* * *

— Мурлин — рече Кейт с копринен глас. — Ще трябва да ми обясниш някои неща.

Тя се изправи, а смехът и празничните викове в залата утихнаха и настъпи тишина. Сет бутна Фин напред и блъсна Джед в краката на Кейт.

— Здравсти, красавице — поздрави я жизнерадостно той. — Искаш ли кутрето или не? Той отиде право при брат ми и неговите бандити.

Вратът на Фин пулсираше. Тя не смееше да го погледне от страх пред онова, което щеше да види.

— Знам го много добре — отвърна Кейт, мръщейки се. — Къде са шестимата мъже, които изпратих?

Той изпръхтя пренебрежително.

— Убих всички, с изключение на един и той се връща у дома пеша. Лус-нан-Лак.

Из залата се понесе въздишка; една от жените изпищя, друга проплака. Напред се изстъпи един мъж и погледна към индиговата риза на Сет с тъмното петно над сърцето.

— Файорак — рече той със суров глас. — Файорак.

Кейт вдигна ръка. Настъпи тишина, нарушена само от нечие безпомощно хълцане.

— Може да се наложи да си платиш за това, Мурлин.

— Вече е платено. — Гласът му бе натежал от горчивина и Фин отново се почувства уверена, защото не ѝ беше допаднал досегашният му весел тон. Никак даже.

— Пет ми се струват справедлива цена за брат ми, Кейт. Който бе убит от Ласло, въпреки твоите уверения.

— Мурлин. Съжалявам. — Тя се обърна към Ласло, който стоеше в сенките зад нея, и тъжно поклати глава.

— Казах ли ти да убиеш брат му, Ниле?

Лицето на Ласло се напрегна, но доволната му усмивка не угасна.

Кейт погледна многозначително Фин.

— Очевидно съм те информирала погрешно, Фионуала. Горкият Ку Хорах не е застанал на кръстопът; по-скоро се е озовал в задънена улица. Но аз харесвах чичо ти — промърмори тя с лек копнеж в гласа. — Той беше истинско предизвикателство.

Ако Кейт беше шоколад, помисли си Фин, щеше да се разтопи, преди да успее да се самоизяде. Може би суетата наистина беше най-голямата ѝ слабост. Може би наистина имаха шанс, колкото и малък да беше.

Сет се изплю на килима пред краката на Кейт.

— Предизвикателство, на което ти така ѝ не отговори. Както не отговаряш и сега.

— Ах. — Въздишката ѝ прозвуча почти като извинение. — Въпрос на перспектива, нали? Честно, Ниле, колко си тромав. Таях големи надежди за Мурлин и Ку Хорах. О, чух, че онзи празноглав глиган Торк си е получил заслуженото. Ами близнаците?

— Хората ти ги убиваха, докато се приближавах. — Сет се изсмя презрително и Фин осъзна с безпокойство, че Сет наистина може да лъже много добре. — Как само се паникьосаха. Ти ли научи Ласло да напуска бойното поле преди хората си?

— Помислих си, че всичко е приключило. — Ласло пристъпи агресивно напред.

Сет иронично повдигна едната си вежда.

— Сега вече е.

— Ти ме блокираш, Мурлин. — Кейт докосна с пръсти слепоочието си. — Защо?

— Какво, когато Конал... когато той още... — Сет си пое треперливо дъх. — Нямах работа в главата ми — каза най-накрая той. Приблужи се до Кейт и сложи ръка зад врата ѝ, докато тя му се усмихваше предизвикателно. — Не точно сега. Не и в главата ми. — После я хвана за косата и я целуна със страст, близка до ярост.

Имаше нещо смуцаващо в целувката на Сет, помисли си Фин. Беше твърде добра, за да е просто представление, кръвта пулсираше във вената на шията му, кокалчетата на пръстите му бяха побелели, когато сграбчи лъскавата коса на Кейт, очите му бяха отворени и грееха от похот. Лицето на Ласло се изкриви от омраза и топлината изчезна от кафявите му очи.

— Разбира се. Ти си разстроен. Разбирам го. — Кейт се отдръпна и погали остриганата глава на Сет. — Харесва ми новият ти вид.

Въпреки очевидната му болка, той изглеждаше смаян.

— Много добре знаеш причината за това.

— Казах ти, че съжалявам. Никога не бих те наранила, Мурлин. — Вперила в него поглед, изпълнен с открито обожание, тя прокара пръсти надолу по корема му.

Той погали шията ѝ, срещайки погледа ѝ. На лицето му бе изписано такова фанатично желание, че Фин се зачуди дали Сет въобще си спомня всички останали, които тя бе обещала да не наранява. Но вниманието на Кейт не бе съсредоточено изцяло върху него. Фин усети как умът на жената го заобиколи, премина покрай всички тях и се устреми далеч извън пещерите. Кейт гледеше Сет така, сякаш гледа през стъкло.

— Сет! — ахна Фин, но Кейт внезапно отстъпи назад и присви очи.

— Близнаците не са мъртви — прошепна тя.

Пръстите на Сет се плъзнаха по сребърната верижка, която висеше на шията ѝ, и я опънаха. Той я дръпна силно към себе си,

измъкна ловния си нож и го притисна към гърлото ѝ. Джед скочи на крака, дърпайки Фин със себе си.

— Как смееш, Сет — изсъска Кейт и езикът ѝ потрепна като на змия. — Как смееш!

Сет притисна лицето си към нейното.

— Знам позициите на всеки един в тази зала. — Гласът му звънтеше тихо, но ясно. — Ако някой се опита да ѝ помогне, той ще стане причина за смъртта ѝ.

— Хладнокръвен, безочлив, еретик! — Кейт плюеше и се давеше в яростта си, очите ѝ блестяха. — Ще умреш заради това. Избери още сега. Със следващата си постъпка избери смъртта си.

— Да те взема ли с мен? — На слепоочието му се беше появила капчица пот.

— Махни си ръцете от мен, псе.

— За пръв път чувам това от устата ти, скъпа. — Сет докосна скулата ѝ с устни, сякаш просто не можеше да се удържи. — Ще те убия. Знаеш го много добре. Кажи им.

— Няма да посмее — разнесе се нечий глас. Галах. — Ще го разкъсаме на парчета.

— Но въпреки това ще бъде късно. — Сет се усмихна тънко, без да сваля поглед от Кейт. — Днес брат ми бе изкормен от нейния човек и бе оставен жив да бъде изкълван от птиците. Торк бе заклан от любимото ѝ животинче, ламира, само за да послужи като примамка на лечителката и нейния близък. Всички вие смятате, че го заслужаваме. Но знаете, че ще го направя. Видях брат си, влязох в главата му и ви гарантирам, че ще го направя. — Той дишаше тежко. — Колко обичате вещерската си кралица? Донесете ми детето. — Никой не помръдна и той притисна ножа към гърлото на Кейт, пускайки тънка струйка кръв.

— Донесете сина ми! — изкрещя Сет.

Край един от изходите към коридорите настъпи раздвижване, събралите се, се разстъпиха встрани и Рори зашляпа напред.

Джед ахна и бе готов да се спусне напред към него, но Сет притисна още по-силно острието към гърлото на Кейт, която изкрещя от безсилен гняв.

— Махни го оттук — рече злобно мъжът. — Какво е той всъщност, котка? Прасенце?

— Ах. — Въздишката на Кейт прозвуча почти влюбено. — Силен си, Мурлин.

— Аз и Ку Хорах. Той е в сърцето и в главата ми, и ще трябва да се разправиш и с двама ни. А сега доведи сина ми! Още един двойник и ще изгубиш ухото си.

На мястото, където стоеше Рори, сега нямаше никой, а от коридора се разнесе мяукането на сърдита котка.

— Донеси детето — изръмжа Кейт на Ласло. — Винаги можем да си го върнем.

— Само през трупа ми — изръмжа Джед.

— Точно така — каза Ласло. Той отиде до група жени и взе детето от ръцете на една от тях. От обляното в сълзи лице на момченцето го погледнаха две сиви очи и то протегна ръце към Джед.

— Ед! — проплака детето, сякаш бе стояло изоставено цял месец тук.

Джед го грабна и кимна на Фин. Тя преглътна; гърлото ѝ бе сухо като прах. Сега идваше най-трудната част — да измъкнат Рори оттук. Фин нямаше представа какво да правят с него и въпреки всичко се надяваше, че Сет го е обмислил.

— Сет — рече Фин. — Това е Рори.

— Добре — отвърна той. — Сега се махайте.

Джед и Фин се спогледаха, после се обърнаха към Сет и изрекоха едновременно:

— Какво?

— Тръгвайте! — изрева той. — Или си мислите, че ще ни оставят да живеем, за да имат партньори за шах?

Двамата нямаха нужда от трето подканяне. Фин за последно погледна към Сет, който стоеше в нишата, стиснал шията на Кейт и притиснал почти с любов острието на камата си към вената ѝ. Той отвърна на погледа ѝ толкова бързо, че тя едва успя да го улови, но веднага се съсредоточи изцяло върху своята любовница.

Тълпата се раздели неохотно и ги пропусна. Щом се озоваха в тунела, те си плюха на петите и скоро стигнаха до червеникавокафявата кобила. При вида на Джед тя изцвили доволно и удари с копито по земята.

— Нима просто ще го изоставим? — попита отчаяно Фин, докато се качваше на седлото.

Джед ѝ подаде Рори, но не посмя да я погледне.
— Трябва.

Докато тя несръчно помагаше да Джед да се настани зад нея, те видяха как двата вълка се промъкват към входа на пещерата. След това кобилата препусна в галоп и всичко се изгуби от погледите им.

Отстъпвах бавно към изхода на пещерата, усещайки сантиметрите с ума си. Вече беше по-трудно. Тя се беше промъкнала вътре и болеше, а и не беше сама; ужасяващото напрежение се натрупваше от обединената неприязън на всички в залата, и най-вече на онези, чиито любими и синове бяха загинали съвсем скоро.

— Ах, Сет — промърмори Кейт с глас, подрезгавял от впитата в гърлото ѝ верижка. — Никога повече да не видиш сина си, въпреки всичките положени усилия!

Аз затворих очи, за да се съсредоточа по-добре върху всички, но ги изпусках. Те изпадаха от начертаната в съзнанието ми карта и след още няколко секунди повече нямаше да мога да защитавам фланговете си. Смъртта ми щеше да е бърза. Въпреки всичкото ми глупаво перчене, аз не исках да бъда разкъсан на парчета, а Галах не блъфираше.

Тогава усетих топлия натиск на вълците от двете ми страни, чух ниското ръмжене на Брандир. Това ме изпълни с щастие и ми вля малко кураж. Въпреки всичко те все още бяха с мен. Дори защитата им да не успееше да ми спечели достатъчно време, то да умра с приятели, колкото и бавно, колкото и страшно да бе, щеше да е по-добре от това да умра сам.

Исках да свържа ума си с брандировия. Нуждаех се от утехата, която винаги ми осигуряваше, онова усещане да съм наполовина вълк, но не можех да се лиша от концентрацията си. Може би по-късно, когато съм вече в ръцете им, може би тогава ще успея, ако Брандир остане жив достатъчно дълго. Може би това щеше да ми помогне малко. Не очаквах кой знае каква помощ.

— Е — продължи Кейт. Тя познаваше страха ми и въпреки че собствената ѝ огърлица се връзваше в гърлото ѝ, устните ѝ потрепнаха развеселено. — Поне ще се срещнеш скоро с брат си.

— Така ли става? — В окото ми попадна капчица пот. — Кажими.

— Че откъде да знам? — промърмори тя. — Това е успокояваща мисъл, нали? Но дали отговаря на последните научни теории? Като се замисля, може би не.

От устните ми се отрони дрезгав звук, почти като смях.

— Забавна си.

— Винаги съм си мислела, че и ти си такъв. Колко жалко. Дори сега си готов да си легнеш с мен, нали? Ех, Сет. Каква загуба. — Тя въздъхна замечтано. — Разбираш ли, когато ти казах, че скоро ще видиш Конал, нямах предвид да бъде толкова скоро. Изобщо няма да е скоро. Ти ще ме умоляваш да стане скоро. — Тя облиза устните си. — Това ще ми хареса.

— Знам. Не си мисли, че съм си въобразявал нещо. — Дишах тежко през носа, опитвайки се да притъпя ужаса в гърдите си.

Тя се засмя.

Това свърши работа. Почувствах как последните следи от Конал се разпадат бавно, но неизбежно. Повече не можех да се държа за него, не можех да го запазя. Вените ми пламнаха от безразсъдна омраза, която прогони страха.

— Искаш да ме видиш как моля за милост ли? — изсъсках аз в ухото ѝ. — Запомни това, вещице — колкото и да се моля, каквото и да ти казвам, въобще не го мисля.

От гърлото ѝ се откъсна гневен вик. Бях ѝ развалил забавлението. Малка част от него, може би, но достатъчно, за да я вбеся, независимо, че щях да платя скъпо за това през следващите часове и дни. Беше мой ред да се засмея. Тих, празен звук, но поне се изсмях в лицето ѝ.

Зад гърба ми се простираше коридорът към нощта и тъмнината. С косъмчетата на тила си усетих полъха на северния вятър, който миришеше на зима, но той се изгуби за миг и аз отново не можех да помириша нищо друго, освен аромата на кожата ѝ. Стиснах зъби и долових отдалеч гръмотевичното пръхтене на жребеца и силния звънтеж от удар на копито върху гранит.

Махнах острието от шията ѝ и целунах събиращата се върху кожата ѝ кръв. Кейт въздъхна и блажено протегна шия. Забих върха на ножа в закопчалката на огърлицата, счупих я, и улових в шепата си падащия смарагд.

— Това не е твое.

Тя залитна и аз я побутнах с крак напред. Преди да се обърна и да побягна, видях как Ласло посяга към арбалета си.

— Убий го. — Спокойният глас на Кейт отекна в коридора зад гърба ми. — Бавно, веднага.

Тежестта на омразата им ме удари в главата, като едва не ме събори на земята. Но аз се съвзех и продължих да бягам, залитайки, следван от вълците, като крехката бариера едва успяваше да защити съзнанието ми. Прибрах камата в канията ѝ и измъкнах меча си. На входа към пещерата се виждаше бледата сянка на коня ми. Сграбчих юздите и се метнах на гърба му в мига, в който те се появиха на изхода. Сега вече ще порасна, Конал. Обещавам ти, обещавам, че ще порасна. Моля те, позволи ми.

— Застреляй келпито! — изкрещя Кейт и звярът под мен изкрещя и залитна встрани, със забита в хълбока му стрела от арбалет. Сграбчих я и с усилие я издърпах. С пламтящи зелени очи, жребецът се обърна срещу бойците на Кейт и заора с копито в земята, докато аз се борех с него и го засипвах с ругатни. Демонската му ярост не му позволяваше да ме отнесе далеч отук.

Кейт се усмихна, широко и прелестно.

— Скиншанкс! Къде е Скиншанкс? Доведете ми ламира!

Изпъшках, когато една хвърлена по мен кама се заби в ръката ми и ме накара да изпусна меча. Слава на боговете, че бе издала заповед да ме убият бавно; мерникът на Алин далеч не беше толкова лош.

Отново измъкнах камата си и се ухилих на Кейт.

— Скиншанкс ли? Целият е твой.

Пресегнах се към главата на ламира, разрязах косите ѝ, за да я отделя от гривата на жребеца, и я стиснах в юмрука си.

Всички звуци утихнаха. Видях как изненадата им преминава в хищно презрение, усетих колективното им предизвикателство в ума си. Те знаеха, че няма да го направя; нямах куража за това. Не бях като брат си.

Вярно, не бях. И не бях сигурен дали ще посмея. Помислих си до какво би могло да доведе това. Но после спрях да мисля, защото какъв беше смисълът?

Затворих очи, подсмяхнах се, и отново ги отворих.

— Проклинам земята под краката ви — изкрещях аз. — В името на живота, сърцето и душата ми, проклинам децата и децата на децата

ви. — Изпълнен със злоба хвърлих главата между себе си и ордата.

Тя като че ли се ухили за последен път. След това се пръсна на противни парчета, които заваляха по земята между мен и хората на Кейт, като изгаряха всичко, което докоснеха.

Чух писъка на Кейт, изпълнен с неземна ярост, почувствах хаоса в недоверчивите им съзнания, но не изчаках да се насладя на ужаса им, защото най-последно успях да извъртя главата на жребеца, който отскочи от пръснатите останки на ламира. Той ми се възпротиви за миг и препусна напред в галоп, но това ни забави достатъчно, за да усетя два тъпи удара в гърба, които ме запратиха върху шията на коня и ми изкараха въздуха от дробовете. После двамата полетяхме заедно с вятъра към северната зима.

Фин въведе кобилата, която се спря грациозно, с наведена глава и треперещи от изтощение крайници. Момичето се наведе напред, прегърна я за врата и се свлече от нея.

— Какво правиш? — Джед погледна назад в тъмнината. — Не трябва да спираме.

— Правя го. Ти продължавай, вземи Рори. Ще ви настигна. Не забравяй, че мога да те проследя. — Фин се надяваше това да е истина. Но каквото и да бе, тя не можеше да продължава повече. Не и без него. Отрепка, предател, ренегат — каквото и да беше той, тя беше същото. Освен това той ги беше спасил и тя нямаше намерение да го изостави.

— Но ти нямаш кон!

Тя яростно тръсна глава, опитвайки се да убеди както Джед, така и себе си.

— А твоят не може повече да носи всички ни.

— Не става въпрос за това! — Гласът на Джед се пречупи. — Нали?

— Не мога просто да го изоставя. Трябва поне да изчакам и да видя. Да разбера какво му се е случило.

Стиснал здраво Рори, Джед се извъртя напред и сграбчи юздите.

— Виж какво, ако смяташ, че това е нещо, което трябва да направиш за Конал... — Той се поколеба. — Нали се сещаш, че е безсмислено? За това ли става въпрос?

— Не, не. Нищо такова, наистина. Моля те, продължавай напред, Джед. — Преди да заплача и да започна да те моля да ме почакаш.

— Добре, дано скоро ни настигнеш. — Нещо се бе затиснало в гърлото му. — Не искам да изминавам целия този път на обратно, за да те взема.

Тя не можеше да понесе гледката на отдалечаващия се Джед, затова се изкатери на една скала, обсипана с люспи слюда, които блещукаха под звездната светлина. Студено, колко беше студено. Тя легна по корем, усещайки как студът прониква в кръвта и костите ѝ. Позволи си да се разконцентрира, вслуша се в инстинкта си и внезапно

разбра как се прави. В ума си намери едно местенце, порови в него като горд чирак-механик и почувства как топлината плъзва в костите ѝ. Значи това беше тайната на Ший. Тя се усмихна.

Сет. Фин се сети, надигна буза от камъка и се вгледа в равнината. Студът не бе прогонен единствено от аматьорските ѝ усилия. За кратките минути, през които бе лежала там, времето бе поомекнало и звездите бяха изчезнали. През главата ѝ мина мисълта, че може би те се приближават към земята, но после видя, че това са просто първите снежинки.

Той не идва, помисли си Фин и се изненада от силната мъка, която я прободде.

Тя се изправи с вкочанени крайници и тъпа болка в сърцето. И двамата — беше ги изгубила и двамата. Можеше просто да поеме по дългия път след Джед, но едва ли си струваше усилията. Просто всичко ѝ се струваше ужасно безсмислено. На всичкото отгоре бе започнало да вали сняг.

В далечината, между земята и небето, някакво движение привлече погледа ѝ, после зърна тичащи сенки. Тя се спусна с усилие от високата скала и затича тромаво надолу по склона, примижавайки срещу завихрящите се снежинки. Сред тях препускаше синият жребец, следван по петите от вълците, а върху шията му се бе отпуснала фигура.

— Сет — извика тя, а снежинките погълнаха гласа ѝ. — Сет!

Той се надигна. За миг ѝ се стори, че му е трудно да фокусира погледа си, но след това той смущка жребеца с пети и го насочи право към нея. Без да забавя ход, той се наведе от коня, и пъшкайки от болка, я вдигна с едната си ръка. За един ужасен миг тя увисна между коня и земята и бързо се издърпа на коня зад него.

Изведнъж тя се сблъска с някакво препятствие и Сет изкреця. Тя също изкреця и притисна длан към устата си. Той отново се отпусна върху шията на коня и се вкопчи с благодарност в нея, докато Фин се хвана за колана му и впери поглед в двете лъскави стрели, стърчащи от гърба му.

* * *

Настигнаха Джед точно преди зазоряване. Червеникавокафявата кобила премина в галоп, за да не изостава. Брокентор се забелязваше лесно — остатък от вулкан, който стърчеше над равнината на около триста метра напред. Кратерът му бе разцепен и полуразрушен от вековните климатични влияния. Когато го приближиха, Шона и Ейли се изправиха. Пуловерът на Ейли бе покрит с петна засъхнала кръв, а щръкналата ѝ коса я нямаше, остригана до голо.

Кобилата се спря изморено на почтително разстояние от синия жребец и Джед подаде Рори в ръцете на Шона.

— Гърне! — проплака детенцето.

— Извинявай, миличък. — Джед се свлече от кобилата и с усилие свали подгизналите му дънки. — Наистина нямахме време за това.

Фин се вкопчи в неподвижното тяло на Сет. Страхуваше се да помръдне, за да не се закачи отново в стърчащите стрели.

— Ейли!

Ейли се приближи спокойно до жребеца и докосна хълбока му, произнасяйки няколко успокояващи думи на собствения си език. Когато постави ръка върху раната му, мускулите му потрепериха.

— Ейли, моля те!

Воят на Брандир прозвуча също толкова отчаяно, колкото гласа на Фин, и вълкът побутна неподвижния крак на Сет с муцуна.

Ейли допря устни до дупката в хълбока на коня и я вкуси.

— Добра рана — каза му тя. — Чиста. Ще се изцели бързо. — Жребецът ѝ отговори с цвилене, докато тя се обърна и погледна с чисто медицински интерес към гърба на Сет. — Тази вече не е.

— Моля те!

Ейли я погледна.

— Молиш ме? За тази отрепка?

Фин прехапа силно език, усети кръвта, но не ѝ обърна внимание. Ако сега заплачеше, Сет беше загубен. Усецаше го инстинктивно; разбра го, щом погледна в безчувствените очи на Ейли.

— Да, умолявам те.

Брандир крачеше трескаво напред-назад, спираше се само за да оближе крака на Сет и да погледне умолително Фин, но тя не можеше да отвърне на погледа на черния вълк. Той също можеше да я накара да заплаче.

— Умолявам те. Моля те. Заради Конал.

— Не — отвърна най-последно Ейли. — Не заради Конал. Заради мен. — Тя се обърна. — Шона!

Той издърпа Сет от коня, без да внимава особено, пренебрегвайки изплашеното ръмжене на Брандир, след което отнесе тялото до падината с формата на купа в подножието на хълма, където си бяха направили лагер. Там го хвърли с лицето надолу до тялото на Конал.

— Нека това да бъде първото нещо, което ще видиш, след като се съвземеш — рече той, докато разкъсваше грубо индиговата риза на гърба на Сет.

Така и стана. Фин не се обади, защото се страхуваше да не промени решението на Ейли. Изминаха няколко часа, преди Сет да примигне два пъти и да отвори очи. Той не помръдна, не даде никакъв знак, че се е съвзел, само впери поглед в студеното спокойно лице на Конал, което се намираще само на метър от неговото.

Върху мъртвото и живото лице падна сянка, но Сет не погледна нагоре.

— Благодаря ти, Ейли.

— Няма защо. — Очите ѝ бяха скрити зад слънчевите очила, които ѝ бе донесъл Конал, и студеното зимно слънце проблясваше в стъклата им. — Смъртта ти трябва да настъпи от моите ръце, а не от нейните.

Устните му потрепнаха в усмивка.

— Разбрах.

Тя кимна и се отдалечи.

Очите му срещнаха погледа на Фин, която седеше край двете тела. Никога досега не се беше радвала толкова много да го види. Часове наред полагаше огромни усилия да не поглежда към раните на Конал; вместо това се взираше в посинелите му изгризани нокти и мълчаливо плачеше. Брандир се бе излегнал край Сет, а Лия лежеше в краката на Конал с опечалени очи. Джед се беше оттеглил още преди часове в отдалечения край на падината, прегръщаше Рори и се взираше с празни очи в долината. Фин разбираше, че той не може да седи край Конал и Торк, не и с детенцето в ръце, но не можеше да изостави Конал. Освен вълчицата и някой друг трябваше да седи при него. И при Сет. За да е там, когато се събуди. Когато отвори очи.

Сет протегна ръка и потрепна.

— Вземи.

Тя изпълзя по склона до него и взе късчето смарагд от ръката му.

— Направи ми една услуга — каза той. — Отърви се от него. Дай го на някой, на който ще му е нужен.

Той се хвана за един заснежен камък и се издърпа до седнало положение. Брандир се надигна, протегна се и отново полегна близо до него, а Сет го прегърна силно през врата. Голото му тяло имаше почти същия синкав цвят като на брат му. Ако не беше топлината на Брандир, той щеше да измръзне до смърт, а Ейли и Шона нямаше да направят нищо, за да попречат на това. Фин си спомни какво ѝ беше казала Леони: „Ший са жестоки, зли, студени. Пази се, Фин. Не допускай студеното желязо в душата си. Остани си човек“.

Точно сега зимата като че ли се просмукваше в мозъка на костите ѝ. Е, не трябваше да го прави. Ако това я убиеше, тя щеше да си остане човек. Усмихна се на Сет.

— Радвам се, че се справи.

— Значи си част от малцинството. — Той се усмихна мрачно, докато се бореше с тракането на зъбите си. — Но аз съм с теб.

Проклетата да е Ейли. Фин отвори раницата на Конал, извади резервния му пуловер и го метна на Сет. Той го взе и го притисна силно към гърдите си, докато треперенето му започна да утихва.

— Фин, не искам да си мислиш... — започна той, но се поколеба. — Не започвай да си мислиш хубави неща за мен. Там имаше един момент, в който... не знаех накъде ще поема.

— Знам. — Тя го погледна в очите. — Знам.

— Така ли? — Той стисна здраво пуловера, като че ли се страхуваше да не му го вземат. — Добре.

— Как успя да се измъкнеш?

— О. — Той се засмя. — С много дрънканици и с помощта на ламира. Няма да тръгнат след нас. Нужно е много време, за да се изчисти проклетие, което е запечатано с ламирска глава. Това най-много ми харесва у суеверните феи.

— Не смяташ ли, че си твърде циничен? — каза Фин. — И в живота си, и във всичко?

— Аха, но иначе нямаше да съм си аз, нали? — Той ѝ намигна. — Което щеше да е жалко. Пък и трябваше да им видиш лицата. Не

можеха да повярват, че съм го направил, не можеха да повярват, че съм си навлякъл такава анатема. Каква е ползата от това? Да бъдеш направен безпомощен от няколко думи и късче мъртва плът? — Той повдигна пуловера на Конал и го погледна.

Тя не знаеше какво означава анатема, но звученето на думата не ѝ допаднаше.

— Сигурен ли си, че не са прави?

Сет се престори, че не я е чул.

— Така. — Пъшкайки от усилието, той се изправи и облече пуловера с тромави движения. Тя никога нямаше да разбере дали изписаната на лицето му болка се дължи на дупките в гърба или на мириса на Конал, който се бе пропилил във вълната и който едва не бе накарал и нея да заплаче.

— Шона — каза той. — Дай ми брат ми.

Шона вдигна рязко глава и след като погледна към Ейли за разрешение, той отиде и повдигна Конал с невероятна нежност. После го предаде на протегнатите ръце на Сет. Фин разбираше, че му се иска да тръсне силно тялото, просто за да натовари ранения гръб на Сет. Но устоя на порива, може би за да не урони достойнството на Конал.

Тя нямаше представа как Сет успя да изкачи хълма, носейки мъртвото тяло на много по-високия си брат, но той успя да го направи. Стигна чак до напуканите, ерозирани скали на върха. Вълците вървяха от двете му страни, а Шона и Ейли носеха Торк след него. Поставиха двете тела едно до друго върху скалите.

Притиснал здраво Рори, Джед ги гледаше как се обърнаха и тръгнаха надолу по хълма.

— Няма ли да... Не знам. — Гласът му потрепери. — Да ги погребете?

Шона се наежи, сякаш момчето бе предложило нещо неприлично.

— Не, докато не разполагаме с време да го направим както трябва. Мурлин успя да ни спечели само толкова — додаде презрително той.

— И просто ще ги оставите там? — Джед гледаше тримата поголеми Ший.

Фин стоеше до Сет, вече една от тях, и приемаше думите му, без да задава въпроси, камо ли да пуска саркастични забележки. Сменила е

страните, помисли си Джед, но не можеше да ѝ се сърди за това. Сет бе единственото семейство, което ѝ бе останало. Всъщност не съвсем. Сега тя бе сираче, също като него.

— Не ни харесва миризмата на горяща плът, Джед. — Сет се обърна и закуцука надолу по хълма. — Дори да ми се прииска да нахраня червеите с тях, земята вече е замръзнала. Затова ги оставяме на лисиците, дивите котки и гарваните. А аз ще остана с тях, докато не ги оглозгат до кокал. После ще събера костите им и ще им направя надгробна могила. Това е мое задължение и този път ще го спазя. — Той впери поглед в Ейли.

— А аз ще им пазя гърбовете — рече вдървено тя.

Сет взе колана с меча си и го пристегна през гърба си; устните му побеляха, докато се опитваше да не потрепери от тежестта на собственото си оръжие.

— Ти ще отведеш Джед и Фин в крепостта — каза той. — И ще го направиш, защото така ти нареждам.

— Ако тръгнеш с нас — каза Шона, — кланът има правото да те убие, Мурлин.

— Може и да го направят, но поне ще приключат бързо — отвърна студено Сет. — Засега ще остана с Конал и Торк, и ще ги пазя, за да не ги приближава нищо друго освен дивите зверове. А когато погребат костите им, ще се върна при нас и когато бдението за тях приключи, всички ще сме ги оплакали.

— Никога няма да спра да го оплаквам! — извика Ейли.

— За пред останалия свят ще спреш, също като мен. — Той погледна към гневните ѝ очи и този път Ейли наведе глава. — Какво става в главата ти си е твоя работа. Същото се отнася и за мен.

* * *

Заваля сняг, покри земята и заглуши всички звуци освен воя на вятъра, и се понесе по равнината като бял дух-отмъстител. После валежите спряха и по земята останаха само отделни снежни петна. Едва тогава Сет се върна в крепостта, измършавял и вцепенен от глад, студ и мъка. Фин така и не го попита за седмиците, които бе прекарал при Брокентор, а той така и не ѝ предложи да ѝ разкаже.

Гледах мъжете и жените от моя клан. Стоях със скръстени ръце, за да не видят треперенето им. Бяхме яздили заедно, бяхме се сражавали рамо до рамо, бяхме се карали за дреболии; бях танцува и пял и се бях напивал заедно с тях в същата тази зала. Някои от тях обичах. А сега те може би щяха да ме убият.

Никой не заговори. Не чувствах страх, просто бях изпълнен с апатия и много, много уморен. Сигурно нищо не може да бъде лошо от прекараните дълги седмици на Брокентор. Но те поне свършиха. Един ден щеше да приключи и това.

Нямаше смисъл да възразявам. Вече нищо не зависеше от мен, но и да зависеше, не бих си помръднал пръста. Ейли стоеше отстрани. Не сваляше очи от мен от мига, когато минах през портата на крепостта и се оставих да ме обезоръжат.

Очевидно сега Гриан беше техният говорител. Той въздъхна.

— Изборът е на Ейли. Разбираш ли, Мурлин?

— Да — отвърнах аз.

Всички я погледнаха. Точно мълчанието ѝ ми подсказа, че няма да умра. Смъртната присъда щеше да бъде произнесена бързо. Ала тя искаше да ме държи на нокти, но всъщност точно така научих онова, което исках да разбера. Затворих очи.

— Ако зависеше само от мен — каза най-накрая тя студено и с достойнство, — аз бих избрала смъртта. Но не зависи. Той е баща на... дете. Той е капитан на тази крепост. — Тя се усмихна неприятно. — Ако успее да си я върне.

Чух стотици въздишки, но моята не бе сред тях. Вдъхнах дълбоко, тихо, и се опитах да не треперя, когато посегнах към протрития вече пуловер на Конал и го съблякох през главата си. Бях решил да го направя още преди да ме накарат. Постоянната остра болка в белезите от стрелите на арбалета беше изчезнала и аз си позволих да се усмихна на себе си. Очевидно Ейли не искаше нищо да ме отвлича от онова, което ме очакваше.

— Мурлин — каза Гриан.

— Гриан — отвърнах аз и му подхвърлих пуловера. — Разкарай онези двамата оттук.

Гриан примигна стреснато, сякаш бе забравил за съществуването им.

— Разбира се.

Джед не каза нищо, само ме погледна, но Фин извика:

— Сет?

— Отивай, Фин — казах ѝ аз, когато двама мъже тръгнаха към мен, за да застанат от двете ми страни. — Просто трябва да се разберем. Ще дойда след малко.

Джед издаде гневен, ужасен звук, сякаш раните ми му напомниха за нещо друго, но двамата бяха изведени от залата, а аз затворих очи с облекчение, когато вратата се затръшна зад гърбовете им. Извърнах се настрана, изхвърлих ги нарочно от ума си и издигнах бариера срещу останалите. Нямах да я сваля, докато не приключеше всичко. Каквото и да направеха, нямаше да успеят да си пробият път до съзнанието ми. Усещах как Орах пробва да влезе в главата ми, опитвайки се отчаяно да поеме част от онова, което щеше да се стовари върху мен, но аз я отблъснах. Дори нея.

Пък и не можех да ѝ причиня това.

В горния край на залата вече окачаха боровия дънер на мястото му и той увисна хоризонтално в железните скоби на височината на раменете ми. Висеше точно в отвора между двете стени на огромния свод, който водеше към преддверието на залата, над трите тесни стъпала. Отлична позиция; добро място задаване на урок.

Шибаняци.

Уредът се отличаваше с такава простота, че усетих как потрепервам и погледнах само веднъж, за кратко, към кафявите петна, концентрирани около сърцевината на дървото. Поне кланът не го приемаше като развлечение. На никой от тях не му харесваше.

С изключение на един. Очите на Ейли грееха от омраза.

Нямах друг избор. Тръгнах към боровия пън, опитвайки се да съдържа треперенето на краиниците си и изкачих последното стъпало. Гърлото ми беше пресъхнало като мъртво листо, но те не трябваше да го разбират. Мъжете от двете ми страни ме хванаха за ръцете и посегнаха да ги завържат с въже.

— Не е нужно да го правите — казах тихо и с горчивина на Кариг.

Той преглътна и за миг наведе поглед.

— Знам, Мурлин.

— Тогава не ме завързвай, Кариг — изсъсках аз. — Няма да се бия. Знаеш и че няма да се опитам да избягам.

— Мурлин. Моля те, позволи ми. Не е нужно, но...

— Ще ти попречи да паднеш, Мурлин — прекъсна го Феарна с тих глас. — Защото иначе ще се строполиш. Каквото и да си мислиш, колкото и да си силен, ще паднеш. Кариг е прав. Моля те.

Поколебах се, после кимнах и те увиха въжето около двете ми китки и ги завързаха една за друга. Затворих очи докато Кариг и Феарна изпълнаха ръцете ми към дънера. Тримата се бяхме сражавали, яздили, пили и се смели заедно, и сега, докато всеки от тях изпълваше здраво въжетата, пръстите им докосваха моите. Бях им ужасно благодарен затова, но не казах нищо, защото внезапно се уплаших да не заплача. Не се страхувах от болката, все още не, но се страхувах ужасно, че мога да заплача от мъка заради всичко, което се беше случило.

Те работеха бързо, знаех много добре, но въпреки това ми се стори, че мина цял век, преди да настъпи ужасяващата тишина. Стрелнах с поглед Кариг.

— Добре ли е, Мурлин? — прошепна той.

Съобщаваше ми, че скоро ще започне. Усмихнах му се леко и затворих очи.

Почувствах злия дъх на камшика още преди да ме удари.

* * *

— Да вървят по дяволите — каза Фин. Тя свали дланите от лицето си и затича по коридора към преддверието, следвана по петите от Джед.

— Ще успеем ли да се промъкнем?

— Никой няма да ни спре. — Тя се обърна към него и го погледна с жестоки, студени очи. — Защото всички са вътре. Всички гледат. Копелета.

Тя беше права — преддверието беше празно. Залата бе претъпкана с народ, но никой не обърна внимание на двете фигури, които се промъкнаха в сумрака пред откритата врата към преддверието.

Тълпата зрители стоеше в абсолютно мълчание и не се чуваха никакви викове. Долавяше се само един звук — лекото свистене и изплющяване на камшик върху плът. Фин замръзна, изгубила за миг способността да диша.

Сет стоеше с лице към тях, завързан за един боров дънер с обелена кора, но очите му бяха здраво стиснати. При всеки удар тялото му неволно подскочаше към дънера, но това бе единствената му реакция, затова за няколко секунди Фин не можа да разбере. След това различи фините червени пръски, капчиците, които покриваха дървото и рязко притисна длан към устата си.

Сет стискаше силно зъби, кожата му бе преbledняла и опъната, от ъгъла на устата му се стичаше кървава струйка.

Зад ужасната сцена в главата на Фин се появи призрачен спомен — Сет съблича пуловера си и го хвърля на Гриан. Той приемаше това напълно доброволно. Тя стисна здраво юмруци, докато от дланите ѝ не потече кръв — ноктите ѝ бяха отворили старата рана, която бе направила с медальона. Мразеше ги всичките. В тялото ѝ кипяха ужас, жал и ужасна омраза.

По лицата им нямаше удоволствие, дори на лицето на мъжа, който размахваше камшика с брутална сила. Той не се наслаждаваше на работата си, но я изпълняваше съвестно. Бичуването се изпълняваше усърдно, професионално, брутално. Кланът едва го изтърпяваше, но тя не изпитваше никаква жалост към тях. Дори каменното лице на Шона изглеждаше нещастно. Но очите на сестра му заблестяха ликуващо, когато съзря Фин в сумрака и на лицето ѝ се изписа пламенна надежда.

Не, помисли си Фин. Можеш да чакаш вечно, зловна, отмъстителна кучко, но аз няма да изпищя.

Сет отвори уста и заби зъбите си в боровото дърво, а кръвта от прехапаниа му език заля дървесината. Гърбът на Фин потрепваше при всеки удар на камшика. О, моля те, мислеше си тя всеки път, накарай го да спре. Стига вече. Достатъчно. Ще го убиеш. Веднага спри. Моля

те. Но всеки път камшикът се издигаше нагоре, всеки път тя чуваше изплющяването му, все по-глухо и по-мокро.

Пазачите като че ли държаха здраво Сет и тя видя сълзи в очите на единия. Джед я прегърна здраво през гърдите и когато тя усети как нещо капе в косата ѝ, разбра, че той също плаче. Не можеха да си тръгнат. Тя не беше изоставила Сет при Брокентор, нямаше да го изостави и сега. Но ако камшикът не спреше безкрайното си плющение, тя щеше да повърне или да припадне, а не и се искаше това да се случва.

И точно когато реши, че повече не може да изтърпи, всичко свърши.

Лежах по лице върху собствения ми дюшек и гледах в стената. Значи сам съм се довлякъл дотук.

Когато развързаха въжетата от китките ми, не паднах. Вървах сам по коридора, пред тях, болката забиваше пламтящите си нокти в гърба ми и обвиваше гърлото ми с въздух. Някои от хората в клана плачеха. Но не и аз.

Изкачих се сам до стаята си, изпратен от погледите им до площадката на първия етаж. Но не знаех как съм успял да стигна до втория. Дори не знаех как съм се изкачил, макар смътно да си спомнях как повърнах през парапета и болката ме завъртя в нов злобен кръг, от което ми се доповръща отново.

Проклети да са, проклети да са, да вървят в ада. Позволих на омразата да ме изпълни, защото след тази вечер не трябваше да я изпитвам повече. Когато след няколко века болката утихне, омразата щеше да изчезне заедно с нея. Те бяха моят клан.

Не издадох и звук. Да се изясним. Не припаднах. Върнах си крепостта, върнах си клана. Аз бях син на Григар Дю и техен неоспорим капитан. В очите на целия клан бях изкупил вината си за смъртта на техния водач, но не и в безмилостните очи на Ейли.

Или в моите, като стана на въпрос.

Ала това не ми помагаше кой знае колко. Помогна ми да издържа наказанието, но не притъпи болката. Кръвта продължаваше да се стича, да мокри чаршафите, дънките ми бяха подгизнали, но аз не можех дори да събуя проклетите парцали. Едва успях да допълзя до леглото си и да се просна върху него. Безмълвно зароних сълзите, които бях преглъщал в залата. Безмълвно си напомних, че нищо, което могат да ми причинят, не може да се сравни с онова, което сам си бях причинил.

Ала това не ми помогна. Поне не веднага. Защото, о, богове, как болеше. От гърлото ми се разнесе тихичко скимтене от болка, но все още не можех да плача или да викам, защото всички в необичайно утихналата крепост щяха да ме чуят.

Брандир лежеше до леглото и от време на време облизваше пръстите и разранената китка на лявата ми ръка. Бяха го заключили в тази стая, разбира се, и по вратата и дъските се виждаха дълбоки следи на местата, където бе дълбал, за да се добере до мен. Нямах да ги поправам, реших аз. За да ми напомнят.

Брандир стоеше близо до мен, но знаеше, че не трябва да ме докосва — ако можеше, щеше да усети ужаса ми — и точно за това ги мразех най-силно. Но дори светлата следа от вълчия му ум ме утешаваше, защото никога в живота си не се бях чувствал толкова самотен. Ако не беше Брандир, сърцето ми щеше да е разбито.

Той седна и изръмжа. Погледнах към вратата. Ако някой искаше да дойде да злорадства, да заповяда. Брандир сигурно беше огладнял. Позволих си да се усмихна лекичко. Богове, даже от това ме заболя.

Изведнъж Брандир се изправи, повдигна задницата си и оголи зъби. Вратата се отвори колебливо, но той не се хвърли. Протегнах пипалата на изтощеното ми съзнание и видях кой е.

— Брандир — промърморих аз. — Не.

Той легна нацупено на пода и те влязоха. Мамка му, не трябваше да идват тук; но просто не можех да ги отпратя. Направих нов опит да се усмихна.

— Здравсти, Фин. Джед.

Гласът ми се стори по-дрезгав, отколкото би трябвало. Без да обръща внимание на предупредителното ръмжене на Брандир, Фин протегна ръка към лицето ми, отдръпвайки я в последния момент. След кратко колебание тя прехапа устни и докосна косата ми.

— Да, там може — промърморих аз. — Тази част не ме боли.

Осъзнах, че лицето ѝ е мокро от сълзи, и неочаквано ме връхлетя топла вълна. Джед също не изглеждаше особено щастлив, което беше доста странно. Фин поднесе някакво шише към устните ми и аз усетих как водата потича към пламналото ми гърло.

— Благодаря — каза ѝ аз, макар да ми се пиеше още.

— Какви копелета — каза Джед и избърса носа си с ръкав. — Копелета.

— Мразя ги — каза тихо Фин.

— Благодаря ви за това. Обичам ви и двамата. — Засмях се тихо и потреперих от болката в гърба, която заплашваше отново да ме

изпрати в безсъзнание или да ме накара да повърна. — Но моля ви, недейте. Те трябваше да го направят.

— Всички обикалят наоколо като зомбита, ако това може да ти помогне. — Очите на Фин блестяха от ярост. — Половината плачат, лицемери. Шона също.

— О, Фин. — Бях твърде изморен, за да споря. — Или това, или трябваше да ме убият.

— Преструват се, че е заради Конал — каза тихо тя. — Лъжци.

Тя докосна косата ми и аз затворих за кратко очи. В един момент долу в залата, аз си мислех, че усещам Конал в мен — докосването на ума му, бездънната му жал и мъка. Мислех си, че усещам докосването му, ръката му върху бузата ми. Мислех си, че чувам шепота му „стой изправен, малки братко, мълчи, всичко ще свърши скоро“. Но хей, там — имаше болка и унижение. Те те карат да халюцинираш. Сега вече със сигурност не го усещах повече.

Джед се измъкна през вратата и се върна с купа, пълна с гореща вода и купчина бели парцали. Този път Брандир изръмжа.

— Брандир — изръмжах му аз и той легна отново, но продължаваше да се зъби.

— Гриан ни ги даде. Искаше да влезе, но двамата с Джед не го пуснахме.

— Добре. — Устните ми потрепнаха. — Браво на вас. Чуйте ме. Сега не мога да повикам лецител, но единствения, когото не бива да допускате до мен, е Ейли. Разбрахте ли?

Джед се намръщи.

— Тя няма да опита нищо, нали?

— Ще останеш изненадан. Ще обясня. После. — Направих жалък опит да се засмея.

— Можеш ли да изтърпиш? — Фин прехапа силно горната си устна. — Мисля, че трябва да го почистя. Макар че...

— Макар че. — Гласът ми потрепери и аз се ядосах на себе си. — Да, сигурно има мръсотия. Няма да ми се отрази добре. Действай.

Болеше както никога досега — все едно рояк разгневени оси се беше спуснал върху гърба ми; болеше зверски въпреки уискито, което Джед откри в манерката и изля внимателно в устата ми. Но успях да не изкрещя. Просто зарових лице във възглавницата си, раздрах чаршафите с нокти и желяех да умра, докато Фин сваляше от мен

окървавените ми дънки. Поне Джед се сети да свали колана и да го пъхне между зъбите ми.

Фин плачеше през цялото време, но мълчаливо, като се опитваше да не допуска солените сълзи да капят върху съдраната ми кожа. Действаше деловито и сръчно, и под хладнокръвната ѝ маска се усещаше ужасяващ студен гняв.

— Съжалявам — промърморих аз.

— Да не си посмял. Да не си посмял да се извиняваш пак.

— Имам предвид затова. Не трябваше да го виждаш. Сега си ядосана.

— Щом те могат да го направят, значи аз мога да го видя.

Добре. Не ми беше останала никаква енергия. Единственото, което ми оставаше, бе да се боря с болката.

— *Твърде си малка за това* — едва успях да ѝ кажа.

Помислих си, че ще се ядоса. Вместо това тя остана мълчалива доста продължително време.

Фин докосна рамото ми, на някое място, където нямаше отворена рана. Докосването ѝ беше много нежно; толкова леко, че би могло да е докосване на ума ѝ и изведнъж увереността ѝ се разклати.

— *Няма да остана такава завинаги* — отвърна тя.

— Добре ли си? — Фин дъвчеше устната си.

— Добре съм, Фин. — Поне вече не се боях да мърдам или да дишам. Гледах как Рори си играе на килима с вълците. Лия седеше пред Брандир и го похапваше игриво за козината на врата; вече не беше алфа кучето. — Вече трябва да слеза долу при клана си.

Тя пламна от гняв.

— Не, няма. Не и ако не искаш. Ще почакаат.

— Тя им го каза — обади се Джед. — И просто шамароса Гриан.

— Какво си направила, дечко? — Положих огромни усилия да не се разсмея и почти успях.

— Той има белези от нокти по бузите си, ще ги видиш. Пусна му кръв. А когато й каза, че си извадил късмет, като не си умрял, тя му каза, че късметлията е той, че си още жив.

О, богове, това не трябва да ме развеселява толкова. Трябваше да спре.

— Фин, въобще не ми помагаш. Какво ти казах, непослушна...

— Торба с вълча храна? — Зъбите й проблеснаха в студена усмивка. — За това никога няма да ти се подчиня. Вие си имате вашите традиции; добре, аз пък си имам моите. Цивилизовани традиции. И до хиляда години да доживея, няма да им простя.

В настъпилата неловка тишина Джед се прокашля.

— Има добри новини — каза ми весело той. — Много от жените ужасно съжаляват за теб.

Ухилих се порочно, но лицето на Фин потъмня.

— Това не е смешно.

— Донякъде е. Както и да е, Фин. Не можеш да остана повече в изгнание, щях да умра от нещастие. Или това, или ме убий. Те са моят клан и аз ги обичам.

— Добре. Аз пък не и ти не можеш да ме накараш.

— Мислех си, че баба ти е провела този разговор с теб. Остани си човек, недей да мразиш. Те трябваше да го направят. Ейли настоя, а аз си го заслужих.

— Не си го заслужил. Конал щеше да ги избие.

— И това им го каза — додаде Джед, повдигайки вежди.

— Леле. Наистина ли? — Искаше ми се да бях видял лицата им.

Добре де. Скоро щях да ги видя. Поех си дълбоко дъх, наведох се и вдигнах Рори, стиснал зъби. Все още болеше. Но не чак толкова.

— Притесняваш ли се? — попита тихо Фин. — За това, че трябва да слезеш долу при онези лицемерни копелета?

Онова, което ме притесняваше най-силно, беше Фин, която бе готова да мрази заради мен, но засега реших да си държа устата затворена.

— Притеснен ли? Не, ужасен съм. — Усмихнах ѝ се. — Да вървим.

Тишината, която настъпи в голямата зала, бе също толкова потискаща, колкото мълчанието, с което ме посрещнаха, когато минах през портата на крепостта. Като че ли никой от негодниците не дишаше.

Гледах очите им, които бяха впити в мен, а Брандир ръмжеше тихо, застанал до краката ми. Вървах високомерно и наперено, в случай че ми се наложеше да се сблъскам с присмех и презрение, но единственото, което виждах, бе уважение; и в онзи миг разбрах, че всичко си бе заслужавало. Искаше ми се да завия от облекчение. Едно-единствено лице пламтеше от неумираща омраза.

Ейли ме гледаше с присвити очи, скръстила ръце на гърдите си. Седящият до нея Шопа се изправи, без да сваля поглед от мен, и се облегна на масата.

— Мурлин — каза той.

Кимнах му. Ейли остана седнала, но всички останали в залата започнаха да се изправят, тромаво, сякаш притеснени от забавянето си.

— Сет.

— Мурлин.

— Капитане.

Фин ме погледна полуподигравателно, полувъзхитено.

— *Падна ли ми.*

— *Много смешно. Направо си умирам от притеснение.*

Когато стигнах до централната маса всички членове на клана, с изключение на един, се бяха изправили на крака, а Гриан и съветниците му отстъпиха назад. Не погледнах към свода зад масата — не можех да го понеса, не се налагаше. Отидох право при стола в средата, онзи върху чиито облегалки като бариера лежеше колан с ножница и меч.

Оставих Рори на масата, избърсах му носа, после поставих ножницата с меч до него. Достатъчно бе да щракна с пръсти и Фин и Джед послушно заеха местата от двете ми страни.

Едва се сдържах да не се ухилия. Можех само да се надявам, че послушанието им ще се задържи.

Вдигнах отново Рори на ръце, седнах небрежно на забранения стол, а синът ми се сви в скута ми. Въздишките от стотици гърла из цялата зала прозвучаха като една.

Огледах ги. Моят клан.

— Утре през нощта — казах аз. — Бдението за Ку Хорах и Торк. Мина достатъчно време.

Вдигнах левия си глезен върху дясното бедро, изправих Рори на крака и му се усмихнах. Не се бях облегал назад, но съм доста сигурен, че никой освен него не го забеляза.

— Капитаните да дойдат на обяд в стаята ми, за да получат заповедите си. — Огледах редиците зашеметени лица и свих рамене. — Това е всичко.

— Мурлин. — Предпазливо прошепнатата дума отекна в залата.

Хората започнаха отново да разговарят, неуверено, с приглушени гласове, както в онази нощ, която не исках да си спомням. Отново изпитах оправдано порочно удоволствие, повече, отколкото при вида на няколкото насълзени очи. Брандир лежеше в краката ми, вперил гладните си жълти очи в клана.

Един по един те ставаха и се приближаваха до мен, плясваха ме по ръката и я притискаха към челата си. Всичките, един по един, се връщаха мълчаливо по местата си. И през цялото време аз не свалих Рори от скута си — дори заради Гриан, дори заради Орах. След като се изредиха — всъщност всичките без един — аз се изправих на крака, подадох Рори на Джед и прегърнах него и Фин през раменете.

— Вие — промърморих тихо, — ми върнахте клана, крепостта и живота. А сега да се махаме оттук. Богове, умирам за едно питие.

ЕПИЛОГ

ФИН

— Фин — каза Шона. Той се бе облегал на каменния свод и ми се усмихна съчувствено. — Майка ти е тук.

— Добре. — Притиснах колене към гърдите си и се загледах отвъд парапета. — Благодаря, Шона.

Двамата с Джед седяхме един до друг на широкия назъбен парапет на крепостта, облежани на ниската стена, и гледахме към морето над обсипаната с пролетни цветя равнина. Шона заслиза към двора и стъпките му заглъхнаха надолу по стълбите. По каменните плочи затрополиха копита и конният патрул излетя през портата. В конюшните изцвили кон, разнесоха се звънки удари на чук върху метал; дочу се смях и начало на караница. Виковете от играта на топка бяха заглушени от по-близкия шум, вдиган от четиримата сменени пазачи, които играеха на дженга. За фон на всичко това служеше мързеливото ръмжене на вятърните турбини, а сенките на перките им се плъзгаха хипнотично по крепостната стена.

Единствените, които мълчаха, бяхме ние двамата. Джед ме погледна косо, загризал кокалчето на пръста си.

— Каква ирония, нали? Ти си отиваш. Аз оставам. Много съжалявам.

— Няма нищо. — Макар че имаше.

От усилвателите в двора се носеше тиха музика — никой не си беше направил труда да я смени след партито по пълнолуние предишната нощ. Искях да се върна там, преди зазоряване, когато се бях свила дремливо в прегръдките на Джед. Гледах как Орах издърпва Сет на дансинга; опитвах се да не обръщам внимание на смъртоносния поглед на Ейли, която откри някакви следи от щастие по лицето му. Опитвах се да не заспя в ръцете на Джед и ужасно предчувствие свиваше сърцето ми. Не исках небето да изсветлява — не исках да се събудя и да установя, че нощта си е отишла. Искях да остана тук повече от всичко на света.

Джед смутено човъркаше нокътя си.

— Те наистина смятат, че Рори е голямата им надежда. Сет твърди, че това са суеверни глупости, но Рори ще има добър живот тук. По-добър, отколкото отатък.

— Знам. Всичко е наред. — Погледнах към равнината. — Ти също ще живееш добре.

— Това е единственото място, където наистина съществувам — отвърна тихо той.

Откъм двора се разнесе познат гърлен смях и двамата погледнахме през рамо. Играта на дженга беше прекратена, но като че ли това не пречеше на никого. Рори се беше настанил доволен между четиримата пазачи, двама мъже и две жени, които лежаха по корем и му помагаха да построи и да развали кула от дженга-блокчета.

Джед продължаваше да дъвче кокалчето на пръста си.

— Не бих останал само защото Рори трябва да бъде някакъв си проклет фигурант. Той е твърде малък, за да го товарят с това. Но...

— Но Сет не се интересува дали той е Каменното сърце, нали?

— Не. Въобще не му пука. Той е просто запленил. — Джед ми се усмихна накриво. — Малко късно се случи, но сега просто не мога да ги разделя, нали? Сет нахълта в стаята ми в четири часа тая сутрин. — Той завъртя очи. — Беше изпаднал в паника, че махмурлукът му може да е причинил колики на Рори.

— О, Джед. Просто не е свикнал, чистокръвните Ший не получават колики. Дай му малко време.

— Да. Той има нужда. — Двамата започнаха да се смеят, докато очите им не се срещнаха.

Джед рязко извърна глава и се загледа в зеленото море.

— По-добре върви при майка си.

— Няма да се замесваш в кавги, нали? — Прочистих си гърлото. — И гледай да не се порежеш. И недей да яздиш водни коне. И не позволявай на Сет да те командва, разбра ли?

— Я, кой го казва. — Той успя да се усмихне. — Искаш ли да дойда? За морална подкрепа?

Поклатих глава и се изправих. Това бе нещо, срещу което трябваше да се изправя сама.

Когато слязох по стълбите, някой ми се изпречи на пътя. Погледнах в хладните очи на Ейли и сърцето ми се сви. Знаех, че е

излязла на разузнаване с патрул и няма да се върне три дни. Надявах се, че повече няма да я видя.

— И така, Фин. Отиваш с майка си? — Ейли почти се усмихваше. — Знам, че си ми ядосана, но нямаше ли да се сбогуваш?

— Ейли — казах аз. — Конал не би искал да постъпваш така със Сет.

Ейли не отмести погледа си, но и не си изпусна нервите.

— Конал живее в сърцето ми — каза тя, — но не е нужно да живее в кожата ми. Сет е моят капитан — трябва да защитавам живота му и да разчитам на него да защитава моя. Трябваше да го направя, Фин, и Сет го разбира много добре, дори и на теб да не ти е твърде ясно. — Тя се поколеба. — Ти беше там. Не му се подчини, видях те. Надявах се да изпищиш или да изплачеш, да го засрамиш, но ти не го направи. Bravo на теб. Но не биваше да го гледаш до края, щом не можеш да го понесеш.

— Заради теб той ме кара да се връщам обратно. — Задавих се от възмущение.

— Не, заради реакцията ти. Пък и трябва да мисли за майка ти. — Ейли стисна зъби. — Ко... Конал щеше да се съгласи с него. Той би поискал да заминеш със Стела.

Усещах колко я боли да произнася името му и сърцето ми спря да бие толкова гневно. Все пак тя можеше да настоява Сет да бъде екзекутиран, а не го направи.

— Ейли? Приключи ли със Сет? Ще оставиш ли нещата така?

— Не знам. Исках да умре, Фин, и все още ми се иска. — Ейли ме погледна. — Не знам. Но ще се опитам.

Кимнах нещастно.

— Довиждане, тогава.

— Фин — извика зад гърба ми Ейли. — Има още нещо, което би искал Конал. — Аз се обърнах, а тя се усмихна. — Би искал да се върнеш.

— Да. — Този път и аз се усмихнах искрено. — Ще се върна.

На горния етаж, пред стаята на Сет, аз се спрях разколебана, с опънати нерви. Високите гласове се чуваха дори през дебелията дъбова врата — Сет и майка ми, хванати за гушите, само че този път това не ме правеше особено щастлива.

Гласът на Стела беше суров.

— Колко типично за теб, Сет, да ме накараш да дойда тук.

— Никой не те е карал да идваш. — Той също беше ядосан, но говореше с нисък глас. — Ти наруши своя глупав обет, Рейлтин.

— Не ме наричай с това име. Никога повече.

Изгубих желание да подслушвам. Когато отворих вратата и двамата замълчаха виновно.

Стела се съвзе първа.

— Фин — рече тя със странна нотка в гласа. — Фин. — Тя ме прегърна и силно ме притисна към себе си.

За миг застинах от изненада; после също я прегърнах, заравяйки лице в рамото ѝ, така че нито Стела, нито Сет да видят, че плача. Той мълчеше неловко, внезапно заинтригуван от каменните стени. Когато Стела ме пусна и се прокашля, възвръщайки леденото си спокойствие, аз почувствах колебливото докосване на нечие съзнание, по-буйно и много по-вълчо от коналовото, но също толкова покровителствено. Чух мислите на Сет.

— *Вдигни бариерата, дечко. Защото майка ти се пази.*

— Фин, връщаш се с мен обратно още тази вечер. — Стела се опита да се усмихне. — Останах толкова дълго само заради Конал. Съжалявам.

— Стела, внимавай с нея — каза Сет. Той точеше меча си и Стела го погледна с отвращение. — Фин е много талантливо момиче.

— Ще се научи да го крие, както се научих аз — каза Стела. — Ще се научи да живее според законите на Бог.

— Фанатичка.

— Ленора е мъртва — сопна му се тя. — Тя си замина по пътя. Както и брат ми.

— Той беше и мой брат — отвърна тихо Сет, без да спира да точи острието.

— Бях в едно черно такси, когато го усетих да умира — рече Стела доста безстрастно. — Шофьорът помисли, че съм луда или пияна. Ох, какво значение има това? Какво смяташ, че ще постигнеш без него? Един ден този свят ще умре и аз не искам сърцето на Фин да бъде разбито, когато това се случи. Не искам да свърши по същия начин като Конал или баща си. Мястото ѝ не е тук.

Сет ме погледна.

— Напротив.

— Тя е моя дъщеря!

— За това се връща обратно с теб. — Сет вдигна меча си и го завъртя под светлината, след което погледна в пламтящите очи на Стела. Тя се завъртя на токовете си и изхвърча през вратата.

— Не искам да се връщам — изхленчих аз.

— Не зависи от теб. Или от мен. — Сет се захвана отново да точи вманиачено новия си меч. Преди да свърши денят щеше да го е изтъркал. Направо ме подлудяваше.

— Ти си капитан на тази крепост!

— Това не ми дава властта да заставам между майки и дъщерите им.

— Би могъл, ако пожелаеш.

— Тук не става въпрос какво желая. — Той разтърка очите си с ръце и аз се сепнах, щом осъзнах, че едва не се е разплакал.

Гневът ми веднага се размина и аз преглътнах.

— Стела е дала обет, Сет! Тя го наруши, за да дойде да ме вземе. Какво ще се случи с нея?

— Нищо няма да ѝ се случи. — Забелязах, че той не ме поглежда. — Не вярвай на тия глупости, Фин. Магии, проклетия, дръндрън. Не мисли за това. То може да те подлуди.

— Проклетата да е. — Сълзите пареха очите ми. — Дори Джед няма да е с мен.

— Но ще имаш майка, така че не смей да я проклинаш. — Той остави бруса и най-накрая ме погледна. — Джед щеше да се върне, ако можеше да има това. Не разбираш ли, че тя те обича? — Той прокара пръсти през пораслата си коса. — Фин, ако някога решиш да се върнеш тук, трябва да го направиш, без да мразиш себе си и нея. Трябва да се научите да си прощавате. И — додаде остро той, преди да успее да го прекъсна, — трябва да се научиш да прощаваш на клана си.

Не можех. Не можех да го направя. Помнех как тялото му отскачаше, как болката изкривяваше лицето му. Що се отнася до противното съскане на камшика, така и не можах да го избия от главата си. Не можех да си представя колко силно го е боляло. Техният капитан, техният приятел, братът на мъжа, когото твърдяха, че обичат. А, кланът наистина ме дразнеше. Всички в него. Дори той.

Погледнах го в очите.

— Никога няма да им простя. Никога.

— Достатъчно — каза той и аз разбрах, че съм проиграла и последния си шанс. — Фин, ти ги мразиш, затова трябва да си идеш. За теб и за клана е опасно, ако останеш. Освен това аз съм един от тях, разбираш ли?

— Добре. Не ме поучавай. — Погледнах към вратата.

— Извинявай. Самият аз съм доста разстроен. — Той се изправи и ме прегърна през раменете. — Върви и разгледай света, Фин. Забрави за всичко това. Не искам да виждам и онзи глупав гарван, вземи го със себе си. На него му харесва там. — Той се намръщи, хвана брадичката ми с пръсти и извъртя лицето ми така, че да погледне в очите ми. Пое си дълбоко дъх. — О, разбирам. Фарамах не е... дошъл на Брокентор.

Прочел ми е мислите. Усмихнах му се с облекчение и благодарност.

— Училището няма да е толкова зле. — Той се ухили. — Не мисля, че Шаная ще продължи да те тормози.

— Конал толкова се ядосваше заради това — казах аз.

— Донякъде се гордеех с теб. Не го прави отново — додаде бързо той, когато аз изненадано повдигнах вежди. — Виж какво, ако искаш, бъди самотница. Това не е нещо лошо. На мен ми харесва.

Естествено.

— Ще ми липсват двамата с Джед — казах тъжно аз. — Ще минат години.

— Не е чак толкова много. — Той се усмихна накриво и ме пусна. — Това не е наказание, Фин. Това е свободно пространство. О, и преди да тръгнеш, двамата с теб трябва да свършим нещо.

* * *

Брегът беше безлюден. Туфите остра трева бяха покрити със скреж и купчинки сняг, а морето бе сиво и бурно и се вихреше в залива. Черният кон вървеше, потрепвайки с копита по твърдия пясък, вирнал пламтящите си ноздри във въздуха. Накрая на залива той седна на задните си части, подуши въздуха, след това отново премина в галоп през разбиващите се вълни, и се спря точно до стъпващия тежко Сет.

Жребецът се ухили, докосна лицето му и пхна муцуната си в дланта му, като пръхтеше и изкарваше дим през оголените си зъби. Сет вдигна сребрилата юзда на Конал в едната си ръка и в черните дълбини на очите на животното проблесна зелена светлина.

— Съжалявам, че трябва да си отидеш, ахишка. Но върви. — Сет се обърна и запрати юздата във въздуха. Тя описа висока дъга и се озова далеч във вълните. Няколко дълги секунди се мята по повърхността, после потъна.

Черният кон изпищя. Без да поглежда назад, той навлезе в морето в галоп, хвърляйки се срещу бурните вълни. Когато земята се изгуби под краката му, той заплува, силният му врат пореше водата като нос на кораб. Четири големи вълни се разбиха в него; когато го връхлетя четвъртата, повече не се появи. Гледах докато очите ми не се насълзиха, но него го нямаше.

Отидох при Сет и се обгърнах с ръце, а вятърът увиваше косата около лицето ми. В очите ми пареха неочаквани сълзи. Не можех да забравя събудването си: барабаните, странната музика с невероятно бърз ритъм, грубият красив глас на Сет, който пееше на език, който не разбирах.

Странно, колко харесвах лицето му. Странно, колко различен изглеждаше, когато се усмихваше, вместо да се хили подигравателно. Сега вече виждах колко е красив и той вече не ми се струваше като изкривена версия на Конал; той си имаше своя ослепителна красота.

— Той не трябваше да умира — каза Сет, без да сваля поглед от морето. — Това също беше моя задача.

— О, престани с това. — Отметнах косата от очите си. — Няма ли поне веднъж да се спреш?

Той се засмя.

— Ех, Фин. Ти ще заобичаш клана си, обещавам ти. Кейт се е укротила засега. Каменното сърце е у нас. Не знаем какво може да направи Рори, но и тя не знае, така че я чакат много безсънни години. Няма значение дали аз и ти вярваме в пророчества — тя вярва и ще се страхува от нас доста дълго време. Затова можеш да изхвърлиш мислите за нея от главата си.

— Слушам. — Усмивката ми бе скептична. — Също като теб.

Той погледна, мълчаливо към крепостта. Джед се препъваше и се плъзгаше между дюните, а Рори газеше през пясъка като малък

куршум, право към Сет. Мъжът падна на колене и позволи на детето да се блъсне в гърдите му, после се изправи със залитане и го метна на раменете си. Все още потрепваше леко, но реших да не го споменавам.

— Времето изтече — каза ми той. Рори спря да се поклаща и Сет прегърна Джед през раменете. — Не се притеснявай, няма да позволя на Джед да се пореже. И двамата ще бъдем тук като се върнеш. Обещавам.

— Гледай да си спазиш обещанието. — Аз потънах в прегръдките им.

Късичките пръстчета на Рори се заплетоха в косата ми и докато се опитвах да ги освободя, от очите ми капна сълза. Сет я избърса с палец, докато майка ми приближаваше коня си към мен.

— Името ѝ е Рейлтин — прошепна той в ухото ми.

Стела седеше с изпънат гръб върху белия кон, а четирима ездачи чакана на почетно разстояние. След като Сет ми помогна да се кача на коня, аз се усмихнах на майка си. Тя повдигна вежди и хвърли любопитен поглед към него.

— Благодаря ти — каза му хладно Стела.

Той ѝ се усмихна.

Стела докосна шията на коня си и аз забелязах, че пръстите ѝ треперят.

— Ще изпратя юздата си обратно с ескорта. Моля те, върни я в морето.

— Разбира се.

— Повече няма да се върна тук, Сет, знаеш го. — Стела направи геройско усилие да се усмихне искрено. — Но ти можеш да идваш да виждаш Фин когато пожелаеш.

Тя обърна коня си и го пришпори с пети. Той препусна в галоп и сребрилата ѝ коса се развя на вятъра. Аз я стиснах здраво през кръста, усещайки как сърцето на Стела препуска в ритъма на копитата. Рейлтин, помислих си аз. Звезда; Стела. Може би все пак тя не можеше да се спаси от своето шийско аз.

В съзнанието на майка ми се преплитаха облекчение и непоносима тъга и аз осъзнах, че повторното напускане на това място, и то за последен път, е разбило сърцето ѝ. Тя не постъпваше правилно и разбиваше не само своето сърце, но го правеше, за да ме защити.

Защото тя всъщност ме обичаше. И това бе същото като да се върна у дома.

Затворих очи и се усмихнах, и повече не погледнах назад. Така или иначе продължавах да ги виждам в съзнанието си. Джед и Рори, и Сет, и бурното зимно море, и сивите вълни, които вече заличаваха следите от копита в пясъка.

Издание:

Автор: Джилиан Филип

Заглавие: Каменно сърце

Преводач: Мирела Стефанова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ергон

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Сергей Райков

Художник: Steve Stone

ISBN: 978-619-165-004-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8563>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.